

KIO/KAN

Klíč vědění

MÓRA
ROBERTSOVÁ

Nora Robertsová

Klíč vědění

V životě jsou chvíle, kdy i přesvědčený realista je za určitých okolností ochoten uvěřit v existenci nadpřirozených sil. Tři mladé ženy Malory, Dana a Zoe z malého města u Pittsburghu mají postupně najít tři magické klíče. Dana přebírá štafetu od Malory, jež si svůj klíč světla už vybojovala. S pomocí bratra Flynnna a jeho kamarádů z dětství Brada a Jordana hledají ženy vodítko k tajemství druhého klíče. Dana pátrá v knihách a netuší, že se musí podívat především do vlastní minulosti. Tu v jejím případě představuje právě Jordan, který ji před lety opustil. Co spojuje Jordana a zázračný druhý klíč?

Klíč vědění

MÓRA
ROBERTSOVÁ

KLOJKAN

Copyright © 2003 by Nora Roberts
Translation © Soňa Tobiášová, 2005
Copyright ©ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu Key of Knowledge
přeložila Soňa Tobiášová
Redakční úprava Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek - Místek,
v edici Klokán, 2005
shop@alpress.cz
Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r. o., Videňská 113, Brno
Vydání první

ISBN 80-7362-099-5

***Pro Ruth a Marianne, které jsou
nejvzácnější z darů – přítelkyně.***

*Na pravdu musí být dva –
jeden, který mluví,
a druhý, co naslouchá.*

H. D. THOREAU

1

Dana Steelová se považovala za přizpůsobivou, svobodomyšlnou ženu se slušnou dávkou trpělivosti, tolerance a smyslu pro humor.

Možná by s tím dost lidí nesouhlasilo, ale co mohli vědět?

Během jednoho měsíce vzal její život, aniž o to žádala, takové obrátky a rozjel se do tak neprobádaných končin, že si to stále nedokázala vysvětlit.

Copak to statečně nesnášela?

Neskousla snad, když Joan, ta proradná ředitelka jejich knihovny, umožnila postup své neteři a dala jí přednost před kvalifikovanějšími, spolehlivějšími, bystřejšími a rozhodně atraktivnějšími kandidáty? Vždyť mlčela a hleděla si svého.

A když se kvůli tomu absolutně nezaslouženému povýšení musela jistá kvalifikovanější knihovnice spokojit se zkrácenou pracovní dobou a menší výplatou, copak šla té odporné Joan a otravné Sandi rozbít nos?

Ne, nešla. A to pro Danu představovalo neskutečné sebezapření.

A když jí chamtivý domácí zvedl nájem právě ve chvíli, kdy přišla o část platu, popadla ho snad za krk, až by mu oči lezly z důlků?

Ne, zase projevila nadlidskou dávku sebekontroly.

Jak dlouho se ale mohla pyšnit takovými ctnostmi, když za to nepřicházela žádná hmatatelnější odměna?

A ten, kdo vymyslel pořekadlo o mnoha zajících a mrtvém myslivci, nemohl tušit, co dokáže natropit párek keltských bohů. To už bylo, jako by na ni zajíce někdo sypal po vagonech.

I přesto, co za poslední měsíc zažila, nemohla uvěřit, že zase sedí na zadním sedadle bratrova auta a jede známou silnicí vzhůru ke kamennému sídlu zvanému Válečníkův vrch.

Jede si pro to, co tam na ni čeká.

Dnes nebyla bouřka, jako první večer, kdy sem vyrazila s pozvánkou na „koktejly a konverzaci“ od Roweny a Pitta, kterou kromě ní obdržely už jen další dvě ženy. Dnes také nejela v autě sama a už dobře věděla, o co půjde.

Ledabyle otevřela notes a pročetla si výtah z pověsti, kterou toho večera na Válečnickově vrchu vyslechla.

Mladý keltský bůh a budoucí král se během krátkého pobytu mezi lidmi (nejspíš o jarních prázdninách) zamiluje do smrtelnice. Rodiče jsou mu oddáni, a tak poruší pravidla a dovolí mu, aby dívku přivedl do říše bohů, za tzv. Oponu snů nebo Oponu moci.

Některým bohům to nevadí, ale jiné tím naštve.

Následují války, odpor, politikaření, intriky.

Mladík se stane králem a smrtelnici udělá královnou.

Narodí se jim tři dcery.

Každá z těch polobohyň má zvláštní talent nebo dar. V prvním případě jde o umění či krásu, ve druhém o poznání či pravdu a ve třetím o odvahu či srdnatost.

Sestry jsou si blízké a šťastně dospívají v mladé ženy, tralala, pod dohledem učitelky a bojovníka – strážce, kteří mají pověření od krále – otce.

Jenže ti dva se zamilují a slepí láskou už sestry nehlídají tak pečlivě.

Zlí hoši ale mezitím kují pikle. Nehodlají do světa vyvolených vpustit lidské nebo napůl lidské bytosti, zvláště pokud by měly moc. Zlé síly se seskupují. Velení se ujímá pomstychtivý čaroděj (nejspíš nějaký příbuzný šéfové z knihovny). Zakleje nevinné sestry, zatímco si jejich ochránci vrkají v náruči. Okrade dívky o duše a ty uvězní ve skleněné schránce, zvané schránka duší, kterou dokážou otevřít jen tři klíče otočené lidskou rukou. Třebaže bohové vědí, kde klíče hledat, sami nemohou zrušit kletbu a duše osvobodit.

Učitelka a bojovník jsou vyhnáni za Oponu snů do světa smrtelníků. Tady se prý v každé generaci narodí tři ženy, které jsou schopné najít klíče a prolomit kouzlo. Prokletí milenci ty ženy hledají a vždy jim dají na vybranou, jestli ten úkol přijmou, nebo odmítnou.

Každá z nich pak má měsíční lhůtu na hledání jednoho z klíčů. Pokud neuspěje, hra končí. Ale ne bez trestu, všechny tři přijdou o blíže neurčený rok života. Pokud ale ta první klíč objeví, pokračují v hledání druhá a třetí. Trapně nesrozumitelná indicie je jediné vodítko, které na začátku smějí učitelka a bojovník těm třem šťastným ženám poskytnout.

Pokud úkol zdárně splní, klíče otevřou schránku duší a sestry ze skla budou osvobozeny. Tři ženy pak za odměnu obdrží každá jeden hezký miliónek dolarů.

Poutavá historka, pomyslela si Dana. Ale jen dokud ženská nepochopí, že je to myšleno vážně. Dokud jí nedojde, že právě ona má být ta vyvolená, která nakonec spolu se dvěma dalšími otevře schránku duší.

To pak končí legrace.

A když se k tomu přidá mocný bůh a čaroděj jménem Kane, který se vám staví do cesty a přiměje vás vidět, co není, a nevidět, co je, začíná to zatraceně zavánět.

Ale věc má i svoje světlé momenty. Hned první večer se setkala s dalšími dvěma dívkami, které se ukázaly být

opravdu zajímavé, a brzo měla dojem, že se znají odjakživa. Ještě že to celé podstupuje právě s nimi, pomyslela si vděčně.

Jedna z nich se navíc stala životní láskou jejího bratra Flynnna.

Malory Priceová, spořádaná dáma s duší umělkyně, nejenže přelstila kouzelníka starého několik tisíc let, ona dokonce našla klíč, otevřela první zámek schránky a udělala na Kanea dlouhý nos.

To všechno během necelých čtyř týdnů.

A tohle by teď Dana a jejich kámoška Zoe měly překonat.

Jenže ani jedna z nich se při hledání nebude muset rozptylovat milostnou aférou, připomněla si. A ona sama neměla na starost děcko jako Zoe.

Nic takového. Dana Steelová byla nezávislá a svobodná a mohla se soustředit jen na svůj úkol.

Pokud teď dostane do ruky pátku ona, Kane se musí připravit na hezky dlouhý odpal.

Ne že by proti milostným romancím něco měla, usmála se, zavřela notes a zadívala se na lesy, které se míhaly za oknem. Muži se jí líbili.

Tedy většinou.

Do jednoho se dokonce zamilovala, ovšem před miliónem let. Byl to spíš projev její mladické naivity. Teď už si připadala mnohem zkušenější.

Jordan Hawke se sice do Pleasant Valley na čas vrátil a stal se součástí té jejich hry, jen do Danina světa už nepatřil.

V něm nesměl existovat. Ledaže by se svíjel v bolestech po nějaké strašné autonehodě nebo nemoci.

Stačilo, že brácha měl tak špatný vkus a vybral si ho za přítele. Ale to Flynnovi musela odpustit a vážít si ho za věrnost, protože s Jordanem a Bradem Vanem kamarádil od dětství.

Navíc byli Jordan i Brad do celé akce zapojeni, což musela na jistou dobu snášet.

Narovnala se, protože Flynn právě projížděl otevřenými vraty na Válečnickův vrch, a vyhlédla oknem na kamenné sochy strážců na obou sloupech.

Obrovští, pohlední a nebezpeční bojovníci, napadlo ji. Takoví muži se jí vždycky líbili.

Nadzvedla se, ale dlouhé nohy nechala na sedadle, jen tak mohla v tom stísněném prostoru cestovat pohodlně.

Měla vysokou, úžasně tvarovanou postavu amazonky, která by se k takovému válečníkovi hodila. Rychle si prohrábla dlouhé, zvlněné vlasy. Od chvíle, co jí je Zoe, dočasně nezaměstnaná kadeřnice a nová kamarádka, sestříhala a prosvětčila melírem, se jimi Dana nemusela příliš zabývat. Vracely se do původního tvaru při pouhém pohození hlavou. Ocenila to hlavně ráno, což nebyla oblíbená část dne.

Hluboké hnědé oči teď upřela na stavbu z černého kamene, která čněla na vrcholu kopce. Trochu zámek, trochu pevnost, trochu sídlo z pohádky, které se věžemi zabodávalo do jasné noční oblohy.

Množství oken prozařovalo tmu, ale Dana už věděla, že ve stínech domu vězí nejedno tajemství.

Celých dvacet sedm let svého života prožila dole v údolí a záhadný vrch ji vždycky fascinoval. Jeho temný tvar vysoko nad útulným městečkem na ni působil jako kulisa z pohádky, ovšem ne příliš idylická.

Vždycky užasle přemýšlela, jaké by asi bylo tam žít, procházet se všemi těmi pokoji, rozhlížet se z teras a věží. Žít tak vysoko, v nadpozemské samotě, obklopená majestátními kopci a kouzelnými lesy jen pár kroků ode dveří.

Naklonila se kupředu a strčila hlavu mezi Flynnu a Malory.

Ti dva k sobě vážně dobře pasovali, uvědomila si. Flynn se svou zdánlivě bezproblémovou náturou a Malory se smyslem pro řád a pořádek. Flynn s ospale zelenýma očima a Mal s jasným modrým pohledem. Zatímco Mal nosila zásadně

dokonale sladěné modely, Flynn byl rád, že nahnátl pár přibližně stejných ponožek.

No ano, pomyslela si Dana, jako stvoření jeden pro druhého.

Dnes už považovala Malory za svou sestru, získanou shodou okolností a osudem. Ale copak stejným způsobem nepřišla k bratrově, když si její otec před mnoha lety vzal jeho matku?

V době kdy otec onemocněl, se k Flynnovi přimkla těsněji. V průběhu života pak jeden na druhého spoléhali mnohokrát. Třeba když lékaři otci doporučili teplejší klima a Flynnova matka přesunula odpovědnost za vydávání *Zpravodaje* do synových rukou. Z Flynny se stal šéf místního plátku, místo aby se v New Yorku honil za vysněnou kariérou velkého reportéra.

Spoléhala na něho i ve chvíli, kdy ji opustil kluk.

On zas, když od něj odešla dívka, kterou si měl brát.

Vždycky měli jeden druhého, v dobrých i zlých časech. A teď získali, každý svým způsobem, Malory. Kruh se moc hezky uzavřel.

„Tak,“ položila jim ruku na ramena, „už je to tady.“

Malory se k ní s úsměvem natočila. „Jsi nervózní?“

„Ani ne.“

„Dneska vyberou tebe nebo Zoe. Chtěla bys být první na řadě?“

Dana potlačila mírný stah v žaludku. „Chtěla bych hlavně začít. Nechápu, proč musíme znova absolvovat ten ceremoniál. Stejně už víme, o co jde.“

„Nezapomeň, že se zadarmo najíme,“ připomněl jí Flynn.

„Máš pravdu. Jestlipak už Zoe dorazila? Necháme se pozvat na hostinu, kterou Rowena s Pittem připravili, a teprve pak začne show.“

Vyskočila z auta, hned jak Flynn zastavil, dala si ruce v bok a obhlížela dům. To už k nim běžel bělovlasý stařec, aby je uvedl a postaral se o auto.

„Jestli ty nejsi nervózní,“ pronesla Malory a vzala Danu za ruku, „tak já ano.“

„Proč? Ty jsi svůj úkol splnila.“

„Pořád v tom jedeme všechny tři.“ Zvedla hlavu k bílému praporku s emblémem klíče, který vlál z vrcholku věže.

„Bud' optimista.“ Dana se zhluboka nadechla. „Připravená?“

„Jestli ty, já taky.“ Malory vztáhla ruku i k Flynnovi.

Společně vystoupili k obřím dveřím, které se jako na uvítanou otevřely.

Rowena stála v záplavě světla, vlasy jí ohnivě plály a spadaly na živůtek sametových šatů barvy safíru. Vstřícně se usmívala a její exotické zelené oči zářily.

Šperky se jí třpytily na uších, zápěstí a prstech. Na řetězu dlouhém téměř k pasu měla průzračný křišťál velikosti dětské pěsti.

„Vítejte.“ Promluvila hlubokým zpěvavým hlasem, v němž jako by ukrývala tajemství okolních lesů a jeskyň, kde mohou sídlit víly. „Tak ráda vás vidím.“ Uchopila Malory za ruce a pak ji políbila na obě tváře. „Vypadáte skvěle.“

„Vy taky, jako vždycky.“

Rowena se tiše zasmála a vztáhla ruku k Daně. „A vy, hmm, to je ale krásné sako.“ Přejela po rukávu z měkounké kůže. Při řeči ale vyhlédla ven za jejich ramena. „A Moea jste s sebou nevzali?“

„Mám dojem, že dnes není vhodné vodit sem velkého, neohrabaného psa,“ ozval se Flynn.

„Vzít Moea je vhodné vždycky.“ Rowena si stoupla na špičky a letmo Flynnu líbla na tvář. „Příště ho určitě přiveďte.“

Zavěsila se do něho. „Jdeme do salonu, tam budeme mít pohodlí.“

Přešli ohromnou halu s mozaikovou podlahou a pak vstoupili do místnosti ozářené plameny z mohutného krbu a desítkami bílých svíc.

Pitte stál u ohně se sklenicí jantarového nápoje. Jako ten válečník u brány, pomyslela si Dana. Vysoký, snědý, nebezpečně krásný, s výraznou muskulaturou, kterou ani elegantní černý oblek nezakryl.

Snadno by si ho představila v lehké zbroji a mečem v ruce. Nebo na vysokém koni v klusu a za ním vlající plášť.

Když vešli, dvorně se uklonil.

Dana chtěla něco říct, ale koutkem oka zachytila další pohyb. Přátelský úsměv se jí vytratil z tváře, svraštila obočí a nasadila otrávený výraz.

„Co ten tady dělá?“

„Ten,“ ozval se Jordan suše a pozvedl skleničku, „byl taky pozvaný.“

„No jistě,“ prohodila Rowena a plavmo vsunula Daně do ruky šampusku. „Jsme šťastní, že vás tu dnes můžeme mít všechny pohromadě. Chovejte se jako doma. A vy, Malory, nám musíte povědět, jak pokračuje budování vaší galerie.“

Rowena podala i jí sklenku šampaňského a jemně ji navedla ke křeslu. Flynn opatrně pohlédl na sestru a pak se přidal k ostatním.

Dana nechtěla zůstat stranou, ale dál Jordana přes okraj sklenice znechuceně pozorovala. „Ty už jsi tady přece zbytečný.“

„Možná ano a možná ne. Ale pozvání na večeři od krásné dámy, která je náhodou taky bohyně, nikdy neodmítnu. Pěkný materiál,“ dodal a dotkl se lemu Danina saka.

„Ruce pryč,“ vyškubla se mu a šla si z tácu vzít jednohubku. „Drž se ode mě co nejdál.“

„Nebudu ti překážet.“ Jordan zůstal klidný a znovu se napil.

I když si Dana vzala podpatky, byl stále o několik centimetrů vyšší. Což ji v tu chvíli spíš rozčilovalo. Stejně jako Pitte mohl stát modelem pro jednoho z těch kamenných válečníků. Měřil něco pod sto devadesát centimetrů a každý ten centimetr byl vyplněný pevnou hmotou. Tmavé vlasy by

si už mohl nechat zastříhnout, ale vlnitý, neudržený účes přesně seděl k jeho výrazné tváři.

Vždycky působil přitažlivě díky jasně modrým očím pod hustým obočím, výraznému nosu, širokým ústům a ostrým lícním kostem. Takový obličej dokázal okouzlit i děsit, jak se jeho majiteli zachtělo.

Horší bylo, uvažovala Dana, že se v té jeho tvrdé palici skrýval pohotový, bystrý mozek a vrozený talent, který z něho udělal úspěšného a uznávaného spisovatele ještě před třicátkou.

Kdysi věřila, že před sebou mají dlouhý společný život. Jenže on před ním dal přednost kariéře a slávě.

To mu v hloubi duše nikdy nemohla odpustit.

„Zbývá najít ještě dva klíče,“ připomněl jí. „Pokud je to pro tebe důležité, měla bys být vděčná za každou pomoc.“

„Tu tvoji nepotřebuju. Můžeš se kdykoli vrátit zpátky do New Yorku.“

„Zůstanu tu s vámi až do konce. Měla by sis na to zvyknout.“

Odfrkla si a snědla další jednohubku. „O co ti vlastně jde?“

„Vážně to chceš vědět?“

Trhla rameny. „Vlastně je mi to fuk. Ale i člověk s nedostatkem citu jako ty by snad mohl pochopit, že když se nastěhuje k těm dvěma holubičkám, bude tam dost překážet.“

Jordan sledoval její pohled k Flynnovi, který seděl vedle Malory a nepřítomně si pohrával s pramenem jejích vlasů.

„Jejich soukromí ruším co nejmíň. Ona je pro něj to pravé,“ dodal.

I když toho mohla Jordanovi říct ještě spoustu, nedalo se popřít, že má Flynnna velmi rád. A tak na chvíli spolkla svoji hořkost a spláchla ji trochou šampaňského.

„Ano, to je. Oba jsou pro sebe jako stvoření.“

„Nechce se k němu nastěhovat.“

Dana překvapeně zamrkala. „On jí to nabídl? Aby s ním bydlela? A ona to odmítla?“

„Ne tak docela. Jen má jisté podmínky.“

„Jako co?“

„Skutečný nábytek v obývací a rekonstrukci kuchyně.“

„Nekecej.“ Ta představa Danu pobavila i rozněžnila. „To je celá Mal. Flynn si ani nevšimne a bude bydlet ve skutečném domě, a ne jen ve skladišti plném krabic.“

„Koupil si nádobí. Myslím takové, co se dá umýt, a ne to na jedno použití.“

Rozzářila se ještě víc a ve tvářích jí naskočily dolíčky. „To snad ne.“

„Už nemá plastové příbory.“

„Páni, třeba dojde i na hrnce.“

„Asi jo.“

Dana se upřímně rozesmála a připila Flynnovým zádům.

„Už se chytil na udici.“

„Tohle mi vážně chybělo,“ zašeptal Jordan. „Od mého návratu ses poprvé naplno zasmála.“

Okamžitě vystřízlivěla. „To s tebou nemá co dělat.“

„To je mi jasné.“

Než mohla něco dodat, vběhla do salonu Zoe McCourtové, následovaná Bradleyem Vanem. Tvářila se uraženě a zahanbeně. Jako sexy lesní víla, napadlo Danu, která nemá zrovna svůj den.

„Omlouvám se. Moc se omlouvám, že jdu pozdě.“

Měla na sobě černé přiléhavé šaty s dlouhými rukávy a krátkou sukní, v nichž vynikaly její ladné, štíhlé tvary. Lesklé černé vlasy nosila ustřižené na mikádo s nepravidelnou dlouhou ofinou, která zvýrazňovala její velké světle hnědé oči s těžkými víčky.

Brad za jejími zády vypadal jako princ v italském obleku.

Danu okamžitě napadlo, jak krásný pár by tvořili, kdyby ze Zoe nečišela zlost a Brad nepůsobil tak nezvykle ztuhle.

„Neomlouvejte se,“ zvolala Rowena a šla jim vstříc.

„Vůbec nejdete pozdě.“

„Ale ano. Moje auto. Porouchalo se. Chtěla jsem ho dát opravit, ale... No, jsem tady Bradleymu moc vděčná, že jel náhodou kolem a zastavil.“

Nevypadala vůbec vděčně, všimla si Dana. Spíš vztekla, v jejím hlase se dokonce rozčilením projevoval západovirginský přízvuk.

Rowena ji rychle odvedla ke křeslu a nabídla drink.

„Nejspíš bych to opravila sama,“ zamumlala Zoe.

„Možná ano.“ Brad s očividnou úlevou přijal také skleničku. „Ale určitě byste si při tom umazala šaty, pak se musela jít převléknout a přišla byste ještě později. Nemusíte se urážet, když vám svezení nabídne známý, který náhodou jede na stejné místo.“

„Říkala jsem, že vám jsem vděčná,“ odsekla mu Zoe a zhluboka se nadechla. „Promiňte,“ dodala směrem k ostatním. „Asi jsem vstala levou nohou. A taky jsem dost nervózní. Doufám, že jsem vás nezdržela.“

„Vůbec ne.“ Rowena ji pohládila po rameni, ale to už se ve dveřích objevila služebná a ohlásila večeři. „Vidíte? Jste tu právě včas.“

Nestává se každý den, aby byl člověk pozvaný na jehněčí žebírko do zámku na kopcích Pensylvánie. Fakt, že jídelnu se čtyřmetrovým stropem ozařovaly lustry z bílého a rudého křišťálu a krb z červené žuly takových rozměrů, že by spolkl obyvatelstvo celého Rhode Islandu, dodával věci na vzrušení.

Atmosféra se zdála spíš formální, ale příjemná. Tohle taky není místo, kde by člověk zhltl feferonkovou pizzu, uvědomila si Dana, ale prostředí pro dokonale připravené jídlo a konverzaci se zajímavými lidmi.

Rozhovor hladce plynul – cestování, knihy, obchody. V tom byli hostitelé báječní. Jako knihovnice z malého města neměla moc příležitostí klábosit u večeře s keltskými bohy, ale Rowena s Pittem budili zdání normality.

O tom, co mělo přijít, o další etapě jejich úkolu, zatím nikdo nemluvil.

Protože ji posadili mezi Brada a Jordana, naklonila se co nejvíc k Bradovi, a druhého spolčovníka se během jídla snažila co nejvíc ignorovat.

„Čímś dokázal Zoe tak hrozně rozčítit?“

Brad se krátce zadíval přes stůl. „Asi jen tím, že dýchám.“

„No tak,“ Dana ho lehce nabrala loktem, „taková Zoe není. Cos provedl? Zkoušels ji sbalit?“

„To rozhodně ne.“ Léta tréninku ho přiměla ztišit hlas, ale zlost v něm byla stále patrná. „Asi ji urazilo, že jsem se odmítl hrabat v motoru a jí jsem v tom taky zabránil, protože jsme byli oblečení na večeri a navíc měli naspěch.“

Dana povytáhla obočí. „No, vidím, že i ty jsi uražený.“

„Nemusím poslouchat, že jsem šéfík s rukama dozadu jen proto, že umím odhadnout situaci.“

Dana se usmála a štípala ho do tváře. „Ale zlato, vždyť ty jsi šéfík s rukama dozadu. Proto tě mám tak ráda.“

„To jistě,“ ušklíbl se. „Tak proč jsi se mnou nikdy nechtěla nic mít?“

„Nevím. Třeba na to ještě dojde.“ Napíchla na vidličku další kousek jehněčího. „Hádám, že už jsi zažil hodně takovýchle hostin na podobně výjimečných místech.“

„Žádné místo není jako tohle.“

Dalo se snadno zapomenout, že její kámoš Brad je ve skutečnosti Bradley Charles Vane IV, dědic dřevařského impéria a šéf jedné z největších sítí obchodů s domácími potřebami HomeMakers.

Avšak způsob, jak hladce vplul do luxusního prostředí jí připomněl, že není ani pouhým kamarádem z rodného města.

„Copak tvůj táta před pár lety nekoupil nějaký skotský hrad?“

„Spíš statek, v Cornwallu. Jo, to je taky super místo. Ona skoro nic nejí,“ zašeptal a trhl hlavou k Zoe.

„Je nervózní. Stejně jako já,“ dodala Dana a odřízla si další sousto. „Jenže já si nenechám zkazit chuť k jídlu.“ Zaslechla Jordanův smích a ten hluboký zvuk ji polechtal na kůži. Pokusila se žvýkat a polknout. „Absolutně ničím.“

Zbytek času si ho Dana nevšímala a snažila se zabavit jinak. To bylo poslední dobou její obvyklé chování, uvědomil si Jordan.

Takže by ho nemělo překvapovat.

To, že ho rozčilovalo, byl jen jeho problém. Stejně jako plán, jak se s ní znovu spřátelit.

Kdysi přece byli kamarádi. A ještě mnohem víc. Zkazil to on a musí za to tedy pykat. Ale jak dlouho to má odnášet? Copak to Dana nikdy nepřekoná?

Vypadala úžasně, uvědomil si, když se vrátili do salonu na kávu a brandy. Ale ona se mu přece líbila vždycky, i jako trochu přerostlé dítě se zbytky baculatosti ve tváři.

Dnes na ní žádnou dětskou baculatost neviděl. Nikde. Jen samé smyslné křivky.

Nechala si něco udělat s vlasy, všiml si, takové pramínky, které jí tmavou hřívu záhadně prosvětlyly. Její oči teď působily ještě temněji a hlouběji. Bože, kolikrát se v těch sytých čokoládových očích málem utopil?

Copak neměl nárok na chvíli si vydechnout?

V každém případě myslel vážně, co jí před časem řekl. Vrátil se a měla by si na to zvyknout. Stejně jako na to, že se stal součástí té šarády, do které se zapletla.

Dana se s ním prostě musí nějak srovnat. A on se postará, aby se s ním musela vyrovnávat co nejčastěji.

Rowena vstala. Něco v jejím pohybu a pohledu rozechvělo vzpomínku kdesi na okraji Jordanovy paměti. Pak udělala krok, usmála se a ten moment pominul.

„Pokud jste připraveni, můžeme začít. Asi bude lepší, když se přesuneme do dalšího salonu.“

„Já připravená jsem.“ Dana se zvedla a pohlédla na Zoe.
„Co ty?“

„Ale jo.“ Zoe trochu zbledla a chytila se Dany za ruku.
„Poprvé jsem se modlila, abych nepřišla na řadu já. Teď vlastně ani nevím.“

„Já taky ne.“

Prošli halou do jiné místnosti. Jordan tušil, že se to stane, ale obraz nad krbem ho zasáhl stejně jako při první návštěvě.

Ty barvy, jejich jas, krása a radost námětu, dokonalé provedení. Šok při pohledu na Daninu tvář a tělo – Daniny oči, které se na něho dívají z plátna.

Sestry ze skla.

Měly jiná jména. Už je znal. Niniane, Venora, Kyna. Ale když pohlédl na portrét, viděl pouze Danu, Malory a Zoe.

Byly zobrazeny ve světě plném světla a květů.

Malory, v lápisově modré róbě se světlými lokny do pasu, držela v ruce harfu. Zoe v zeleném stála nad ní, v náručí štěně, u boku zavěšený meč. A Dana, tmavé oči prosvětlené smíchem, celá v rudém, seděla u fontány a v rukou svírala svitek a brk.

Tvořily jednotu v čase a zářivém světě za Oponou snů. Avšak šlo jen o kratičkou chvíli, jejíž konec divák jasně tuší.

Stín mužské postavy v hloubce lesa. Had na stříbrných dlaždicích.

V pozadí pod obtěžkaným stromem se objímají milenci. Učitelka a strážce, příliš zahledění do sebe, aby vycítili nebezpečí.

A pak tři klíče, umně skryté v detailech obrazu. Jeden v podobě ptáka, mířícího k jasné obloze, druhý jako pouhý odraz ve vodě fontánky a třetí schovaný v koruně stromu na kraji lesa.

Jordan věděl, že obraz malovala Rowena po paměti a že její paměť byla neskutečně dlouhá.

Z toho, co už vypátrala a zažila Malory, pochopil i to, že vzápětí byly duše dívek z obrazu uloupeny a uvězněny ve skleněné schránce.

Pitte vzal do rukou vyřezávanou krabičku a otevřel víko. „Uvnitř jsou pouze dvě tabulky. Jedna s emblémem klíče. Kdo si ji vytáhne, bude pověřen hledáním druhého klíče.“

„Jako minule, ano?“ Zoe stiskla Daně ruku. „Podíváme se obě najednou.“

„Dobře.“ Dana se pomalu nadechla. To už k nim přistoupila Malory a uchopila je za ramena. „Chceš volit první?“

„Uf. Tak jo.“ Zoe zavřela oči, sáhla do krabičky a sevřela cedulku v dlani.

Dana upřela oči na obraz nad krbem a vzala si tu, která zbyla.

Pak obě naráz rozevřely dlaň.

„Tak,“ Zoe přelétla očima cedulky, „vypadá to, že jdu na řadu poslední.“

Dana přejela palcem po vyrytém klíčku. Zdál se tak malý a docela jednoduchý. Jako prostá hůlka se spirálovitým vzorkem na konci. Skutečný klíč už ale viděla v Maloryině ruce. Tehdy zlatě zářil. Věděla, že tohle nebude vůbec jednoduché.

„Fajn, je to na mně.“ Chtěla se posadit, jak se jí najednou roztřásla kolena. Čtyři týdny, měla pouhé čtyři týdny od úplňku do úplňku, aby dokázala, když ne nemožné, tak určitě fantastické věci.

„Dostanu indicii, nebo ne?“

„Jistě.“ Rowena se chopila kusu pergamenu a četla: „Poznej minulost a hledej v budoucnosti. Vše, co bylo, je i bude, tvoří gobelín života. Vedle krásy dlí ošklivost, vedle vědění nevědomost, vedle odvahy zbabělost. Jedna bez druhé nemůže vyniknout.“

K cestě za klíčem musí mysl pochopit srdce a srdce uctívat mysl. Najdi pravdu v jeho lžích, skutečnost ve fantazii.

Kde jedna bohyně kráčí, druhá čeká a sen je jen vzpomínka na to, co přijde.“

Dana popadla sklenku s brandy a obrátila ji do sebe, aby uvolnila zauzlovaný žaludek. „To bude hračka,“ prohodila.

2

„McDonald zavedl hamburger Big Mac v roce 1968.“ Dana se líně zatočila v židli za přepážkou informačního oddělení. „Ano, pane Hertzi, vím to jistě. Big Mac šel do prodeje v šedesátém osmém, ne o rok později, takže tu záhadnou omáčku si dáváte o rok déle, než jste myslel. Dneska vás pan Foy dostal, že?“ Zasmála se a zavrtěla hlavou. „Držím pěsti na zítřek.“

Zavěsila a odškrtnula si další řádek na sázkovém kalendáři pánů Hertze a Foye. Pak pečlivě zaznamenala dnešního vítěze.

Pan Hertz na konci minulého měsíce pana Foye těsně porazil, takže měl nárok na dobrý oběd v jídelně na Hlavní na soupeřův účet. Za celý rok získal Foy naopak dva body náskok, takže se pro změnu mohl těšit na hostinu v restauraci Na vyhlídce, což byla kýžená výroční cena.

Tenhle měsíc si soupeři dýchali na krk a ještě zdaleka nebylo rozhodnuto. Právě Dana měla za úkol vyhlásit pokaždé vítěze měsíce a po Silvestru s větší slávou vítěze roku.

Tihle pánové spolu soutěžili téměř dvacet let. A Dana se cítila být součástí jejich zápolení od chvíle, kdy v knihovně v Pleasant Valley nastoupila ještě s čerstvým diplomem v ruce.

Každodenní rituál otázek a odpovědí jí bude scházet, až šéfové odevzdá svou výpověď.

Vtom kolem ní prošla Sandi s načechraným culíkem a nepřirozeným úsměvem účastnice soutěží krásy a Dana pochopila, že jiní lidé jí rozhodně chybět nebudou.

Vlastně by měla výpověď ohlásit dva týdny předem. Pracovní dobu jí stejně zkrátily na mizerných pětadvacet hodin týdně a ten čas mohla lépe využít jinde.

Chce si přece otevřít knihkupectví jako součást společného podniku se Zoe a Malory, který nazvou Požitky. Během několika měsíců musí všechno naplánovat, dokončit opravy a malování budovy, kterou koupily, a začít objednávat zboží.

O všemožné licence už zažádala, pročetla nabídky vydavatelství a chvílemi promýšlela, čím zajímavým obchod oživit. Odpoledne by mohla podávat čaj a večer víno. Občas dojde třeba na významnější akci, jako jsou autorská čtení, koncerty, autogramiády...

Po něčem takovém vždycky toužila, jen neměla odvahu a víru, že to zvládne.

To Rowena s Pittem jí pomohli. Nejen pětadvaceti tisíci dolary, které každá z nich obdržela jako zálohu už za to, že se uvolily klíče hledat, ale i tím, že ji seznámili s Malory a Zoe.

Při prvním setkání na Válečnickově vrchu se všechny tři nacházely na životní křižovatce. A po cestě, kterou si vybraly, kráčejí dál společně.

Představa vlastního podniku už nebyla tak děsivá, když měla po boku dvě přítelkyně a partnerky, které prožívají to samé.

Pak tu byla ta věc s klíčem. Jistě, na klíč nesměla zapomenout. Malory trvalo téměř celý měsíc, než našla ten první, a nebyla to žádná legrace. Naopak.

Jenže teď už věděli mnohem víc o tom, co jim hrozí a co je v sázce. Snad toho dokážou využít.

Pokud jim právě tyhle vědomosti a ten, který stojí proti nim, nezabrání v hledání.

Dana se opřela do židle, zavřela oči a přemýšlela o indicii, kterou dostala od Roweny. Mluvílo se tam o minulosti, přítomnosti a budoucnosti.

To jí fakt pomůže.

Poznání, to ano. Lži a pravda. Srdce a mysl.

Kde jedna bohyně kráčí...

V Maloryině indicii byla zase zpívající bohyně. A Malory – milovnice umění, která kdysi toužila stát se malířkou – našla svůj klíč v obraze.

Kdyby měla postupovat podle stejné logiky, měla by jako milovnice literatury pátrat v knihách nebo v knihovnách.

„Snažíš se tady dospát, Dano?“

Prudce otevřela oči a střetla se s Joaniným odsuzujícím pohledem. „Ne, jen se soustředím.“

„Jestli nemáš nic lepšího na práci, můžeš jít pomoci Marylin do skladu.“

Dana vykouzlila zářivý úsměv. „S radostí. Ale půjdu požádat Sandi, aby si za mě sedla na informace.“

„Nezdá se, že bys tu byla zavalená dotazy.“

A ty zas nemáš dost práce s papírováním, když máš čas mě špehovat, pomyslela si Dana. „Právě jsem zodpověděla jeden, co se týkal soukromého podnikání. Ale jestli mám radši...“

„Promiňte.“ Oslovila je žena, která svírala paži asi dvanáctiletého chlapce. Daně tím připomněla Flynnu, když držel na volantu Moea. Vždy doufal, že ho má pod kontrolou, ale zároveň tušil, že se mu při první příležitosti vyškubne.

„Chtěla bych vás požádat o radu. Můj syn píše zítra písemku,“ poslední slova zdůraznila tak, že se kluk ještě víc nahrbil. „O Kontinentálním kongresu. Mohly byste nám doporučit nějakou vhodnou literaturu?“

„Ale samozřejmě,“ Joan jako chameleon protáhla chladné rty do úsměvu. „Ráda vám vyhledám hned několik knih o téhle části naší historie.“

„Promiňte,“ Dana si nemohla pomoci a klepla posmutnělého chlapce do ramene. „Sedmá třída? Dějepis u paní Janesburgové?“

Kluk protáhl koutky ještě o trochu víc. „Jo.“

„Tak to já přesně vím, co by chtěla. Když si něco z toho přečteš, ohromíš ji.“

„Vážně?“ Žena se chytla Daniny paže jako záchranného lana. „To by byl zázrak.“

„Paní Janesburgová učila i mě,“ mrkla Dana na kluka. „Vím, jak na ni.“

„Tak to vás svěřím do schopných rukou slečny Steelové,“ usmívala se Joan a zároveň tiskla zuby.

Dana se naklonila k chlapci a spiklenecky zašeptala: „Ještě pořád se tak dojíímá, když přednáší o provolání Patricka Henryho ‚Dejte mi svobodu, nebo smrt!‘?“

Hoch se usmál. „Jo. Na chvíli ztratila řeč a musela se vysmrkat.“

„Některé věci se nikdy nezmění. Fajn, tak tohle je přesně pro tebe,“ podala mu knihu.

Po čtvrt hodině, kdy si syn vypůjčil knihy na zbrusu novou průkazku, se jeho matka zastavila u Dany. „Chtěla jsem vám ještě jednou poděkovat. Jmenuju se Joanne Reardonová. Zachránila jste mému synovi život.“

„No, Janesburgová je sice přísná, ale nejspíš by ho nezabila.“

„Ne, ale já asi ano. Dokázala jste Matta nadchnout pro dějepis, i kdyby jen proto, aby vyzrál nad učitelkou.“

„Hlavně že to funguje.“

„Taky si myslím. Ještě jednou dík. Děláte svou práci skvěle.“

„Děkuji. Hodně štěstí.“

Dana věděla, že svou práci dělá dobře. A ta mrcha Joan se svou zubatou neteří budou zatraceně litovat, až nebudou mít koho šikanovat.

Na konci směny Dana uklidila svůj pracovní prostor, posbírala pár knih, které si vypůjčila, a chopila se aktovky. Tenhle rituál na konci dne je další z věcí, které bude postrádat. Poslední pohled do chrámu literatury, do prostoru se stolkou a řadami knih a pak procházka domů.

Měla to odsud kousek. To byl jeden z důvodů, proč se odmítla nastěhovat k Flynnovi, když si pořídil dům.

Do podniku Požitky by sice také mohla chodit pěšky, ale to už by musela ujít skoro tři kilometry. Rozhodla se užít si toho, co ještě chvíli má.

Milovala neměnnost prostředí, kterým rok za rokem procházela. Teď na podzim se ulice třpytila nazlátlým světlem a kopce nad městem připomínaly pohádkovou tapiserii z dílny bohů.

Slyšela křik dětí propuštěných ze školy a ještě nezahnaných k úkolům, které běžaly po parčíku mezi knihovnou a jejím obytným blokem. Ostrý vítr roznášel kořeněnou vůni chryzantém ze záhonu před radnicí. Okrouhlé hodiny na náměstí oznamovaly, že jsou čtyři odpoledne.

Dana potlačila lítost při vzpomínce, že ještě nedávno směla odcházet až o půl šesté.

Nech to plavat, poručila si. Užívej si volna a pěkné procházky slunečným odpolednem.

Viděla dýně na verandách, skřítky rozvěšené na větvích, třebaže do Haloweenu zbývalo ještě pár týdnů. Malá města se vždycky víc těší na svátky. Dny se krátily, slunce chladlo, ale člověk se stále mohl vyhřívat v jeho paprscích.

Městečko Valley bylo na podzim nejkrásnější. Jak z dokonalé americké pohlednice.

„Ahoj, kočko, nechceš to vzít?“

Bublina spokojenosti okamžitě praskla. Než stihla něco zavrčet, Jordan popadl štos knih a strčil si je pod rameno.

„Dej mi to.“

„Už je držím. Hezký den, co? Říjnovému počasí se tady nic nevyrovná.“

Naštvalo ji, že právě on vyslovil to, co se jí honilo hlavou. „Já myslela, že ty máš nejradši podzim v New Yorku?“

„Tam je taky fajn.“ Zadíval se na hřbety knih. Jedna byla o keltské mytologii, druhá o józe a pak ještě poslední román Stephena Kinga.

„Jóga?“

To mu bylo podobné, musel se zaměřit právě na to, co v ní budilo rozpaky. „No a?“

„Nic. Jen si tě neumím představit v pozici lotosového květu, nebo tak něco.“ Pak přimhouřil oči a něco přitažlivě zlomyslného v nich prokmitlo. „I když na druhý pokus...“

„Nemáš nic lepšího na práci než slídit kolem knihovny, abys mě pak mohl obtěžovat?“

„Neslídil jsem a nošení knih není obtěžování.“ Srovnal s ní krok, jako by to dělal denně. „A není to poprvé, co tě vyprovázím domů.“

„Poslední roky jsem to dost dobře zvládala bez tebe.“

„Zvládla jsi toho hodně. Jak se má vlastně tvůj táta?“

Odpustila si kousavou připomínku, protože při všech nedostacích položil Jordan takovou otázku z upřímného zájmu. Joe Steele a Jordan Hawke si vždycky skvěle rozuměli.

„Dobře. Přestěhovali se s Liz do Arizony a myslím, že přesně to táta potřeboval. Mají hezký dům, vedou prima život. A táta se dal na pečení.“

„Na pečení? To jako peče dorty? Joe?“

„A taky dalamánky a bylinkový chleba.“ Neubránila se úsměvu. Představa, jak její otec, velký Joe, šlehá těsto navlečený v zástěře, ji vždycky dostala. „Posílá mi svoje

výrobky na ukázkou. Ty první byly dobré jen jako zarážka dveří, ale poslední rok se hodně zlepšil. Peče dobře.“

„Tak ho pozdravuj, až s ním budeš příště mluvit.“

Pokrčila rameny. Jordanovo jméno by před otcem zmínila leda v nadávce. „Takže konec procházky,“ řekla přede dveřmi činžáku.

„Nepozveš mě na návštěvu.“

„V tomhle a příštím životě určitě ne.“ Natáhla se ke knihám, ale ucukl z dosahu. „Dej si pohov, Jordane, už nám není deset.“

„Musíme toho dost probrat.“

„Ne, nemusíme.“

„Ale ano. A nesnaž se mi vnutit pocit, že mi pořád je deset,“ sykl netrpělivě. „Hele, máme už něco za sebou a měli bychom se k tomu postavit jako dospělí.“

Zrovna on jí bude říkat, že se chová nedospěle. „Fajn, řeknu ti, jak to uděláme. Vrátiš mi knihy a vypadneš.“

„Poslouchalas včera večer Rowenu?“ V jeho hlase bylo znát rozčilení. Mohl každou chvíli vybuchnout. „Copak jsi nedávala pozor? Tvoje minulost, přítomnost a budoucnost. Jsem součástí tvé minulosti. I toho vašeho podniku.“

„Tvoje místo je jenom v mé minulosti. Ztratila jsem s tebou dva roky života, ale už je to za mnou. Nedokážeš se s tím smířit? Tvoje nafouklé ego nestráví, že jsem se přes to dostala? Že jsem s tebou skončila?“

„Tady nejde o moje ego, Dano.“ Vložil jí knihy do rukou. „Ale spíš o tvoje. Až budeš připravená, víš, kde mě najdeš.“

„Ale já tě nechci hledat,“ zamumlala pro sebe, když odešel.

Kruci, že si nechal ujít hádku, se mu vůbec nepodobalo. Viděla mu na tváři, jak s ním lomcuje zlost. Odkdy v sobě dokázal uklidnit štěkajícího psa?

Najednou neměla svoje pocity kde ventilovat. To od něj bylo dost ošklivé.

V bytě odložila knihy na stůl a okamžitě si zašla pro krabici sušenek. Spořádala jich půlku, aby se trochu uklidnila a zapomněla na pošramocené sebevědomí.

„Mizera. Vlezlej parchant, nejdřív mě rozčílí a pak zmizne. Tyhle kalorie padnou na jeho hlavu.“

Olízla lžici a znovu ji zabořila přímo do krabice. „Sakra, ale jsou vážně dobré.“

Už v lepší náladě se převlékla do tepláku, uvařila si kávu a usedla do oblíbeného křesla s knížkou o keltských bozích.

Nedokázala by spočítat, kolik podobných knih za poslední měsíc přečetla. Četba jí ale přinášela stejné potěšení jako sladkosti a zdála se jí stejně přirozená jako příští nadechnutí.

Knihami se obklopovala v práci i doma. Její byt byl odrazem téhle nehynoucí vášně. Měla knih plné police i stolky. Považovala je nejen za zdroj poučení, zábavy a útěchy, ale také za vhodné dekorace.

Na náhodného hosta by tolik knih mohlo působit neuspořádaným dojmem, avšak ona je měla systematicky utříděné.

Dokázala by na požádání najít jakýkoli titul.

Nemohla žít bez knih a bez vyprávění a informací v nich obsažených. I teď, když před sebou měla důležitý úkol a lhůta běžela, se dokázala začít do příběhu o láskách, válkách a rozmlíškách bohů.

Náhle ji vyrušilo klepání na dveře. Zamrkala, aby se probrala do reality. Všimla si, že zatímco prožívala příběhy Dagdy, Epony a Luga, slunce zapadlo.

Šla otevřít s knihou v ruce a překvapeně pohlédla na Malory. „Co se děje?“

„Napadlo mě, že se cestou domů podívám, co se děje s tebou. Strávila jsem den s místními malíři a řemeslníky. Myslím, že mám domluveno dost věcí na slušný rozjezd galerie.“

„Super. A něco k jídlu bys neměla? Mám hlad jako vlk.“

„Jen zbytek mentolových bonbónů.“

„Tak to nestačí,“ usoudila Dana, „jdu se po něčem podívat. Dáš si něco se mnou?“

„Ne, jen jdi. A co jinak? Dostalas nějaký skvělý nápad? Můžeme ti se Zoe nějak pomoci?“ zeptala se Malory a vešla za Danou do kuchyně.

„Nevím, jestli je skvělý. Jé, špagety! Já zapoměla.“ Zvedla se od lednice s mísou zbylých špaget v ruce. „Chceš?“

„Ne.“

„Mám k nim nějaký cabernet.“

„Tak to si dám. Ale jen skleničku.“ Malory si jako doma našla ve skříňce sklenici. „Tak jaký je to nápad? Ať skvělý nebo ne.“

„Knihy. Celá ta věc s poznáním a pak minulost, přítomnost, budoucnost. Pokud se jedná o mě, všechno se točí kolem knih.“ Popadla vidličku a začala si nabírat studené špagety. „Vtip je v tom, jaká nebo která kniha to má být.“

„To si to ani neohřeješ?“

„Cože?“ Dana se zmateně zadívala do mísy. „Proč?“

„To nic.“ Malory jí podala sklenici s vínem, pak se chopila své a šla se posadit ke stolku. „S těmi knihami to dává smysl, teda aspoň částečně. Víš kudy na to jít. Ale...“

Rozhlédla se po Danině bytě. „Jen tím, co tu máš, se budeš probírat týdny. Pak jsou tu ještě knihy, které mají lidi v tomhle městě doma, k tomu knihovna, knihkupectví v tržnici a tak dále.“

„A klíč nemusí být v knize doslova, ale jen obrazně. Nebo jen někde vyčtu informaci, která mě ke klíči dovede.“ Dana trhla rameny a nabrala další sousto špaget. „Říkala jsem, že zas tak skvělé to není.“

„Aspoň víš, kde začít. Minulost, přítomnost, budoucnost.“ Malory našpulila rty. „To je dost velký záběr, co?“

„Historická, současná a futuristická literatura. A to jsou jen romány.“

„A co když je to osobnější?“ Malory se naklonila blíž k Daně. „U mě to tak bylo. Moje cesta ke klíči zahrnovala Flynnu, moje city k němu a taky představy o sobě a o svém budoucím životě. Ty víze, co jsem měla, nedá se říct, že šlo o sny, byly hodně osobní.“

„A děsivé.“ Dana se krátce dotkla Maloryiny ruky. „Já vím. Ale dostala ses přes to. Tak to snad vyjde i mně. Možná je to osobní. Třeba mám hledat knihu, která pro mě má zvláštní význam.“

Zamyšleně se rozhlédla po místnosti a pak se znovu chopila vidličky. „To je ale taky velký záběr.“

„Napadlo mě ještě něco jiného. Co Jordan?“

„Nechápu, jak by ten s tím měl souviset. Tak dobře,“ Dana přerušila Maloryinu reakci, „byl spojený s hledáním prvního klíče. On a Brad si koupili obrazy, co malovala Rowena. Přivezli je sem, protože je o to Flynn požádal. Tím se to zamíchalo, ale jeho role měla skončit s prvním nalezeným klíčem. Pak je tu ještě jeho vztah k Flynnovi, což ho spojuje i s tebou.“

„A s tebou taky, Dano.“

Namotala na vidličku další špagety, ale pomalu jí přecházela chuť k jídlu. „Už ne.“

Malory rozezlna zatvrdělý výraz a přikývla. „Jak myslíš. A co první kniha, kterou jsi přečetla? Nebo první, která tě zasáhla a udělala z tebe celoživotní čtenářku?“

„Nemyslím, že by magický klíč ke schránce duší měl být ukrytý právě v pohádce *Zelená vejce a šunka*.“

Dana se uchechtla a zvedla sklenici. „Ale mrknu se na to.“

„A co první dospělá kniha?“

„Vidím, že tebe se tahle vtipná knížečka nijak nedotkla,“ zazubila se Dana a v zamyšlení bubnovala prsty do misky. „No, žádnou první knihu si nepamatuju. Já jsem totiž četla odjakživa.“

Zadívala se na skleničku s vínem a pak se zprudka napila. „Odkopl mě a já jsem se přes to dostala.“

A jsme zpátky u Jordana, uvědomila si Malory a kývla.
„Tak jo.“

„To neznamená, že bych ho nenáviděla nějak míň, ale už to neřídí můj život. Za posledních sedm let jsem ho potkala jen párkrát.“ Váhavě trhla rameny. „Mám svůj život, on taky, ale už se neprolínají. Prostě je náhodou taky Flynnův kamarád.“

„Milovalas ho?“

„Jo, děsně. Parchant jeden.“

„Promiň.“

„No co, to se stává.“ Musela to sama sobě připomenout. Nešlo přece o otázku života a smrti, neutopila se v slzách. A kdyby nepoznala, co je to zlomené srdce, asi by žádné srdce neměla.

„Byli jsme kamarádi. Když si táta vzal Flynnovu mámu, začali jsme si s Flynnem rozumět. To je fajn. Flynn měl Jordana a Brada – občas mi připomínali jedno tělo se třemi hlavami. A tak jsem je dostala za kamarády taky.“

Pořád je máš, napadlo Malory, ale raději mlčela.

„Jordan taky rád četl, čímž jsme si byli o něco bližší. Pak jsme dospěli a něco se změnilo. Dáš si ještě trochu?“ zvedla Dana prázdnou skleničku.

„Ne.“

„No, já jo.“ Vstala a zašla pro láhev. „Pak odešel na vysokou. Dostal částečné stipendium na pensylvánské státní. On i jeho mamka se dřeli jak koně, aby dali dohromady zbytek nutných výdajů. Jeho máma byla, hm, prostě skvělá. Zoe mi ji trochu připomíná.“

„Vážně?“

„Ne vzhledem. I když paní Hawková byla taky hezká, jenže taková vysoká, vláčná, člověku připomínala tanečnici.“

„Zemřela dost mladá.“

„Jo, bylo jí jen něco přes čtyřicet.“ Stále ji při tom pomyšlení bolelo u srdce. „Hrůza, čím museli projít, ona i

Jordan. Ke konci jsme v nemocnici vlastně přespávali, ale i tak...“

Prudce se otřásla a zhluboka vydechla. „K tomu jsem se nechtěla vracet. Zoe mi ji připomněla svým chováním. I ona měla takovou tu auru dobré mámy. Prostě si vždycky věděla rady, nestěžovala si a při všech starostech svoje děčko moc milovala. Byli si s Jordanem blízcí, jako jsou Zoe a Simon. A taky žili sami. Na jeho otce si vůbec nepamatuju.“

„Muselo to pro něj být moc těžké.“

„Bylo by, kdyby jeho mamka nebyla tak úžasná. Dokázala popadnout pátku a zapojit se do softballového turnaje stejně rychle jako utřít těsto na sušenky. Ona mezeru po octi dokonale zaplnila.“

„Takys ji milovala, vid’?“

„Ano. Všichni ji měli rádi.“

Dana se posadila a usrkla víno z druhé skleničky. „Takže Hawke začal studovat, vzal si dvě práce na částečný úvazek, aby pokryl náklady, a ten první rok jsme ho vůbec neviděli. Později se vracel na prázdniny a pracoval v Tonyho garáži, je totiž docela slušný mechanik. Pořád se občas potuloval s Flynnem a Bradem. Za čtyři roky získal titul a ještě rok a půl studoval postgraduál. Tou dobou už mu vycházely povídky v časopisech. No a pak přijel domů.“

Dana si dlouze vydechla. „Panebože, stačil jeden pohled a bylo to, jako by mezi námi něco bouchlo. Říkala jsem si: Co se to děje? Vždyť to je můj kámoš Jordan. Neměla bych mít chuť na něj skočit a zakousnout se do něj.“

Zasmála se a upila vína. „Později mi vyprávěl, že cítil něco podobného. Hu, brzdi, vždyť tohle je Flynnova malá ségra. Ruce pryč. Takže jsme kolem sebe pár měsíců jen napjatě kroužili. Bud’to jsme na sebe štekali, nebo byli naopak přehnaně zdvořilí.“

„A pak?“ pobízela Malory, protože se Dana odmlčela.

„Pak se jednou večer stávil za Flynnem, jenže ten měl rande. Ani rodiče nebyli doma. Začala jsem se s ním hádat.“

Musela jsem nějak ulevit tomu napětí. Pak už vím jen to, že jsme se váleli v obývacíku na koberci. Nemohli jsme se jeden druhého nabažít. Nic takového jsem předtím ani potom nezažila. Bylo to neuvěřitelné.“

„Představ si to leknutí, když jsme se pak probrali nazí na orientálním koberci naší Liz a Joea.“

„Jak jste se k tomu postavili?“

„No, pamatuju si, že jsme tam dlouho leželi a zírali na sebe. Jako bychom právě přežili válku. Pak jsme se rozesmáli a pustili se do sebe znova.“

Dana pozvedla sklenici jako v přípitku. „Tak. Začali jsme spolu chodit. Jordan a Dana, Dana a Jordan. Všichni to vyslovovali jedním dechem.“

Bože, jak jí to scházelo. Vědomí toho intimního spojení. „Nikdo mě nikdy nedokázal tak rozesmát. A je taky jediný chlap, který mě kdy dohnal k pláči. No jo, kruci, je to tak, já jsem toho bastarda milovala.“

„A proč to skončilo?“

„Kvůli drobnostem i vážným věcem. Jeho matka zemřela. Páni, nic tak hrozného nikdo z nás do té doby nezažil. Rakovina vaječníku, navíc zjištěná pozdě. Operace, léčba, modlitby, nic nezabíralo. Ztrácela se nám před očima. Je strašné, když ti někdo umře,“ dodala tiše, „ale sledovat to umírání krok za krokem je nesnesitelné.“

„To si neumím představit.“ Malory cítila slzy v očích. „Nikdy jsem nikoho neztratila.“

„Na smrt své mámy si nevzpomínám, byla jsem malá. Zato umírání paní Hawkové si budu pamatovat přesně den po dni. Možná se tím v Jordanovi něco zlomilo. Nevím, nesvěřil se mi. Když jsme ji pohřbili, prodal její domek i s nábytkem, všechno do poslední drobnosti, rozešel se se mnou a vyrazil do New Yorku za bohatstvím a slávou.“

„Asi to nebylo tak chladnokrevné,“ poznamenala Malory.

„Možná, ale mně to tak připadalo. Řekl, že musí odejít. Že hledá něco, co tady nenajde. A jestli prý má psát – což pro

něj byla nutnost – musí něco změnit a žít po svém. Chtěl vypadnout z Valley a taky to udělal, jako by ty dva roky, co jsme byli spolu, nic neznamenalý.“

Obrátila do sebe zbytek vína. „Takže ať jde k čertu a s ním všechny bestsellery, co napsal.“

„Asi to nebudeš chtít slyšet, zvlášť teď, ale možná bys to s ním měla vyřešit.“

„Vyřešit co?“

„Dano,“ Malory ji vzala za ruce, „ty ho pořád miluješ.“

Dana ucukla. „To ne. Zařídila jsem si jiný život. Měla jsem milence, kariéru – ta je teda právě teď v troskách, ale snad ji znova slavně vzkřísím ve vlastním knihkupectví.“

Zarazila se, protože zaslechla dozvuk svých překotných slov. „Už bych neměla pít, když používám takováhle přirovnání. Jordan Hawke je pro mě pasé,“ dodala klidněji. „Jen proto, že byl první kluk, kterého jsem milovala, nemusí být i poslední. To si radši vypíchnu oko, než bych mu poskytla takové zadostiučinění.“

„Já vím.“ Malory se mírně zasmála, a než Danu pustila, stiskla jí ruce. „Proto je mi jasné, že ho pořád miluješ. A taky jsem ti to viděla na očích, když jsi vyprávěla, co jste spolu prožili.“

Dana se zhrozila. Jak že to vypadala? Co Malory viděla? „Tak jsem sentimentální, za to může víno. To ještě neznamená...“

„Znamená to přesně, co to znamená,“ přerušila ji Mal. „Rozhodně by ses nad tím měla zamyslet, jestli chceš splnit svůj úkol. Protože tak nebo onak, Jordan je součástí tvého života a taky toho, co teď děláme.“

„Já si to ale nepřeju,“ vydechla Dana. „Jestli je to pravda, nějak se s tím vyrovnám. V sázce je toho až příliš, nemůžu couvnout, když jsem sotva začala.“

„Tak je to správné. Ale já už musím domů.“

Malory vstala a pohladila Danu po vlasech. „Ale můžeš se mi se vším svěřit. Mně i Zoe. A když se budeš chtít vypovídat nebo taky třeba s někým mlčet, stačí zavolat.“

Dana přikývla a počkala, až Malory přejde ke dveřím. „Mal? Když odešel, bylo to, jako by mi někdo udělal díru do srdce. Jedna taková rána myslím vystačí na celý život.“

„To jistě. Nashle zítra.“

3

Hledat kouzelný klíč v tisícovkách svazků městské knihovny byla zdlouhavá a skličující práce. Pokusit se přesto musela.

Dana ráda pobývala ve skladišti, obklopená jen knihami. Pokud měla mysl otevřenou, dokázala téměř slyšet, jak knihy šeptají své příběhy. Všechny ty hlasy lidí, žijících v obyčejných i fantastických světech. Kdykoli mohla sáhnout po některé z nich, vplout do příběhu a stát se kteroukoli z jeho postav.

Záhadné klíče a zloději duší ztráceli pro Danu i přes svou neuvěřitelnost lesk ve srovnání se silou tištěného slova.

Ale nepřišla si sem hrát, připomněla si. Dál pečlivě rovnala svazky na policích a přitom nespouštěla oči z opuštěné informační přepážky vzdálené pár metrů. Rozhodla se pro experiment. Bude se dotýkat jednotlivých knih a třeba něco ucítí – nějaké chvění anebo horkost.

Kdo ví?

Ale když tímhle způsobem obešla všechny mytologické příručky, žádné znamení nedostala.

Nedala se odradit a přešla k oddělení starověké kultury. Minulost, připomněla si. Sestry ze skla vzešly ze starověku. Jako ostatně všechno, že?

Chvíli procházela svazky a pečlivě přeřazovala ty, které se dostaly na nesprávné místo. Věděla, že si nemůže dovolit otevřít knihu o starověké Británii, přesto se jí náhle ocitla v ruce a okamžitě ji pohltila kapitolou o kruhových obětištích.

Obří kameny, druidové, výkřiky, ohně a šepot podobný dechu bohů.

„Teda. Dano, netušila jsem, že máš dneska volno.“

Dana zvedla oči od knihy a při pohledu na Sandin křečovitý úsměv musela skřípat zuby. „Nemám, uklízím ve skladu.“

„Fakt?“ Velké modré oči se v hraném úžasu rozšířily. „Vypadalo to, že si čteš. Napadlo mě, že si ve svém volnu něco vyhledáváš. Poslední dobou jsi hodně študovala, vid’? Že by sis konečně začala dělat ten doktorát?“

Dana zlostně zasunula knihu na místo na polici. Nebyla by to legrace? napadlo ji. Popadnout nůžky ze zásuvky v přepážce a ustříhnout jí ten hnusný culík?

To by Sandi určitě vymazalo zubatý škleb z tváře.

„Povýšili tě, dostalas přidáno, tak co máš za problém, Sandi?“

„Problém? Nemám problém. Jen obě víme, že číst v pracovní době je zakázané. Ale nejspíš to jen *vypadalo*, že si čteš namísto obsluhování na informačním.“

„Přepážku mám pod kontrolou.“ Dana měla právě dost, jednou to přijít muselo. „Ty sama trávíš spoustu času jen tím, že slídíš za mnou a špicuješ uši, když si povídám s klientem.“

Sandin úsměv se změnil v neurotický úšklebek. „To teda nedělám.“

▪

„Kecy,“ ucedila Dana sladce, až Sandi šokovaně vykulila oči. „Celé týdny tě mám za zadkem. Bereš víc peněz než já, ale nejsi moje nadřízená, takže mi ten zadek můžeš políbit.“

Ustřížení culíku by možná znamenalo větší uspokojení, ale i tak bylo příjemné odejít středem a nechat tam prskající Sandi stát.

Dana se posadila za pult a obsloužila dva zákazníky tak přátelsky a vesele, že oba odešli nadšení. Když zazvonil telefon, přímo do něj zazpívala: „Knihovna Pleasant Valley, informace, čím mohu sloužit? A. pan Foy. Tak už jste vzhůru? Hm, hm, dobrá otázka.“ S úsměvem si zapsala nový soutěžní dotaz. „Za minutku jsem zpátky.“

Dotančila k příslušné polici, našla zoologický atlas a zanesla si ho zpět k pultu. Znovu usedla k telefonu.

„Mám to.“ Sjela prstem po stránce v knize. „Rybák obecný se každoročně stěhuje nejdál. Uletí až třicet tisíc kilometrů – páni – z Arktidy do Antarktidy. Člověk žasne, kam ten pták chodí na takové nápady, že?“

Dana si posunula sluchátko na uchu, když zahlédla, že k ní rozčilená Sandi rázuje jako nějaká mažoretky v rytmu bubnu. „Ne, je mi líto, pane Foyi, ale sadu kufrů dnes nevyhráváte. Rybák to všem ostatním každoročně natře o pár tisíc kilometrů. Přeju příště víc štěstí. Nashle zítra.“

Zavěsila, složila ruce na stole a pak pomalu vzhlédla. „Co pro tebe můžu udělat, Sandi?“

„Máš jít nahoru za Joan.“ Sandi vystrčila bradu a shlížela na Danu přes drobný nosík. „Hned.“

„No jistě.“ Dana si shrábla vlasy za uši a zadívala se na Sandi. „Tys měla na základní škole jen jedinou kamarádku, ale určitě stejně nesnesitelnou.“ Pak sklouzla ze stoličky.

Zmínka o základce Daně cestou k šéfové připomněla, že takhle jí tehdy bývalo, když musela na kobereček k řediteli. Pro dospělou ženu dost ponižující pocit, uvědomila si.

Před Joaninou kanceláří se zhluboka nadechla a narovнала se v ramenou. Možná se cítí jako šestiletá školačka, ale vypadat tak nehodlala.

Krátce zaklepala a pak otevřela, aniž počkala na vyzvání. „Chtělas mě vidět?“

Joan se za stolem zaklonila v židli. Drdůlek z prošedivělých vlasů jí kupodivu docela slušel.

Měla na sobě tmavou vestu na bílé halence. Byla upjatá až ke krku a silná látka vesty nedávala tušit, zda pod ní majitelka nosí nějaká ňadra.

Na zlatém řetízku jí visely brýle – půlky bez obrouček. Dana věděla, že i boty bez podpatků budou pohodlné a praktické jako Joanin účes.

Působila koženě a přísně, což byla podle Dany přesně ta image, která odrazovala děti od návštěvy knihovny.

Joan měla rty nepřátelsky sevřené, ale Dana nic jiného neočekávala.

„Zavři za sebou, prosím. Tak mám dojem, Dano, že ti stále dělá problémy přizpůsobit se novému režimu, který jsem tu zavedla.“

„Takže Sandi sem opravdu běžela s tím, že jsem si dovolila číst knihu? Horší zločin bych v knihovně snad spáchat nemohla, že?“

„Tvoje výbušnost je jen jeden z problémů, se kterými se musíme vypořádat.“

„Nehodlám se tady obhajovat, že jsem během práce ve skladu zalistovala v jedné knize. K mým povinnostem patří být informovaná a nejen čtenáře odkazovat do příslušného oddělení, ať si tam poradí sami. Svoji práci jsem podle hodnocení bývalého šéfa dělala vždycky příkladně.“

„Já ale nejsem bývalý šéf.“

„To je fakt. Ty jsi sotva šest týdnů po nástupu do funkce zkrátila pracovní dobu a snížila plat mně a dalším dvěma dlouholetým zaměstnankyním. Tvoje neteř byla naopak hned povýšena a dostala přidáno.“

„Mým úkolem je zamezit dalším finančním ztrátám této instituce a snažím se o to ze všech sil. Ale svá rozhodnutí ti nemusím zdůvodňovat.“

„Ne, to nemusíš. Pochopila jsem to sama. Nemáš mě ráda a já tebe taky ne. Ale i přesto můžu svou práci dělat dobře.“

„Pokud se budeš řídit pravidly.“ Joan rozevřela nějakou složku. „To znamená nepoužívat telefon k soukromým hovorům, nezabývat se v pracovní době jakýmsi studiem a neztrácet čas dlouhými rozhovory se čtenáři.“

„Tak moment.“ Dana ucítila, jak jí do hrdla stoupá vztek jako gejzír. „Jen minutku. Copak ona ti o mně podává každý den hlášení?“

Joan zaklapla desky. „To si o sobě moc myslíš.“

„Ach tak. Nejen o mně. Ona je tvůj soukromý špicl, co hledá mouchy na každém.“

Tak fajn, pomyslela si Dana, když je něčeho moc, nezbyvá než s tím skoncovat. „S penězi to tady sice vždycky bylo těžké, ale zato jsme tu mívali přátelské, skoro rodinné prostředí. Teď je to opruz, řízený gestapačkou a jejím nohsledem. Takže nám oběma ukončím trápení. Odcházím. Zbýl mi týden nemocenské a týden dovolené, takže to ber jako čtrnáctidenní lhůtu, ve které ti to musím oznámit.“

„Dobrá. Ke konci směny mi můžeš přinést výpověď.“

„Tohle je moje výpověď.“ Dana se zhluboka nadechla. „Jsem chytřejší, mladší a taky líp vypadám. Stálí čtenáři mě dobře znají a mají mě rádi, což se o tobě říct nedá. To budou hlavní důvody, proč jsi mi od začátku dýchala na krk. Odcházím, Joan, ale je to moje rozhodnutí. Myslím, že ty poletíš brzy taky, jenže tebe vyhodí rada.“

„Pokud očekáváš nějaké doporučení...“

Dana se zastavila u dveří. „Ale Joan, vážně chceš na závěr slyšet, kam si to doporučení můžeš strčit?“

Vztek ji vynesl z kanceláře přímo do čtenářské haly. Tam popadla sako a pár osobních věcí. Nezastavila se ani u svých kolegyň. Kdyby co nejrychleji neodešla, mohlo se stát, že propukne v hysterický pláč nebo prorazí pěstí zeď.

Cokoli z toho by Joan udělalo radost.

A tak Dana odešla, aniž se jedinkrát ohlédla. A nezastavila se. Odmítla myslet na to, že je to možná naposled, co jde

touhle cestou z práce domů. Nebyl to přece konec života, jen taková změna kurzu.

Když v očích ucítila palčivé slzy, sáhla do tašky pro sluneční brýle. Nechtěla se znemožnit pláčem na ulici.

Než ale došla ke dveřím svého domu, dech se jí zadrhával. Rychle nahmátla klíče, vpadla do bytu a tam se zhroutila na podlahu.

„Ach bože, co jsem to provedla?“

Odřízla se od minulosti. Přišla o práci. A než bude schopná otevřít knihkupectví, utečou ještě dlouhé týdny. A kde bere jistotu, že něco takového dokáže? Láska ke knihám z ní ještě neudělá obchodnici. Nikdy v byznysu nepracovala a teď by se jím měla uživit?

Doufala, že je na tak závažný krok připravená. Teď, tváří v tvář tvrdé realitě, se na to vůbec necítila.

V náhlé panice se vrhla k telefonu. „Zoe? Zoe... já jsem... musím s tebou... panebože. Nemohly bychom se sejít tam – v našem domě?“

„Dobře. Ale co se děje, Dano? Stalo se něco?“

„Já jen... Odešla jsem z práce. Asi mám záchvat panického strachu. Potřebovala bych... Máš klíče? Nesehnala bys taky Malory?“

„Dobře, zlato. Zhluboka dýchej. No tak, hezky pomalu. Tak, tak. Dvacet minut. Za dvacet minut jsem tam.“

„Dík. Fajn. Díky, Zoe...“

„Hlavně pořád dýchej zhluboka. Mám se pro tebe stavit?“

„Ne.“ Dana si stírala slzy z tváří. „Ne, dorazím sama.“

„Tak za dvacet minut,“ opakovala Zoe a zavěsila.

Když zajela na zdvojenou příjezdovou cestu k pěknému roubenému domu, který s přítelkyněmi koupila, vypadala klidněji, aspoň na povrchu. Zbývalo podepsat několik smluv a za pár týdnů tu mohly začít podnikat.

Zoe s Malory měly spoustu skvělých nápadů, co se týkalo vybavení, barevných nátěrů a zboží. Dlouho debatovaly nad

vzorky barev vhodných pro verandu a vstupní halu. Dana věděla, že Zoe obchází bleší trhy a podomní výprodeje a různou starou veteš mění jako zázrakem na umělecká díla.

Ne že by Dana sama žádné plány neměla.

Uměla si představit, jakým dojmem by měl její úsek v přízemí působit, jak útulně by měla kavárna s knihkupectvím vypadat. Viděla tam i několik pohodlných ušáků a pár čtecích stolků.

Ale neuměla si představit žádné detaily. Jak by ta křesla měla přesně vypadat? Jaký druh stolků by tam měla použít?

A pak tu byla spousta jiných věcí, o nichž musela uvažovat, než si splní sen o vlastním krámku s knihami. Věcí, na něž měla myslet dřív, než tak okázale poslala Joan do háje.

Temperament, pýcha a vztek, pomyslela si s povzdechem, to je přece vražedná kombinace. Teď bude muset nést následky.

Vystoupila z auta, a protože měla žaludek stále jako na vodě, položila na něj ruku a zadívala se na dům.

Hezké místo, to bylo dobré si uvědomit. Zalíbilo se jí hned, jak sem se Zoe přijely poprvé. Ani hrůzostrašný zážitek, setkání s Kanem sotva před týdnem, při němž Malory našla svůj klíč, nemohl dobrý pocit z toho domu zničit.

Dana ještě nikdy žádnou nemovitost nevlastnila. Měla by se radovat z dospělého pocitu, že je majitelkou třetiny takové hezké budovy a pozemku, na němž stojí. Nebála se odpovědnosti ani fyzické a duševní práce, to považovala taky za plus.

Ale uvědomila si, že má přímo panický strach z neúspěchu.

Vyšla na verandu, posadila se na schody a dala se do pláče.

Byla do něho příliš ponořena, když dorazila Malory se Zoe na vedlejší sedadle. Mal vystoupila z auta a pátravě naklonila hlavu ke straně.

„Blbej den, co?“

„Blbější už být nemůže. Díky, že jste přijely. Vážně.“

„Kdyby jen to.“ Ukázala na Zoe a krabici s cukrovím, kterou nesla.

Dana dojatě popotáhla. „Něco čokoládového?“

„Jsme přece holky, no ne?“ Zoe usedla vedle ní, jednou rukou ji krátce objala a pak otevřela krabici. „Velké, tlusté čokoládové zákusky, pro každou jeden.“

Tentokrát se zas Dana málem rozplakala z vděčnosti. „Vy jste stejně nejlepší.“

„Tak se do toho zakousni, počkej si, až to zafunguje a vyprávěj.“ Malory se posadila z druhé strany a podala Daně ubrousky.

Čokoládový krém a šlehačka Danu ukonejšily. Mezi sousty mumlala, co se jí přihodilo.

„Chtěla mě vystrnadit.“ Zakoulela očima a špičkou jazyka si slízla krém z koutku úst. „Nesnášely jsme se od prvního pohledu. My dvě jsme snad musely být v minulém životě nepřátelé na život a na smrt. Anebo možná manželé, co já vím. Nejen že řídila knihovnu jako vojenskéj lágr, ona šla osobně po mně, to bylo nejhorší. A ta její uňafaná fena Sandi taky.“

„Já vím, jak je to těžké, Dano, sama jsem to zažila,“ Malory jí soucitně promnula rameno. „Ale stejně jsi za pár týdnů chtěla odejít.“

„Ale představovala jsem si to jinak. Něco jako party na rozloučenou s kolegy, aby to skončilo nějak veseleji. A pravda je, že i ten snížený plat se mi hodil. Víc než to. Při odchodu jsem mohla dostat extra prémii.“

„Poslat ji do háje je lepší než nějaká prémie. Je to mrcha a my ji taky nesnášíme,“ řekla loajálně Zoe. „A až se rozběhne firma Požitky a o tvém knihkupectví se bude mluvit po celém městě, udusí se tahle Joan ve vlastní šťávě.“

Dana zamyšleně našpulila rty. „Máš pravdu. Asi jsem jen zpanikařila. Vždycky jsem pracovala v knihovně. Na střední škole, na vysoké a pak v téhle. A najednou mi došlo, že je s tím nadobro konec a já se musím stát majitelkou obchodu.“

Otřela si vlhké dlaně o kolena. „Vždyť já neumím ani ovládat kasu.“

„To tě naučím,“ slíbila Zoe. „Jdeme do toho přece spolu.“

„Nechtěla bych vám to pokazit. Ani tu záležitost s klíčem. Jenom toho na mě bylo najednou moc.“

Malory Daně nabídla poslední třetinu svého zákusku. „Dej si ještě trochu cukru. Pak zajdeme dovnitř a začneme opravdu vážně plánovat.“

„Musím být doma až za dvě hodiny,“ řekla Zoe. „Když jsme si v realitce vyzvedávaly klíče, agentka říkala, že už to tady můžeme trochu vylepšovat. Třeba natřít terasu, pokud se nebojíme, že se smlouva nakonec nepodepíše.“

Dana dojedla zákusek. „Tak fajn,“ odpověděla už s větším nadšením. „Půjdem se podívat na ty vaše vzorníky barev.“

Po krátkém dohadování se rozhodly pro mořskou modř. Taková barva podle nich zaručí, že se dům bude v sousedství vyjímat a budit dojem elegance.

Rovnou zamířily i do kuchyně a promluvily si, jak ji nejlépe zařídit.

„Zas ne moc venkovsky,“ usoudila Zoe a poklepávala si prsty do boků. „Chceme, aby to vypadalo útulně, ale taky požitkářsky, no ne? Takže to musí být noblesní, a ne obyčejné.“

„Prostě vylepšená venkovská kuchyň,“ přikývla Malory a zatočila se dokola, aby si zařízení představila. „Třeba mátově zelené stěny, to je přátelská barva, a krémové skříňky. Dano, ty tady budeš určitě nejčastěji.“

„To je dobrý, klidně pokračuj,“ odmávala pobídku, „tohle vám stejně jde líp.“

„No a co kdybychom si pořídily růžové pracovní desky? Ne jasně růžové, ale v takové té tmavší barvě, a celek doplnily uměleckými předměty. Tím by se kuchyně propojila s galerií. Přidáme taky pár produktů ze Zoeina salonu, třeba

svíčky na aromaterapii, a trochu by to mohlo připomínat i Daninu domácí kuchyň.“

„Chceš to tu zaplnit zbytky jídla?“

Malory pohlédla na Danu a rozesmála se. „Ne, myslím na knihy. Necháme tady instalovat takovou pekařskou polici a na ní budou knihy, kousky z mé galerie a pár kosmetických výrobků, třeba značkový krém na ruce a mýdla. Tím se všechno propojí.“

„Prima,“ vydechla Dana, „začíná se mi to líbit.“

„Bude to úžasné.“ Zoe ji vzala kolem pasu. „Můžeš si tu vystavit taky pár plechovek s nejlepšími čaji a kávou.“

„Možná by se sem hodil takový kulatý stůl,“ uvažovala Dana. „A k němu pár židlí. Fajn. Pojdme si zapsat barvy, které jsme zatím vybraly a můžeme vymýšlet dál. Já pak zajedu do HomeMakers a nakoupím to.“

„Myslím, že výprodej barev tam mají až příští týden,“ ozvala se Zoe.

„Jo?“ Na Danině tváři naskočily dolíčky. „Jenže já tam mám náhodou svého člověka. Zvolám Bradovi a domluvím pro nás slevu už dneska.“

Mít nový cíl a směr pro Danu moc znamenalo. I když šlo zatím jen o pár plechovek barvy.

A jestli práce v knihovně patřila k její minulosti, pak firma Požitky musela představovat přítomnost. Co ale kruci mohla vědět o budoucnosti? I tak byla připravená usilovně přemýšlet a najít spojitost, která povede k nalezení klíče.

Nebylo těžké přemluvit Brada, aby jim poskytl třicetiprocentní slevu. Procházela se mezi nekonečnými regály obchodu HomeMakers a přemýšlela, co dalšího by potřebovaly. Vždyť jí Brad dal volnou ruku.

Štětce, samozřejmě, a taky válečky. Nebo by snad měly vyzkoušet některou tu stříkáci pistoli? Dřepla si a zamyšleně jednu z nich prohlížela. Nemůže být tak těžké s ní pracovat.

Rozhodně by to bylo rychlejší a méně namáhavé než tradiční natírání.

„Jestli se nechceš stát malířem pokojů, tak je tohle pro vás příliš.“

Jordan Hawke. Daně zacukalo ve tváři, jak stiskla zuby. A to si myslela, že dnes už nic horšího zažít nemůže. „Takže Brad se nad tebou slitoval a zaměstnal tě tady?“ odpověděla, aniž zvedla hlavu. „To budeš taky nosit tu firemní košili s domečkem na prsou?“

„Byl jsem právě v jeho kanceláři, když jsi volala, abys z něj vydyndala slevu. Požádal mě, abych ti pomohl vybírat, protože ještě vyřizuje nějaké telefonáty.“

Dana se namíchla. „Nepotřebuju pomoc při nakupování barvy.“

„Asi jo, když uvažuješ o koupi téhle věci.“

„Jen jsem si ji prohlížela.“ Našpulila rty a šfouchla prstem do pistole. „A co ty o tom vůbec víš?“

„Dost a je mi jasné, že když ještě něco dodám, koupíš si ji naschvál.“

„Je to lákavé, ale odolám,“ odsekla.

Sklonil se a zvedl ji za loket na nohy. „Myslím, že toho máš dnes za sebou dost. Slyšel jsem, žes přišla o práci.“

Zatvářil se soucitně. Ne potutelně a vtíravě. Měl v očích tiché porozumění, které uklidňovalo. „Copak Sandi podává zprávy i tobě?“

„Promiň, to jméno mi nic neříká.“ Promnul jí přátelsky paži, což bylo staré gesto, na něž si oba vzápětí vzpomněli. „Život se mění, kočko. Však dobře víš, jak to ve Valley chodí.“

„Jo, vím, ale překvapuje mě, že si to taky pamatuješ.“

„Pamatuju si spoustu věcí. Třeba to, že jsi tu práci vždycky milovala.“

„Nechci, abys na mě byl hodný.“ Odvrátila se a našťavaně civěla na stříkáci pistoli. „Kazí mi to náladu.“

Věděl, že jí nejlíp pomůže, když ji naštve nebo něčím zaměstná, a tak přikývl. „Fajn. Tak co kdybych ti pomohl zneužít přátelského majitele tohoto obchodu? Oškubat Brada je přece zábava. Pak mě můžeš chvíli urážet. To ti vždycky udělá radost.“

„To máš pravdu.“ Zamračila se a jemně kopla do stříkací pistole. „Copak je těžké tohle ovládat?“

„Radši ti ukážu jinou věc.“

„Proč spíš nesedíš ve Flynnově domě a nevymýšlíš ubohé zápletky těch svých barvotiskových říkanek?“

„Vidíš, už je ti o moc líp.“

„Přiznávám.“

„Tak tohle je automatický malířský váleček,“ pokračoval, když ji dovedl k nástroji, který mu předtím Brad doporučil.

„Malý, snadno ovladatelný a účinný.“

„A jak to víš?“

„Brad použil přesně tyhle výrazy, když říkal, že ti ho mám ukázat. Já osobně jsem maloval jen jednu, postaru, ale to už je...“ Odmlčel se. „Strašně dávno.“

Vzpomněla si na to. Vymaloval mamince ložnici, když se poprvé ocitla v nemocnici. Dana mu tehdy pomáhala a snažila se ho rozveselit. Vybrali jemně modrou barvu, aby pokoj působil svěže a příjemně.

Jenže za tři měsíce maminka zemřela.

„Líbilo se jí to,“ dodala teď Dana. „Měla radost, žes to pro ni udělal.“

„Jo.“ Protože ta vzpomínka byla příliš bolestná, Jordan se rychle vrátil k jejich tématu. „Brad mi dal seznam věcí, které by vám prý při vylepšování toho domu pomohly nejvíc.“

„Fajn, tak jdeme na to.“

Dana musela uznat, že Jordanova přítomnost změnila nakupování v dobrodružství a zábavu. Bylo až příliš snadné vzpomenout si, proč kdysi bývali dobří přátelé a milenci.

Dokázali vplout do společného rytmu, dorozumívat se téměř beze slov nebo jen posunky, vypěstovanými za dobu dlouholeté známosti a dvou let intimního života.

„To má být ta barva?“ Jordan zamyšleně pročítal její seznam. „Islandská? Jakou barvu má Island?“

„Zelenomodrou. Nebo tak něco.“ Dana mu ukázala proužek ze vzorníku. „Vidíš? Co je na ní špatného?“

„Neřekl jsem, že je špatná. Jen mi nějak nejde ke knihkupectví.“

„To nebude jen knihkupectví, to má být... Kruci.“ Dana zvedla barevný proužek k očím a pak ruku svésila. I když mhouřila oči, neuměla si barvu na stěnách svého obchodu představit. „Vybrala ji Malory. Já bych se spokojila třeba s krémovou, ale holky se chytaly za hlavu.“

„Krémová se hodí všude.“

Dana sykavě vydechla. „No právě, říkaly, že uvažuji jako chlap. Chlapi prý neumějí vybírat barvy, protože z nich mají strach.“

„To není pravda.“

„Tak jak sis nechal vymalovat obývací v New Yorku?“

Bezvýrazně na ni pohlédl. „To s tím nemá co dělat.“

„Neřekla bych. Já si prostě koupím tuhle modrozelenou. Je to jen barva, a ne celoživotní závazek. Prý by se k ní hodila hlinka a špagetová.“

„Hnědá a žlutá? Zlato, to bude hrůza.“

„Ne, hlinka je spíš tmavě růžová, něco jako růžovo – hnědo – červená.“

„Růžovo – hnědo – červená,“ opakoval, „už je mi to jasný.“

„Mlč. A ta druhá je spíš smetanová.“ Rozevřela vzorník do vějířku a hledala příslušné odstíny. „Krucí, já nevím. Asi mám z tolika barviček taky strach.“

„Ale chlap určitě nejsi.“

„Díkybohu za to. Mal si vybrala medové odstíny a Zoe něco, čemu říká begonie, což nechápu, protože to má být fialová a begonie jsou růžové a bílé.“

Přitiskla si ruku na čelo. „Asi mě z těch barev rozbolela hlava. Jenže Zoe už vyměřila pokoj a spočítala, kolik jí bude potřebovat. Kde je ten seznam?“

Jordan jí podal list papíru. „Brad chtěl vědět, proč Zoe nepřijela taky.“

„Hm? Musela domů za Simonem.“ Pročítala položky a začala je násobit. Pak zamyšleně vzhledla. „A proč?“

„Co?“

„Proč to chtěl vědět?“

„Proč myslíš?“ Zadíval se jí přes rameno na seznam a podivil se, že pokračuje ještě na druhé straně papíru.

„Ježíši, na to bys potřebovala nákladák. Brad se asi vrátil do školních let, protože mi dal za úkol zeptat se, jestli o něm Zoe nemluvila.“

„Nemluvila. Ale ráda jí zítra ve třídě od něho předám vzkaz.“

„Vyřídím mu to.“

Naložili barvy a náradí do vozíku a Dana u kasy Bradovi blahořečila, protože konečná suma jí i po slevě vyrazila dech. Teprve před obchodem si uvědomila hlavní problém.

„Jak to mám sakra všechno dostat do auta?“

„To nejde. Budeme to muset rozdělit do mého i do tvého.“

„A proč jsi mě na to neupozornil dřív?“

„Protože ses tak dobře bavila. A kam to pak chceš vlastně složit?“

„Páni.“ Dana si zmateně prohrábla vlasy. „Na to jsem nepomyslela. Nechala jsem se strhnout.“

Bylo příjemné vidět ji takhle rozpačitou, zvláště když ho zapomněla nenávidět.

„Ke mně do bytu se to všechno nevejde a nezeptala jsem se, jestli si klíče od našeho domu už můžeme nechat a skladovat to tam. Proboha, co s tím teď budu dělat?“

„Flynn má v domě místa hodně.“

„No jo,“ vydechla s úlevou, „to má. A nebude se zlobit, protože Malory zamrká dlouhými řasami a bude to vyřešené.“

Rozdělili tedy náklad do obou vozů. Cestou k Flynnovi měla Dana čas přemýšlet, jak spolu s Jordanem dokázali strávit příjemnou hodinu bez jediné hádky.

Nechoval se jako pitomec, což bylo dost neobvyklé.

Ale ona taky ne, musela připustit, což se v přítomnosti Jordana zdálo ještě podivnější.

Možná, ale jen možná, spolu dokážou na krátkou dobu vycházet, nebo dokonce spolupracovat. Všichni tvrdili, že Jordan je součástí jejich věci, a tak ho tedy musela snášet.

Ale znamenal víc. Myslelo mu to a měl skvělou představitelství. Mohl jim být docela užitečný.

Když dorazili k Flynnovu domu, uznala, že se jí mužský hodí, zvláště když je ochotný tahat jako soumar tolik barvy a jiných věcí.

„Do jídelny,“ zavolala a trochu supěla pod tíhou nákladu, který sama nesla. „Tu nikdy nepoužívá.“

„Ale brzo bude.“ Jordan procházel domem směrem k jídelně. „Malory tady s tím má velké plány.“

„Jako vždycky. Flynn s ní bude šťastný.“

„To je bez debat.“ Vydal se ven pro další várku plechovek. „Lily mu nadělala dost vážné díry do sebevědomí,“ připomněl Flynnovu bývalou snoubenku.

„Nejenom to.“ Dana se chopila tašky se štetkami, válečky a nádobami na míchání barev. „Ublížila mu. Když tě někdo odkopne a uteče, tak to vždycky bolí.“

„Nic lepšího se mu nemohlo stát.“

„O tom nemluví.“ Začala pociťovat lítost, úzkost a zlost. Raději si nabrala co nejvíc plechovek. „Mluví o bolesti, zradě a pocitu ztráty.“

Jordan při poslední cestě do jídelny mlčel. Teprve když zásoby odložil na zem, obrátil se k Daně. „Já jsem tě neodkopl.“

Cítla, jak se jí začínají ježít chlupy na krku. „Všechno co řeknu se nemusí týkat tebe.“

„Musel jsem odjet,“ pokračoval, „a tys musela zůstat tady. Studovala jsi přece na vysoké.“

„To ti ale nebránilo dostat mě do postele.“

„Ne. V tom by mi nezabránilo nic. Nemohl jsem se tě nasytit, Dano. Byly doby, kdy jsem měl dojem, že umřu hladem, jestli se do tebe znova nezakousnu.“

Poodstoupila a prohlédla si ho od hlavy k patě. „Vypadá to, že posledních pár let jsi jedl docela dost.“

„To neznamená, že jsem na tebe přestal myslet. Hodně jsi pro mě znamenala.“

„Jdi do háje.“ Tu větu nevykřikla, spíš jen trpce pronesla, což bylo mnohem účinnější. „Znamenala? I pěkné boty pro tebe můžou hodně znamenat. Já jsem tě milovala.“

Kdyby ho praštila pěstí do tváře, byl by to pro něj menší šok. „Ty... Nikdys nic takového neřekla. Tohle slovo jsi nevypustila z pusy.“

„Protože jsem ho nejdřív čekala od tebe. To má snad první říct kluk, ne?“

„Tak moment. Je to snad nějaký pravidlo?“ Zděšením se mu docela sevřelo hrdlo. „Kde je to napsané?“

„Tak to prostě je, ty pitomče jeden. Milovala jsem tě a čekala bych na tebe nebo bych odjela s tebou. Ale tys řekl prostě jen: Víš, kočko, jedu do New Yorku a sázím na to všechno. Bylo to moc fajn, tak se měj.“

„To není pravda, Dano. Tak to nebylo.“

„Ale dost podobně. Nikdo v životě mi tak hrozně neublížil. A nedostaneš šanci to udělat znova. A víš ty co, Hawku? Byla bych z tebe udělala chlapa.“

Pak se otočila na podpatku a vyrazila ven.

4

Jordan uměl být sám a byl na samotu zvyklý. Když pracoval, přemýšlel o práci nebo o tom, že by měl pracovat, uzavíral se do izolace svého newyorského bytu.

Život, hluk, pohyb a barvy na ulici se podobaly filmu, který mohl nebo nemusel sledovat, podle nálady.

Často mnohem raději pozoroval svět přes okenní tabulku, než by se ho účastnil.

New York ho v mnoha směrech zachránil. Donutil ho přežít, stát se mužem a žít po svém – ne jako někčí syn, přítel, další z mnoha studentů, ale jako muž, který musí spoléhat jen na sebe. Svět mu pouze svými netrpělivými, neodbytnými chapadly připomínal, zvláště během toho prvního rozčítlivělého roku, že je mu srdečně jedno, jestli se utopí nebo bude plavat.

A tak se naučil plavat.

Začal znovu oceňovat zvuky, pohyb a tlak lidskosti.

Měl rád její sobeckost, štedrost a tendenci vystrkovat ptáčka z hnízda.

A čím víc poznával, čím víc viděl a přizpůsoboval se, tím mu bylo jasnější, že je v duši pořád ten kluk z malého města.

Nikdy nepřestal být New Yorku vděčný.

Do své práce se pak dokázal zcela ponořit. Nebyl to stejný svět jako ten za oknem, ale jiný, uvnitř jeho hlavy. Ne pouhý film, ale docela jiný život, který ho držel ve své moci dlouhé hodiny.

Naučil se ty dva světy rozlišovat a libovat si v jejich jemných odlišnostech. Věděl, že by to nikdy nedokázal, kdyby se nez bavil ochranných sítí starého života a nebyl po hlavě vhozen do nového.

Psaní se pro něho nikdy nestalo rutinou, neustále ho něčím překvapovalo. Kdykoli se k němu přiměl, bavil se z celého srdce. A pokaždé pociťoval úžas, jak těžký úkol si stanovil. Bylo to jako intenzivní a zoufalý milostný román s úchvatnou, ale zákeřnou a často protivnou ženou.

Miloval svou práci celou duší.

Psaní mu pomohlo dostat se z nejhoršího, když mu zemřela matka. Měl nový cíl, směr a také touhu překonat bolest.

Kromě radosti a uspokojení mu psaní poskytlo i finanční jistotu, kterou do té doby nepoznal.

Lidi, kteří tvrdili, že na penězích nezáleží, nikdy nemuseli počítat mince zapadlé mezi polštáře pohovky.

Jenže teď Jordan osaměl s dozvuky Daniných sžíravých slov a nedokázal si své samoty užívat. Najednou se nemohl uzavřít do sebe a soustředit se na práci.

Člověk nikdy není víc sám, uvědomil si, než když je obklopen minulostí.

Nemělo smysl vydávat se na procházku. Příliš mnoho lidí by ho poznalo a chtělo se s ním dát do řeči. Ve Valley se nemohl ztratit v davu jako v New Yorku.

Což byl jeden z důvodů, proč tam tak narychlo odešel, ale zároveň důvod, proč se teď vrátil.

Tak se zkusí aspoň projet v autě. Dostane se pryč od těch slov, znějících Flynnovým domem.

Já jsem tě milovala.

Ježíši! Jak to, že to nevěděl? Opravdu byl tak nechápavý, anebo to před ním tajila?

Vyšel z domu a nasedl do svého thunderbirdu. Nastartoval. Toužil po rychlosti, po dlouhé jízdě neznámo kam.

Zapnul přehrávač a zesílil zvuk. Nešlo ani tak o druh hudby jako právě o hlasitost. Drásavá kytara Erica Claptona ho vyprovázela cestou z města.

Dobře věděl, že tehdy Daně ublížil. Ale domníval se, že jen zasáhl její ego. Svůj vztek mu dala jasně najevo, ale myslel si, že jde hlavně o pošramocenou hrdost.

Kdyby tušil, že ho opravdu miluje, snažil by se s ní rozloučit jemněji.

Anebo ne?

Bože, snad ano. Byli přece přátelé. I v době, kdy je tolik stravovala tělesná touha, zůstali dobrými přáteli. Nikdy by jí vědomě neublížil.

Stejně pro ni nebyl dost dobrý, v tom to vězelo. V té době nebyl dobrý pro nikoho. Tím, že to ukončil, jí vlastně pomohl.

Zamířil do kopců a začal pomalu stoupat serpentínami.

Jenže ona ho milovala. S tím už teď nemohl nic dělat. Možná ani tehdy ne. Nebyl přece připravený na velké city. Netušil tehdy, co si s nimi počít, ani jak je vyjádřit.

Bože, nedokázal vůbec rozumně uvažovat, pokud šlo o Danu. Stačil jeden pohled na ni, když se tehdy vrátil z vysoké, a všechny myšlenky se okamžitě přesouvaly do jeho klína.

Vyděsilo ho to.

Dnes se tomu dokázal smát. Šokující reakci svého těla i pocitu provinění, že takhle myslí na sestru svého nejlepšího kamaráda.

Byl zděšený, okouzlený a posedlý.

Vysoká, sošná, prostořeká Dana Steelová se svým hlasitým smíchem, pátravým pohledem a výbušnou povahou.

To všechno ho tehdy přitahovalo jako magnet.

A pořád přitahuje, kruci.

Když ji teď po svém návratu znovu potkal, tehdy jak mu otevřela dveře Flynnova domu a zavrčela na něho jako tygřice, ihned mu tělem projela ta stará touha.

A ona ho svým záchvatem nenávisti doslova odstřelila.

Jestli k sobě znovu dokážou najít cestu, vzpomenou si na to, co je kdysi spojovalo, třeba na tom postaví i něco víc.

Co, to se zatím bál říct. Ale přál si, aby se Dana opět stala součástí jeho života.

A nemohl popírat, že by ji znovu chtěl dostat do své postele.

Během nakupování udělali pokrok. Chvíli se k sobě chovali, jako by ty ztracené roky vůbec nebyly.

Jenže jakmile si na ně vzpomněli, nastal obrat a sbližování se přerušilo.

Před Jordanem se rýsoval důležitý úkol. Musel najít způsob jak Danu získat zpět. Jako kamarádku i milenkou, na porádí už nezáleží.

Hledání kouzelného klíče mu nabízelo možnost jak se přiblížit, a on ji musí využít.

Když si uvědomil, že dojel na Válečníkův vrch, zastavil a zaparkoval na kraji silnice.

Vzpomněl si, jak po té vysoké zdi na hranici pozemku v dětství šplhal s Bradem a Flynnem. V lese pak kempovali a popíjeli pivo, i když byli ještě pod zákonem.

Usedlost tehdy nikdo neobýval. Byl to jen velký, prázdný, strašidelný dům. Právě proto tři kluky posilněné alkoholem tolik fascinoval.

Vzpomněl si na měsíc v úplňku, oblohu jako černé sklo a les šumící v mírném větru.

Vystoupil z auta.

Viděl to přesně jako tenkrát. Možná ještě jasněji než tenkrát, pomyslel si s pousmáním. Byl starší, nechutně střízlivý a uměl své vzpomínky přibarvit.

Rád si vybavoval tu scénu – mlžný opar těsně nad zemí, měsíc vysoustružený na černém nebi, ostře zářící hvězdy, k

tomu houkání sovy, šustot nočních živočichů v trávě a odněkud z dálky vytí psa.

Tohle všechno zachytil i ve své první knize.

Ale hlavní motiv *Hlídky duchů* přikrášlovat nemusel. Protože tu ženu viděl jasně. Stalo se to přesně tak, jak napsal.

A stále tomu věřil, i dnes jako třicetiletý muž, dávno odrostlý chlapecké naivitě.

Procházela se po střešní římse v ostré záři měsíce, zjevovala se a mizela ve stínech jako duch a kápě za ní vlála.

Kralovala té noci. Tak to tehdy i teď vnímal. Ona sama byla tou nocí.

A pak na něho pohlédla. Jordan se přiblížil k železné bráně, zadíval se na dům na návrší a vzpomínal. Neviděl jí do tváře, ale jednu chvíli jasně cítil, že mu pohlédla do očí.

Ten pohled do něj prudce pronikl a dal mu sílu, která měla spíš probouzet než ubližovat.

V mysli mu zajiskřilo a nic, ani jeho mládí, šok nebo alkohol, nemohlo ten dojem otupit.

Dívala se přímo na něj, uvědomil si znovu a přelétl očima střešní římsu. Jako by ho poznala.

Flynn s Bradem o ten výjev přišli. Když se vzpamatoval a zavolal je, byla pryč.

Vystrašilo je to, až roztomile, tak jak to má při zjevení duchů a jiných bytostí být.

A přestože tu ženu po letech v knize vyličil jako ducha, věděl jistojistě, že byla živá stejně jako on.

„Ať jsi byla kdokoli,“ zašeptal, „pomohlas mi prosadit se. Tak díky.“

Ještě chvíli tam stál s rukama v kapsách a díval se skrze mříže na dům. Byl spjatý s jeho minulostí a Jordan vytušil, že i s jeho budoucností. Několik dní před tím, než mu Flynn volal kvůli portrétu krále Artuše, si pohrával s myšlenkou, že se poptá, zda je dům stále volný. A zmíněný obraz koupil zhruba před pěti lety v galerii, kde dřív pracovala Malory, i když se tam s ní nesetkal. Nejenže měl obraz takový význam

při hledání prvního klíče, ukázalo se dokonce, že ho spolu se *Sestrami ze skla* a obrazem, co vlastnil Brad, namalovala Rowena někdy před stovkami let.

New York mu už stačil posloužit a Jordan cítil, že přišel čas na změnu. Toužil se vrátit domů a Flynn mu to takhle usnadnil.

Dostal příležitost si návrat vyzkoušet, otestovat místní vzduch a svoje pocity. Jakmile spatřil hřebeny Appalašských hor, pochopil, že chce tu scenerii zpátky.

Tentokrát – světe, div se – byl připraven vrátit se navždy.

Chtěl žít v blízkosti těch kopců. Dívat se, jak na podzim barevně září, v létě se oblékají do zelené, v zimě obrůstají majestátní bělobou a na jaře vytváří mlžný opar.

Toužil po Valley s jeho úhlednými uličkami plnými turistů, po známých tvářích, vůni barbecue a po útržcích hovoru ze sousedství.

Chtěl zpátky svoje přátele, útěchu a radost z jejich společnosti. Pizzu v krabici, pivo na verandě, staré vtipy, kterým se nikdo neuměl zasmát jako kámoš z dětství.

A k tomu pořád toužil vlastnit tuhle zatracenou usedlost, uvědomil si náhle s úsměvem, toužil po ní stejně jako v šestnácti, kdy celý svět ještě čekal na objevení.

Ale nesmí to uspěchat, přece jen nebyl takový snílek jako tehdy. Musí opatrně zjistit, co Rowena s Pittem hodlají s domem dělat, až tahle záležitost skončí.

Ať už se odstěhují kamkoli.

Možná byl dům přece jen jeho minulost i budoucnost zároveň.

Zopakoval si v duchu některé věty z indicie. Sám přece patřil k Danině minulosti a byl i součástí její přítomnosti. Možná nějakým způsobem zasáhne i do její budoucnosti.

Co měli ale on a tenhle dům společného s Daniným úkolem?

Nebylo příliš domýšlivé myslet si, že je to spojené s ním?

„Možná,“ řekl si polohlasem, „ale právě teď na tom nevidím nic špatného.“

Naposledy pohlédl na dům a pak se vrátil k autu. Zajede k Flynnovi a bude o tom všem přemýšlet.

Pak svůj názor sdělí Daně, ať ho chce slyšet nebo ne.

Bradley Vane měl plnou hlavu svých plánů a zájmů. Zoe pro něj byla hádankou. Jednu chvíli naježená a hádává, druhou zas přehnaně zdvořilá. Pokoušel se k ní přiblížit a ona jako by mu otvírala dveře. Dokonce zaznamenal náznak humoru a vlídnosti. Pak se ty dveře náhle přibouchly jako v průvanu ledového vzduchu.

Ještě žádná žena si ho od první minuty takhle neošklivila. Vše bylo o to horší, že právě k téhle se cítil tak silně přitahován.

Už tři roky se nemohl zbavit myšlenky na její tvář, to od chvíle, kdy koupil obraz *Po kletbě*, druhý portrét sester ze skla, který malovala Rowena.

Tam spatřil Zoeinu tvář, spící tři tisíce let jako bohyně ve skleněné rakvi.

I když to znělo směšně, Brad se na první pohled zamiloval do dívky z obrazu.

Žena skutečná však pro něj představovala mnohem tvrdší oříšek.

Jenže Vaneové měli vrozenou nezdolnost a vůli vyhrát.

Kdyby ten den přišla do obchodu, změnil by pracovní program a věnoval by se jí. Měl by příležitost strávit s ní čas a chovat se přátelsky a nápomocně.

Zdálo by se, že když ji náhodou zastihl u nepojízdného auta a nabídl odvoz, bude to také považovat za přátelské a nápomocné gesto.

Místo toho se rozčílila jen proto, že zpochybnil její nápad opravovat auto ve večerních šatech a sám odmítl špinit si ruce v motoru.

Přece navrhoval, že zavolá mechanika, nebo ne? Při tom pomyšlení se znovu rozzlobil. Musel se tam s ní dohadovat celých deset minut, takže tak jako tak dorazili na Válečnickův vrch pozdě.

A když konečně souhlasila, že se nechá odvézt, strávila celou cestu ledovým mlčením.

Byl do ní už docela blázen.

„Jsi cvok,“ zamumlal, když zabočil za roh. „Musíš být vážně nemocný, Vane.“

Její domek stál stranou od hlavní cesty, na pozemku malém jako dlaň. U sluncem ozářené strany vysadila podzimní květiny. Domek měl veselý žlutobílý nátěr a blízko něho se povaloval červený bicykl. To Bradovi připomnělo, že je Zoe matkou syna, kterého ještě neviděl.

Zaparkoval mercedes za její starou dodávkou.

Zašel do kufru pro dárek, kterým ji chtěl trochu získat na svou stranu.

Zamířil k předním dveřím a tam si nejistě prohrábl vlasy.

Ženy ho nikdy takhle neznervózňovaly.

Rozzlobený sám na sebe ostře zaklepal.

Přišel mu otevřít chlapec a Brad byl podruhé v životě uchvácen stejným obličejem. Vypadal přesně jako jeho matka – tmavé vlasy, čokoládové oči, úhledné, ostré rysy. Byl trochu rozčuchaný, podezřívavě si ho měřil, ale nic z toho mu neubíralo na přitažlivém vzhledu.

Brad měl dost mladších bratranců a taky synovců a neteří, aby si neporadil s osmi nebo devítiletým klukem. Za dalších deset let bude tenhle holky odhánět klackem, uvědomil si.

„Ty jsi Simon, vid’?“ usmál se na něho co nejdůvěryhodněji. „Já jsem Brad Vane, kamarád tvojí mamky.“ Nebo tak něco. „Je doma?“

„Jo, je.“ I když si chlapec Brada jen krátce prohlédl, měl Brad neodbytný dojem, že je podrobně zkoumán a soud ještě nebyl vynesena. „Musíte počkat tady, protože nesmím pouštět nikoho, koho neznám.“

„Počkám.“

Pak mu zabouchl dveře před nosem. Jaká matka, takový syn, pomyslel si Brad. To už slyšel hocha volat.

„Mami! Je tady nákej chlápek, co vypadá jako právník.“

„Panebože,“ ulevil si Brad a obrátil oči v sloup.

O chvílku později se dveře znovu otevřely. Na Zoeině tváři se během několika sekund objevily zmatenost, překvapení a mírná podrážděnost.

„Á, to jste vy. Hm... můžu pro vás něco udělat?“

Pro začátek mě můžeš nechat zlíbat ti ten dlouhý krk, napadlo Brada, ale dál se přátelsky usmíval. „Dana dnes byla v našem obchodě nakupovat nějaké zásoby.“

„Ano, já vím.“ Zoe si zastrčila cíp utěrky za pásek džín.

„Zapomněla snad něco?“

„To ne. Jen mě napadlo, že by se vám hodilo ještě tohle.“ Nadzvedl dárek, který nechal opřený o zeď domku, a pak se s potěšením kochal, jak užasle zamrkala a vzápětí se rozesmála.

Upřímně rozesmála. Miloval zvuk jejího smíchu i to, jak jí tančil na tváři a oživil oči.

„Vy jste mi koupil žebřík?“

„To nejpodstatnější pro každou rekonstrukci domu či bytu.“

„No ano. Jeden už mám.“ Uvědomila si, jak nevděčně to zní, a s uzarděním pokračovala: „Ale takový starý. A druhý se nám opravdu hodí. Je to od vás hezké.“

„Firma HomeMakers si zase váží svých zákazníků. Kam bych ho měl uložit?“

„No, tak...“ Ohlédla se za sebe a trochu si vzdychla. „Co kdybyste ho prostě postavil sem do chodby. Já pak na něco přijdu.“ Ustoupila a narazila do chlapce, který postával za ní.

„Simone, to je pan Vane, Flynnův dlouholetý přítel.“

„Říkal, že je tvůj kamarád.“

„Pracuju na tom.“ Brad zanesl žebřík do domu. „Ahoj, Simone. Jak se vede?“

„Dobře. Jak to že nosíte oblek, a přitom stěhujete žebříky?“

„Simone.“

„Dobrá otázka.“ Brad si nevšímal Zoeiných rozpaků a zaměřil se na chlapce. „Měl jsem dnes nějaké obchodní schůzky a v obleku vypadám nebezpečněji.“

„Obleky jsou pěkně pitomý. Máma na mě jeden navlíkla loni na svatbu tety Joleen. I s kravatou. Hrůza.“

„Tak děkujeme za přednášku o módě.“ Zoe zahákla Simonovi loket pod bradou, až se začal hihňat.

Ti dva se chvíli se smíchem pošťuchovali a Brad byl docela oslněný.

„Co úkoly?“

„Hotový. Je čas na videohry.“

„Dvacet minut.“

„Pětačtyřicet.“

„Třicet.“

„Super!“ Vyprostil se ze sevření a hnál se k televizi.

Když neměla ruce plné syna, náhle nevěděla co s nimi. Jednu položila na žebřík. „To jsou kvalitní štafle. Tohle skleněné vlákno je lehké, dobře se přenáší.“

„Kvalita a hodnota, heslo naší firmy.“

Malým obyvákem se náhle rozezněl hluk baseballové arény. „Jeho nejmilejší hra,“ poznamenala Zoe. „Baseball, virtuální nebo opravdový, snad hraje radši, než dýchá.“ Odkáslala si a přemýšlela, co by měla říct dál. „No... Můžu vám nabídnout něco k pití?“

„Jasně. Cokoli máte.“

„Fajn.“ Kruci. „Tak se třeba posaďte. Hned jsem zpátky.“

Co si má počít s Bradleyem Vanem? ptala se sama sebe, když spěchala do kuchyně. Tady ve svém domě? Usadil se v těch svých drahých botách v jejím obýváku. Sotva hodinu před večerí.

Zastavila se a přitiskla si prsty na spánky. To nic, všechno je oukej. Zachoval se jako pozorný muž a ona mu za to nabídne něco k pití a pár minut konverzace.

Bohužel nikdy nevěděla, co mu vlastně říkat. Nerozuměla mužům, jako byl on. Těmhle typům z prostředí velkých peněz, kteří se zabývali jen tím, aby získali další.

Byla z něho vždycky tak nervózní a nejistá...

Má mu snad nalít sklenici vína? Ne, ne, vždyť přijel autem a stejně v domě žádné dobré víno nemá. Tak kafe, nebo čaj?

Prokrista.

Bezradně otevřela lednici. Má ještě džus a mléko.

Tak pane Bradley Vane IV, z rodu majetných a vysoce postavených pensylvánských Vaneů, dejte si to svoje mlíko a můžete jít.

Prudce vydechla a pak si vzpomněla na pivo ve spižárně. Našla jednu z nejhezčích sklenic, zadívala se na ni proti světlu a naplnila ji ledem. Led zalila pivem a dala pozor, aby nad hladinou zbyl bezpečný proužek místa.

Pak odhodila utěrku, kterou měla za pasem, a bezradně pohlédla na tlusté šedé ponožky, které doma nosila místo pantoflí. Doufala, že není cítit čisticím prostředkem, kterým před chvílí cídila zašlý držák na deštníky, co přinesla z blešího trhu.

Oblek neoblek, řekla si potom a narovnala se v ramenou, nenechá se zastrašovat ve vlastním domě. Doneše Vaneovi pití, prohodí s ním pár vět a pak ho vyprovodí.

Určitě měl na práci zajímavější věci než popíjet pivo v jejím domě a sledovat, jak devítiletý kluk hraje videohry.

Vydala se se sklenicí halou, ale na jejím konci překvapeně strnula.

Bradley Charles Vane IV. chlapce vůbec nepozoroval. Seděl v tom svém obleku na zemi a hrál si s ním.

„Ještě dvakrát a je po tobě, kámo,“ řehtal se Simon a nedočkavě se přitom vrtěl.

„To určitě. Vidiš máho chlápka na třetí metě? Ten ti to natře.“

Postoupila dál do místnosti, ale ani jeden si jí nevšiml, protože vzduchem právě zasvištěl míč a zarazil se v lapačce soupeře.

„Chytil to, chytil,“ zajásal Simon. „Jo, jo, dostal toho vejťahu.“

„A teď vyrazí můj,“ ozval se Brad, „hele, jak metelí. Nadhoz a... už tam bude, stihnul to!“

Na obrazovce zablikal nápis *Safe!*

„Jupí,“ Brad šťouchl loktem do Simona, „jedna nula, hošáňku.“

„No dobrý, na starýho chlapa,“ uculil se kluk. „Ale teď se připrav na popravu.“

„Promiňte, ale přinesla jsem vám pivo.“

„Time out.“ Brad se k ní s úsměvem otočil. „Díky. Nevadí, když si trochu zahrajeme?“

„Ne, vůbec ne.“ Postavila sklenici na konferenční stůl a zase nevěděla jak dál. „Budu v kuchyni. Musím začít s večeří.“

Když z ní Brad nespouštěl oči, uslyšela se, jak ke své hrůze říká: „Budeme rádi, když se najíte s námi. Ale je to jen kuře.“

„To bude paráda.“

Pak se otočil zpět k obrazovce a pustil se znova do hry.

V duchu si ještě opakoval: Zapomeň na růže a šampaňské. Dveře k téhle ženě ti otevře jedině nějaké šikovné nářadí.

Zatímco Zoe postávala v kuchyni a marně přemýšlela, jak z obyčejného kuřete vyrobí něco vhodného pro gurmánský jazyk, Dana se uklidňovala dovezenou pizzou.

To mu neměla říkat. Nikdy. Proč mu poskytla další důvod, aby nad ní ohrnoval nos?

Jenže on nic takového neudělal, vzpomněla si. Spíš vypadal, jako by mu právě prostřelila hlavu kulkou.

Zmínka o tom, že ho milovala, ho ani nepotěšila, ani mu nedodala sebevědomí.

Zdál se spíš šokovaný a rozlícený.

Panebože, to snad bylo ještě horší.

Smutnila si nad pizzou. Večerní knihu měla sice na stolku rozevřenou, nebyla však schopná přečíst jediné slovo. Nejdřív se musí nějak vypořádat s tím, co provedla.

Nemohla si dovolit být posedlá Jordanem. Měla přece jiné věci na práci.

Když už bylo jasné, že se mu nějakých pár týdnů nevyhne, leda by se vyhýbala i Flynnovi s Bradem, bude se s ním muset pravidelně scházet.

A když uvážila, co se za poslední měsíc přihodilo, bude si muset zvyknout i na to, že je Jordan zpátky na delší dobu.

Nakonec by mohl být i užitečný.

Myslelo mu to. Dokázal se vždycky chytit a dodat spoustu detailů.

Proto se taky stal úspěšným spisovatelem. Bože, jak nerada to přiznávala. To by si radši nechala vyříznout jazyk, než by něco takového řekla před ním.

Ale Jordan byl skutečně talentovaný.

Jenže dal talentu přednost před ní, a to stále bolelo. Přesto by jí mohl pomoci najít klíč a tak by na svou ublíženost měla zapomenout. Aspoň na čas.

Nakopat zadek mu může později.

Uspokojeně snědla další kousek pizzy. Zítra tedy začne znovu. Měla celý den, týden, dokonce měsíc na věci, které si sama vybere. Už nemusí vstávat se zvoněním budíku a oblékat se do práce.

Mohla strávit třeba celý den v pyžamu, hledat informace o klíči, plánovat a brouzdat po internetu.

Zavolá Zoe a Malory a dohodne si s nimi další schůzku. Společně jim to šlo nejlíp.

Možná se rovnou pustí do rekonstrukce domu. Fyzická práce přece bystří mozek.

I první klíč byl ukryt, dá – li se to tak říct, právě v budově, kterou koupily. Malory ho sice nejdřív musela namalovat a zhmotnit, aby ho vyňala z obrazu, ale možná že i druhý klíč, nebo nějaká stopa k němu vedoucí, bude s domem spojený.

Alespoň měla nějaký plán. Něco jasného, do čeho se mohla zakousnout.

Odstrčila talíř s pizzou a šla zavolat nejprve Malory. Pak o plánu na celodenní malování domu chtěla říct i Zoe.

„Ahoj, tady Dana. Právě jsem mluvila s Mal. Zítra začíná velká renovace našeho domu. Už v devět. Malory navrhovala osmou, ale tak brzo mě z postele nikdo nedostane, když za to nejsem přímo placená.“

„Devátá se mi hodí. Dano,“ Zoe náhle dramaticky ztišila hlas, „je tady Bradley.“

„Aha, tak to nebudu zdržovat. Ahoj...“

„Ne, počkej. Co s ním mám jako dělat?“

„Páni, já nevím. Co bys s ním prosím tě chtěla dělat?“

„Nic.“ Zoein hlas se rozčileně zvýšil. „Ani nevím, jak se tady ocitl. Najednou sedí v obýváku a hraje se Simonem v obleku videohru.“

„Simon má na sobě oblek?“ zasmála se Dana. „Teda vy se doma oblíkáte dost formálně, co?“

„Přestaň.“ Ale přece jen se pousmála. „On má oblek. Bradley. Přinesl mi štafle, a než jsem se nadála...“

„Cože? Na co? Chce ti snad protáhnout trubky? Mimochodem, to nemyslím obrazně. I když taky bych to tak mohla myslet.“

„Dal mi ten žebřík, teda spíš nám,“ opravila se rychle, „na malování a tak. Prý by se nám mohl hodit.“

„To je od něj hezké. Je to milý kluk.“

„O to teď nejde! Nevím, co mám dělat s tím kuřetem.“

„Brad ti přinesl kuře?“

„Né,“ zvolala už trochu zoufale a pak se rozesmála.

„Proč by mi měl nosit kuře?“

„To bych taky ráda věděla.“

„Mám tu rozmrazená kuřecí prsa na večeři. Ale co s nima teď mám dělat?“

„Ježiši, Zoe, uklidni se a třeba je usmaž. Je to jen Brad. Hod' to na pánev, uvař k tomu rejži nebo brambory, posyp to něčím zeleným a máš to. On není vybíravý.“

„Neříkej, že není vybíravý.“ Zoe už zase zlostně šeptala. „My tady žádné *gordon bleu* nevaříme. Vlastně ani přesně nevím, co to je. Zato jsem si všimla, že nosí Audemars Piguet, a to vím až moc dobře, co je.“

Neuvěřitelné, pomyslela si Dana, její starý kámoš Brad změnil rozumnou Zoe na uzlíček nervů. „Tak fajn. Co je to Audemars Piguet a je to sexy?“

„Jsou to hodinky. Hodinky, co stojí víc než můj dům, nebo skoro. Ale to nic.“ Zoe si dlouze povzdechla. „Chovám se jako blázen, je to hloupé.“

„V tom máš docela pravdu.“

„Takže ahoj zítra.“

Dana zakroutila hlavou a zavěsila. Aspoň se má do zítřka na co těšit. Nechá si podrobně vyprávět, jak Zoe a Brad tu kuřecí večeři zvládli.

Ted' se ale rozhodla zvolnit tempo. Chopí se koupelnové knihy a namočí se na dlouho do horkých bublinek.

5

Pojala koupel jako oslavu. Luxus a příjemný důsledek nezaměstnanosti. Může si přece trochu užívat a ne nad sebou jen plakat.

Rozhodla se pro tropickou vůni a do proudu vody štědře nalila koupelovou pěnu s mangem. Zapálila svíčky, ale pak ji napadlo, že se láhev piva k tomu aranžmá nehodí.

Už nahá zašla do kuchyně a nalila pivo do sklenice.

V koupelně si sepjala vlasy vysoko na hlavě a z legrace si tvář potřela hydratačním krémem, který jí doporučila Zoe.

To nemohlo škodit.

Napadlo ji, že ještě něco důležitého chybí, a šla se probrat svými cédéčky. Našla písně starého dobrého Jimmyho Buffetta. Je čas vyrazit na ostrovy, napadlo ji, a s prvními takty hudby se ponořila do křehkých bublinek.

Prvních pět minut si jen užívala horké vody, vůni a absolutního klidu.

Představila si, jak se velký bílý balón s Joaniným otráveným obličejem kutálí z kopce, narazí na skály, obličej dostává šokovaný výraz a pak už míč mizí za hranou útesu.

Neposedný blond culík ho vzápětí následuje. Napětí v jejím těle krok za krokem polevovalo.

„Pá pá,“ zašeptala Dana spokojeně.

Postavila se ve vaně, protože se rozhodla setřít krém žínkou a nahradit ho zvlhčovačem. Pak se zadívala na nehty u nohou a napadlo ji, že by si mohla nechat udělat pedikúru a nalakovat nehty nějakou veselou barvou, která by byla vhodná pro začínající podnikatelku.

Jak se hodí mít za kamarádku a partnerku právě kosmetičku.

Připravená na fázi dvě se natáhla po knize na okraji vany a napila se piva. Otočila list a začetla se do příběhu.

Prostředí tropů, romantika a intriky se přesně hodily k její náladě. Ponořila se do vyprávění, jasně viděla odlesky temně modré mořské hladiny a cukrově bílý písek pláže. Horký, vlhký vzduch ji hladil po kůži, cítila vůni moře a taky lilií v květináči na rozpálené dřevěné verandě.

Sešla po sluncem rozžhavených schodech na stejně horký písek. Vysoko nad hlavou jí kroužili rackové a jejich křik připomínal provolávání slávy.

Cítila drsný písek pod bosými chodidly a hlazení hedvábné sukně, omotané kolem stehén.

Zašla na břeh a procházela se těsně u vody, ponořena do nádherné samoty.

Mohla se vydat kamkoli, anebo nejít nikam. Všechny ty roky povinností a pracovních rozvrhů byly definitivně pryč.

Jak si jen mohla myslet, že na nich tolik záleží?

Vlny dobíhaly ke břehu, ozdobené krajkou z pěny, a s povzdechem odtančily zpět. Zahlédla stříbrný záblesk, to se nad hladinu zvedl delfín, a úplně vzadu jemnou linku horizontu.

Bylo jí krásně. Cítila klid a osvobozující osamělost.

Nechápala, proč dosud pracovala tak usilovně a neustále se strachovala, co ještě nestihla, když ze všeho nejvíc toužila být sama ve světě podle vlastního výběru.

Ve světě, pomyslela si bez údivu, který mohla změnit ve vteřině jen silou své myšlenky.

Tady neexistovalo trápení, pokud si je sama nepřála, ani společnost druhých lidí, pokud si je sama nepřimyslela. Její život se odvíjel barvitě i tiše jako na stránkách románu, který nikdy nemusí skončit.

Kdyby stála o přítele nebo milence, stačilo jen si ho představit.

Ale ve skutečnosti nepotřebovala nikoho, jen sebe. Lidé přinášeli problémy, odpovědnost, zátěž a potřeby, které nebyly její. Život v osamění se dal žít tak snadno.

Její rty se spokojeně usmívaly, když kráčela po srpkovitě stočené pláži ke stínu tropických stromů, obtěžkaných ovocem.

Tady bylo chladněji, protože si to přála. Pod nohama cítila jemnou trávu, větvemi probleskovalo slunce a sem tam i barevné peří neznámých ptáků.

Utrhla si jedno mango, jak jinak, a zakousla se do toho sladkého, šťavnatého plodu s velkou chutí.

Byl chladný, skoro ledový, přesně jak to měla ráda, ne ohřátý paprsky ostrého slunce.

Když zvedla paže, viděla, že jsou opálené do medového odstínu, a když se zadívala na své nohy, zazubila se. Měla nehty nalakované jasně růžovou barvou.

Přesně tak, napadlo ji. Takhle jsem si to představovala.

Procházela se stinným hájem a pozorovala zlaté rybky v jezírku s průzračnou vodou. Zachtělo se jí červených rybek a ty hned zazářily jako rubíny. Zatoužila po smaragdových, a stalo se.

Hra barev pod hladinou ji rozesmála, k jejímu smíchu se přidávalo jen volání nádherných ptáků nad hlavou.

Tohle bude její věčný, dokonalý svět, uvědomila si. Změní se jen, když si to bude přát. Tady nikdy nepocítí bolest, zklamání ani marnou touhu.

Znovu zvedla mango k ústům a vtom ji napadlo: Co tady ale bude celý ten čas dělat?

Náhle jako by zaslechla dozvuk lidských hlasů, nebo snad jen šepot, zdání, které okamžitě odnášel mírný vánek. Otočila se.

Větve kolem byly obtěžkány barevnými květy a třpytivým ovocem. Vítr přinášel svůdný šum příboje.

Stála osamělá v ráji, který stvořila.

„Ne.“

Řekla to nahlas, jako by chtěla to slovo otestovat.

To není správné. Tohle nejsem já, ani to, co chci.

Mango jí vyklouzlo z prstů a s ošklivým žuchnutím se rozprsklo na zemi. Zděšeně uskočila, když spatřila, že je uvnitř docela shnilé.

Barvy kolem ní se najednou zdály příliš ostré a povrch věcí plochý jako kulisy na jevišti, připravené pro nekonečně dlouhou hru.

„Je to podvod.“ Nad rozbitým ovocem se začaly vznášet rozdrážděné vosy. „Tohle je lež!“

Vykřikla ta slova a modré nebe hněvivě zčernalo. Zvedl se prudký vítr, který rval z větví listí i plody. Vzduch se prudce ochladil.

Dala se do běhu, ale to už ji ledový déšť bičoval do tváře a lepil hedvábnou látku k tělu.

V tom divokém, zakletém světě najednou nebyla sama. To jasně cítila.

Utíkala před děsivým vytím hurikánu a ostré větve stromů ji šlehaly jako chňapající prsty.

Bez dechu doběhla na pláž, ale moře se podobalo nejhorší noční můře. Obří černé vlny ukrajovaly půdu sousto za soustem. Palmy za jejími zády se lámaly a bílý písek se propadal jako při zemětřesení.

I v té tmě za sebou ucítila rostoucí stín. Prudká bolest ji znovu zvedla na nohy a nutila klopýtat vpřed.

Jako by jí někdo rval nitro.

Sebrala poslední síly i vůli a rozhodla se. Skočila do smrtících vln.

Vztyčila se a rozechvěle lapala po dechu. Z hrdla se jí dral bezmocný výkřik.

Uviděla se ve vaně, přes jejíž okraj vystříkl proud dávno studené vody. Kniha plavala na hladině a plamínky svíček byly utopené ve vosku.

V panice se vyškrábala ven a chvíli se jen vyděšeně třásla, zkroucená na koupelnové rohoži.

Jektala zuby, a tak se přiměla sáhnout po osušce a zabalit se do ní. Uvědomila si, že je nahá, a to jen zvýšilo její bezmoc a strach. S bušícím srdcem klopýtala z koupelny, aby v šatně našla župan.

Měla dojem, že už se do smrti nedokáže zahřát.

To on ji tam vtáhl. Kane. Temný čaroděj, co vyzval na souboj krále bohů a ukradl duše jeho dcerám. Protože byly napůl smrtelné, uvědomila si, což uráželo jeho jemnocit, a taky proto, že chtěl vládnout sám.

Stvořil schránku duší se třemi zámky a k nim tři klíče, kterými nikdo z bohů nemohl otočit. Takový zlý vtíp, uvědomila si a snažila se zhluboka dýchat. Jako by dělal dlouhý nos na dobrého krále, který si za manželku vybral smrtelnici.

Kletba, kterou za Oponou snů na duše uvrhl, přetrvala tři tisíce let. Což znamenalo, že Kane má nesmírnou moc, a Daně právě připomněl, že je stále nablízku. Vklouzl jí do mysli a vtáhl ji do jedné z jejích vlastních fantazií. Na jak dlouho? uvažovala a snažila se v županu zahřát. Jak dlouho tam vlastně ležela – nahá, bezbranná a bez sebe?

Byla už tma, naprostá tma, a tak raději rozsvítila ve strachu, co může číhat ve stínech. Prázdný pokoj. Byla v něm sama, stejně jako v představách na té pláži.

Při prudkém zaklepání na vstupní dveře se zase málem rozkřičela. Pak se chytila rukou za hrdlo a běžela otevřít.

At' je to kdokoli, aspoň nebude sama.

Nebo si to myslela do chvíle, než spatřila Jordana.

Ach ne, proč on? Proč zrovna on?

„Co chceš?“ vyštěkla. „Běž pryč. Mám práci.“

Nestačila zabouchnout, protože plácl dlaní do dveří. „Chci s tebou mluvit o... Co je ti?“ Byla bledá jako křída a rozšířené oči prozrazovaly šok. „Co se stalo?“

„Nic. Jsem v pohodě.“ Jenže se začala znovu chvět, ještě silněji než dřív. „Nestojím o to, abys... Do háje! Lepší ty než nikdo.“

Pak se na něho doslova zhroutila. „Je mi strašná zima.“

Zvedl ji do náruče a kopl do dveří za sebou. „Na gauč, nebo do postele?“

„Gauč. Třesu se a nejde to zastavit.“

„To bude dobrý. Jen klid.“ Posadil se s Danou na klíně a volnou rukou stáhl přehoz z pohovky. „Za chvíli se zahřeješ,“ utěšoval ji a zabalil do látky. „Přitiskni se ke mně.“

Mnul jí paže a hladil po zádech, pak ji oběma rukama objal, aby ji hřál vlastním tělem. „Proč jsi mokrá?“

„Koupala jsem se. Byla jsem ve vaně a pak zase ne. Nevím přesně, jak se to stalo.“ V pěsti mačkala látku jeho saka, jako by se tím chtěla uklidnit. „Ten parchant mi vlezl do hlavy. Nevím, jak to dokáže, ale je to tak. Ještě chvíli asi budu mluvit z cesty.“

„To nic. Myslím, že to chápu.“ Pohládl ji po vlasech a zavadil přitom o gumu, kterou si je stáhla na temeni. Bezděčně ji sundal a prohrábl jí vlasy prsty. „Udělal to Kane? On byl tady?“

„Já nevím.“ Vyčerpaně si položila hlavu na jeho hrud'. Konečně mohla volně dýchat. Už neměla dojem, že jí ledová ruka svírá splašené srdce. „Netuším, jak to funguje. Chtěla jsem trochu relaxovat ve vaně.“

Aby mohla přemýšlet o něčem jiném, naklonil jí hlavu ke straně a přivoněl si k ní. „Ty báječně voníš. Co je to?“

„Mango, a nech toho.“ Ale nepokusila se vstát z jeho klína. „Připravila jsem si bublinkovou koupel, zapálila svíčky,

vzala si knížku. Byla z prostředí Karibiku a hodil se k ní Jimmy Buffett. Pustila jsem si jeho CD.“

Nechal ji překotně vyprávět.

„Tak si tam hovím s pivem a knížkou. Je to romantický thriller, psaný v rychlém tempu s výraznými dialogy. Pak přišla scéna, kdy hlavní hrdinka stojí na verandě pokoje v tom tropickém letovisku, má to být vlastně úvod... Ale to je jedno.“

Dana zavřela oči a vnímala uklidňující dotek jeho ruky ve vlasech. „Stojí tam a dívá se na moře. Vidí vlny, cítí vítr, slyší racky. Autor to krásně vylíčil, tak si to všechno představuju s ním...“

Jenže najednou to nevidím jen ve své hlavě nebo jako slova na papíře. Vůbec jsem si nevšimla, že se něco změnilo, ale zčistajasna jsem součástí té představy. To je na tom nejděsivější. Že to člověk ani nepozná.“

Promnula si dlaní tvář. „Musím si stoupnout.“ Odhodila pléd stranou, postavila se a bezděky si pevněji přitáhla pásek županu. „Byla jsem na té pláži. Nejen v představách. Opravdu jsem tam byla. Cítila jsem vůni moře a květin. Lilií. Rostly v květináči na té verandě. A nezdálo se mi vůbec divné, že se zničehonic procházím v písku, cítím žár slunce a vítr. Jsem bosa, opálená, omotaná nějakou hedvábnou látkou a mám namalované nehty na nohou.“

„Musíš vypadat skvěle.“

Podívala se na něho a poprvé od jeho příchodu se dokázala usmát. „Snažíš se, abych zase nezačala třeštit.“

„To nepopírám, ale stejně jsi musela vypadat úžasně.“

„No jasně. Byla to moje fantazie. Můj soukromý tropický ostrov. Dokonalé počasí, barvy a samota. Dokonce mě tam napadlo, proč jsem se doteď chovala tak zodpovědně. Najednou jsem mohla všechno, co mě napadlo.“

„A co tě napadlo, Dano?“

„V tu chvíli? Chtěla jsem být hlavně sama, nedělat si s ničím starosti. Nemyslet na to, jak mě ta odporná Joan

vystrnadila z práce, kterou miluju, ani na to, že mám strach začít další etapu svého života.“

„To je normální a lidské.“

„Já vím.“ Pohlédla na něho. Mužný, pohledný Jordan Hawke ji sledoval hlubokýma modrýma očima. Dobře věděl, že nestojí o bezvýznamná slova útěchy nebo soucitu.

„Já to vím,“ opakovala, uklidněná jeho chápavými slovy stejně jako pohlazením. „Zašla jsem k takovému háji palem a ovocných stromů. Utrhla jsem si mango. Jasně jsem cítila, jak chutná,“ dotkla se bříšky prstů rtů. „Přitom jsem si říkala, to je ono, to je ten život. Ale on to vůbec nebyl můj život, tohle jsem si skutečně nepřála.“

Přešla zpět ke gauči, ve strachu, aby se jí při dalším vyprávění nepodlomila kolena. „A když mi to došlo, zaslechla jsem nějaké vzdálené, ale známé hlasy. Pochopila jsem, že to není skutečnost, ale zlý trik. A pak se to stalo. Ach bože.“ Srdce se jí znovu sevřelo, až si přitiskla pěst na prsa. „Ach bože.“

„Hlavně klid.“ Vzal její ruce do svých a stiskl je, dokud k němu nezvedla oči. „Nespěchej.“

„Přihnala se bouře, ale to je dost slabé slovo. Když mi došlo, že neprožívám skutečnost, celý ten svět jako by se obrátil naruby. Vítr, déšť, tma a zima. Ježíši, najednou tam byla tak strašná zima. Začala jsem utíkat. Věděla jsem, že musím utéct, protože tam už nejsem sama. Byl tam on a šel si pro mě. Doběhla jsem na pláž, ale moře se chovalo šíleně. Zvedalo se v deseti – patnáctimetrových vlnách, podobných černým zdem. Upadla jsem. A pak jsem ho cítila nad sebou a všude kolem sebe. Ten chlad. A bolest. Hrozná, drásavá bolest.“

Hlas se jí lámal. Nedokázala ho ovládnout. „Rval mi duši z těla. Věděla jsem, že cokoli je lepší než tohle, a tak jsem skočila do vody.“

„Pojď sem, pojd', zase se celá třeseš.“ Přivinul ji k sobě.

„Vzbudila jsem se nebo probrala, já nevím, zase ve své vaně a lapala po dechu. Voda už byla studená. Vůbec nevím, jak dlouho jsem byla v bezvědomí, Jordane, jak dlouho mě měl ve své moci.“

„Neměl tě. Neměl,“ opakoval, když zavrtěla hlavou. Jemně jí zvrátil hlavu, aby si viděli do očí. „Snad jen část tvého já, nic víc. Nemůže se zmocnit všeho, protože všechno nevidí. Jde o fantazie, jak jsi řekla. Těmi tě ovládá. Ale nemůže tě stáhnout tak hluboko, aby se část tvé mysli nezačala ptát a nepochopila to.“

„Možná. Ale určitě ví, jak člověka vyděsit. Takový strach jsem ještě nikdy nezažila.“

„Až to nejhorší přejde a budeš cítit jen zlost, bude ti líp.“

„Hm, asi máš pravdu. Musím se napít,“ rozhodla se a vstala.

„Snad ne vody?“ Pochopil, že se cítí líp, protože se sarkasticky ušklíbla.

„Dám si pivo. Ještě jsem ho nedopila.“ Pak zaváhala. „Chceš taky jedno?“

S pohledem upřeným na ni si přitiskl prst na zápěstí, jako by kontroloval pulz. „Jo.“

Líbilo se mu, jak se před odchodem pohrdavě uculila. Byl to opět její běžný posunek, normální Dana, kdežto v tom, jak se předtím hroutila na jeho hrudi, nic normálního neviděl.

Kdyby se tu náhodou neobjevil... Ale vždyť přišel, připomněl si. Přišel včas a ona nebyla sama. Dostane se z toho.

Vstal a poprvé se v klidu rozhlédl po jejím bytě. Celá Dana, napadlo ho. Výrazné barvy, jednoduchý nábytek a samé knihy.

Pomalu za ní přešel do kuchyně a tam se opřel o zeď. Další knihy, všiml si. Kdo jiný než Dana by měl Nietzscheho v kuchyni? „Nikdy jsem u tebe nebyl.“

Zůstala k němu otočená zády, zatímco otvírala dvě piva. „A nedostal by ses sem, kdybych nebyla mimo.“

„I přesto se mi tady líbí. Ten byt se k tobě hodí, kočko. A proto tě asi nepřesvědčím, aby ses na pár dní nastěhovala k Flynnovi. Mohl bych se na tu dobu přesunout k Bradovi, kdybys o to stála.“

Pomalu se k němu obrátila. „Jsi tak pozorný jen proto, že jsem se chovala jako hysterka?“

„Jsem pozorný, protože chci, aby ses cítila v bezpečí.“

„Nemusíš se namáhat.“

„Záleží mi na tobě.“ Postavil se tak, aby nemohla vyběhnout z kuchyně. Na jeho tváři se náhle objevil zlostný výraz a zase rychle zmizel.

Kde se to v něm bere? napadlo Danu. A jak to, že to tak bleskově potlačí?

„Opravdu záleží. Zapomeň na chvíli, jak to mezi námi skončilo, a uznej, že nám na sobě vždycky záleželo. A jestli by ti teď bylo líp u Flynnna, zmizím ti z cesty.“

„Třeba až do New Yorku?“

Pousmál se a vzal si jednu z lahví, co držela v ruce. „Tak daleko ne.“

Možná nebylo fér pořád ho takhle popichovat, ale proč by se v jeho případě měla chovat férově? „U Flynnna bych se necítila bezpečněji, ať už tam budeš nebo ne. I přes tu krizi, ve které jsi mě zastihl, se o sebe dokážu postarat. Vždycky jsem se o sebe starala sama. Všechno jsem zvládla bez cizí pomoci. A nikdo, ani ty, ani ten bastard Kane, mě nevyžene z mého bytu.“

„Hm,“ usrkl trochu piva, „vidím, že už ses propracovala k obvyklému vzteku.“

„Nemám ráda, když se mnou někdo manipuluje. On proti mně použil moje vlastní myšlenky a ty zas využíváš staré city. Že nám na sobě záleželo?“ vyštěkla. „Možná, ale nezapomeň, že je to minulost. Jestli mi chceš udělat laskavost a neplést se mi do cesty, udělej to hned. Obtěžuješ mě.“

„Musím ti toho hodně říct, i kdybych tě měl donutit, abys mě vyslechla. Netušil jsem, že mě miluješ. A nevím, co by to změnilo, kdybych to věděl... Něco určitě. Ale taky vím, že jsem na to tehdy nebyl připravený. Nebyl jsem dost zralý ani klidný.“

„Byls dost zralý a klidný, aby sis šel za svým.“

„Přesně tak.“ Zadíval se jí zpříma do očí a přikývl. „Byl jsem náladový, nepokojný a do sebe zahloubaný kluk. Co by sis se mnou vlastně počala?“

„Jsi idiot.“ Odložila pivo, protože ji na něj přešla chuť. „Právě jsi popsal typ chlapa, do kterého se každá mladá holka jednou zamiluje. Když k tomu přidáš trochu drzosti, rozumu, hezkou tvář a hormony, neměla jsem vlastně šanci. Jak to, že se živiš jako spisovatel a lidem ani zpola nerozumíš?“

Když se ho pokusila odstrčit, popadl ji za ruku. „Prodám ti nápad, Hawku. Holky se takhle opravdu zamilují jen jednou. Pak se z nich stanou rozumné ženy a na naivní lásky k sobeckým parchantům zapomenou.“

„Fajn. Ženy mám radši.“ Postavil pivo na linku. „A tebe nejvíc.“

„Myslíš, že tohle mě donutí roztát?“

„Ne, kočko, ale tohle možná jo.“

Vzal ji volnou rukou za bradu, ucítil zvrácenou radost z jejího zděšení a pak se přísál k jejím rtům.

Díkybohu, myslel si, že už zase byla našťvaná. Dokud se třásla po celém těle, nemohl to udělat.

Po ničem nikdy tak netoužil jako právě po ní. Nechápal to, ale bylo to tak. Možná ho za to Dana stáhne z kůže, ale chtěl jí to dokázat.

Nechoval se něžně. Ona taky něhu nikdy nežádala a nečekala. Prostě ji zatlačil zády ke zdi a bral.

Zaplavila ji horkost, stejně rozčilující a děsivá jako smrtelný chlad předtím. Nemělo cenu si něco nalhávat, chtěla být znovu takhle žádostivá a pohlčená.

Ale Jordanovi pravdu říct nemohla. Snažila se ho tedy odstrčit, bojovala sama se sebou a odmítla se své žádosti podrobit.

Položil jí dlaň na srdce a se rty jen pár centimetrů od jejích jí pohlédl do očí. „Hm, tak se přece jen rozpumpovalo.“

„Podívej, na tohle už nikdy nedojde, rozumíš?“

„Někdo řekl, že minulost je jen předehra.“

„Shakespeare, ty arogantní troubo. V *Bouři*.“

„Jasně.“ V očích mu probleskl pobavený obdiv. „Na tohles měla vždycky lepší paměť. Ale i tak, já se nehodlám opakovat. I když jsme dneska trochu jako dřív, jsme taky hodně jiní. Nejsme stejní lidé jako tehdy. Chtěl bych zjistit, jak bychom spolu vycházeli teď.“

„Nemám zájem.“

„Ale máš. Jsi zvědavá a kladeš si otázky stejně jako já. Ale třeba máš strach, že tě moje přítomnost bude stát příliš sebekontroly.“

„Ty arogantní parchante.“

„No, tak co kdybysme otestovali tvoji sebekontrolu a uspokojili moji zvědavost a dali si rande?“

Tímhle ji opravdu rozhodil. „Co?“

„Nevíš, co je rande, Dano? To se dva lidi domluví a zajdou spolu na předem určené místo.“ Ledabyly mnul v prstech klopou jejího županu. „Aha, tys myslela, že spolu hned skočíme do postele a bude to. Fajn, jestli si to představuješ takhle...“

„Přestaň.“ Zaskočená i pobavená ho loktem odstrčila. „Na sex teda nemyslím.“ A protože to byla naprostá lež, dodala panovačně: „Do postele skákat nebudeme a představa rande je prostě směšná.“

„Proč? Zadarmo se najíš a navíc mě můžeš odpálkovat, až to na tebe začnu zkoušet, a poslat mě domů sexuálně frustrovaného.“

„To už je lákavější.“

„Tak v sobotu. Vyzvednu tě v sedm třicet.“

„Jak víš, že už jsem si na sobotu nedomluvila jiné rande?“
Zazubil se. „Ptal jsem se na to Flynna. Taky umím shánět informace, kočko.“

„Flynn o mně neví všechno,“ odpověděla, když se Jordan odvrátil. „Tak počkat!“ Dohonila ho až u dveří. „Mám pár podmínek. Půjde o skutečnou restauraci, a ne žádný fast food nebo jídelnu na Hlavní. A o půl osmý neznamená ve tři čtvrtě na osm.“

„Platí.“ Odmlčel se. „Nemá cenu se ptát, jestli tady smím zůstat a přespat na gauči, ale mohla bys zavolat třeba Malory a počkat, dokud nepřijede.“

„Jsem v pohodě.“

„Já vím, kočko. Tak zatím.“

Obezřetně za ním zamkla, než se vydala do kuchyně vylít teplé pivo do dřezu.

Netušila, zda ji něco ten večer posunulo blíž ke klíči, ale rozhodně zjistila spoustu věcí. Kane už věděl, že je teď s hledáním řada na ní, a neztrácel čas. Dal jí citelně znát, že ji sleduje.

Možná i proto, že se obává, aby také neuspěla.

Ano, to dávalo smysl. Malory už na něj jednou vyžrála. Takže teď se Kane jistě nebude tak naparovat a zachová se ještě úskočněji.

Potěšilo ji, že se Jordan projevil jako galantní muž, což ji k němu vždycky přitahovalo. Byla doslova ochromená hrůzou a on jí poskytl přesně to, co potřebovala, aniž by se přitom cítila hloupě a trapně.

Za to si zasloužil uznání.

A co víc, uvědomila si cestou do koupelny, kde chtěla uklidit, dokázal upřímně přiznat, že byl kdysi hodně sobecký.

Stále ho za to nenáviděla, ale ocenila, že to pochopil.

Přes práh koupelny přešla jen s největším sebezapřením. Při pohledu na nabobtnalou knihu, plovoucí ve vaně, se jí znovu rozbušilo srdce.

Jak symbolické. Pronikl za ní do téhle soukromé místnosti, aby ukázal, že před ním nikde nebude v bezpečí, dokud nenajde klíč nebo neuplyne měsíční lhůta.

Vytáhla z vany špunt a sledovala, jak voda odtéká.

„Vydržím to,“ řekla nahlas. „Příště už se nenechám tak vystrašit. Poradím si s tebou, s Jordanem i sama se sebou. Protože dneska jsem pochopila, že toho mizeru pořád miluju. Sakra.“

Nijak zvlášť nepomohlo, že to vyslovila. Ale našla sílu uklidit koupelnu a uspořádat si myšlenky. Pak se vydala do ložnice.

Pokud šlo o Jordana, možná byla zamilovaná jen do vzpomínky na něj. Na chlapce nebo zraněného mladého muže, který byl její první láskou. Každá žena má přece slabost pro svou první lásku.

Posadila se na postel a z nočního stolku vytáhla knihu na dobrou noc. Obálka milostné romance byla jen takové maskování. Uvnitř se skrýval *Chladný případ* od Jordana Hawka.

Ten by se asi naparoval, kdyby věděl, že si čte jeho poslední román. A ještě víc, že se jí na něm líbí každá řádka a každé slovo.

Možná pořád milovala vzpomínku na něj, ale radši by snědla hrst živých slimáků, než by mu prozradila, že přečetla všechny jeho knihy.

Dvakrát.

6

Srekonstrukcí začaly na verandě. Využívaly krásného podzimního dne a Zoeiny zkušenosti.

Dana s Malory ji totiž jednomyslně zvolily šéfkou týmu. V nejstarším oblečení a s novým náradím připravovaly podle Zoeiných rad verandu k natírání.

„Netušila jsem, že to bude taková dřina.“ Malory si vkleče prohlížela polámané nehty na rukou. „Zničila jsem si manikúru, a tos mi ji dělala před pár dny,“ obrátila se na Zoe.

„Udělám ti ji znova. Jestli tu starou barvu důkladně neobrousíme, nová nebude dobře držet. Povrch musí být hladký a porézní, nebo nás to na jaře čeká zase.“

„Plníme vaše rozkazy, madam,“ řekla Dana a sledovala Zoe při práci s malou bruskou. „Myslela jsem, že se na to jen plácne nový nátěr a čeká se, až to uschne.“

„Proto musíte poslouchat moje rozkazy.“

„Už jí to stouplo do hlavy,“ zabručela Dana a zaútočila šmirglem na další proužky odlupujícího se nátěru.

„Líbil by se mi nějaký odznak nebo koruna,“ Zoe při řeči nespouštěla oči ze svých podřízených. „Bude to vypadat skvěle, uvidíte.“

„Co kdybys nás při těch galejích trochu pobavila?“ navrhla Malory. „Jak proběhla včerejší večeře s Bradem?“

„Nic mimořádného. Chvilí hrál se Simonem videohry, pak se najedl a šel. Neměla jsem se kvůli tomu tak rozčilovat. Už dlouho u mě žádný chlap nebyl. Nejsem prostě zvyklá vařit pro milionáře. Měla jsem dojem, že potřebuju umyvadýlko na smočení prstů nebo tak něco.“

„Brad si na tohle nepotrpí,“ protestovala Dana. „I bohatý chlap může být normální. Když jsme byli malí, večeřel u nás pořád a my jsme umyvadýlka nikdy nepoužívali.“

„Jenže to je jiné. Jednak jste spolu vyrůstali a vaše rodina má s tou jeho mnohem víc společného. Kadeřnice, vychovaná v přívěsu v Západní Virginii, si nemůže rozumět s dědicem mamutího podniku.“

„Jsi k němu i k sobě nespravedlivá,“ namítla Malory.

„Možná, anebo jen realista. Prostě jsem z něho nervózní. Ale nejde jen o ty peníze. I Jordan jich má jistě dost, když vydal tolik bestsellerů, a nejsem z něho tak napjatá. Docela hezky jsme si spolu pokecali, když mi přišel opravit auto.“

Dana vypadla z rytmu a skončila s třískou v palci. „Auto?“ zakoulela očima a divoce sála poraněný prst. „Jordan že ti spravoval auto?“

„Jo. Netušila jsem, že kdysi pracoval v servisu. A jak se vyzná v motorech. Tuhle odpoledne se stavil s brašnou náradí a řekl, že se mi podívá na auto. Bylo to od něj moc milé.“

„Jo, on je dokonalý cukroušek,“ ucedila Dana mezi zuby.

„Nebud' taková, Dano.“ Zoe vypnula brusku a naklonila hlavu ke straně. „Nemusel se vůbec namáhat. Dvě hodiny se s tím potýkal a nevzal si víc než dvě sklenice ledového čaje.“

„A když jsi šla pro novou sklenici, nespustil oči z tvého pozadí.“

„Možná,“ snažila se Zoe tvářit střízlivě. „Ale jen takovým tím zdravě přátelským způsobem. Dost malá cena za to, že

mi ušetřil návštěvu drahého servisu. A to auto tak dobře nejezdilo, co jsem ho koupila. Možná ani tehdy ne.“

„No jo, s auty to vždycky uměl.“ A pro druhé si často našel čas, musela v duchu uznat. „Máš pravdu, je to od něj hezké.“

„A milé,“ zadívala se na ni významně Malory.

„A milé,“ zopakovala po ní Dana.

„Taky nechal Simona, aby mu koukal pod ruku.“ Zoe znovu zapnula brusku a dala se do práce. „Je legrační vidět ho ve společnosti dospělého muže. I Bradley se k němu choval hezky, to zas musím uznat.“

„Takže ani jeden se nepokoušel o Simonovu maminku?“ chtěla vědět Dana.

„Ne,“ pousmála se Zoe. „Samozřejmě že ne. Jordan udělal dobrý skutek a Bradley... to bude taky něco jiného.“

Dana jen významně zamručela a pak se soustředila na broušení.

Do oběda byla veranda očištěná natolik, že prošla Zoeinou inspekci. Mladé ženy se posadily na prkna, aby daly odpočinout svalům, a pustily se do tuňákových sendvičů.

V té poklidné náladě slunečného dne se Dana rozhodla podělit se s nimi o včerejší zážitky.

„No... včera večer jsem si to s Kanem poprvé rozdala.“

Malory se zakuckala a sáhla po láhvi s vodou. „Cože? Už jsme spolu tři hodiny a ty nám to říkáš až teď?“

„Nechtěla jsem tím kazit ráno. Je mi jasné, že nás to zase rozhodí.“

„Jsi v pořádku?“ Zoe se dotkla Daniny paže. „Nejsi zraněná, že ne?“

„Ne, ale musím říct, že tohle setkání s Kanem bylo mnohem horší než minule. Víím, co sis prožila ty, Mal, a až doted' mi to nedocházelo. Už tomu rozumím.“

„Povídej.“ Malory i Zoe se natočily, jako by Danu chtěly chránit tělem.

Tentokrát se jí vyprávělo snáz. Dokázala vyličít svůj zážitek klidněji a detailněji než Jordanovi. Přesto se jí občas

zachvěl hlas a musela se napít kávy z termosky, aby si uvolnila hrdlo.

„Mohla ses utopit.“ Zoe ji vzala kolem ramen. „Ve vlastní vaně.“

„Přemýšlela jsem o tom, ale asi ne. Kdyby nás mohl jednoduše zlikvidovat, proč by nás nehodil z útesu nebo nenechal přejet nákladákem?“

„Teda to jsou vyhlídky.“ Zoe zírala do ulice a trhla sebou, když kolem projelo auto. „Ještě žes to řekla.“

„No tak, teď vážně. Myslím, že dál, než zašel s Malory, zajít nemůže. Nakonec je ta volba stejně na nás – musíme se podívat do sebe, rozeznat iluzi od reality a odmítnout to.“

„Ale i tak ti dokázal ublížit,“ podotkla Zoe.

„To jo.“ Při té vzpomínce si Dana sáhla na srdce. „I když ta hrozná bolest byla jen představa. A ještě víc se člověk děsí, že ho té bolesti někdo zbaví nadobro.“

„Mělas zavolat,“ řekla Malory ustaraně. „Mělas dát vědět jedné, druhé nebo oběma. Já vím, jaké je být lapená do takového zlého snu. Proč jsi s tím zůstala sama?“

„Nezůstala. Ne tak docela. Chtěla jsem zavolat, i když bych v tu chvíli byla asi schopná jen stát v ložnici a křičet vaše jména, ale pak na dveře zaklepal Jordan.“

„Aha.“

Dana se zadívala na Malory. „Žádné aha. Náhodou se tam objevil zrovna ve chvíli, kdy bych pozvala dál třeba dvouhlavého trpaslíka, jen kdyby mi pomohl zahnat bubáka pryč.“

„Zajímavá náhoda,“ zamrkala Malory dlouhými řasami, „když pomyslíš na osudová setkání a tak.“

„Hele, že jsi celá zblázněná do Flynnna, ještě neznamená, že zbytek světa uvažuje stejně. Prostě se stavil a choval se slušně. Aspoň ze začátku.“

„Tak to si poslechneme konec,“ vybídla ji Zoe.

„Jak to tak vypadá, na rozdíl od Brada jde Jordan rovnou na věc. Přitiskl mě v kuchyni na zeď.“

„Vážně?“ Malory si slastně povzdechla. „Flynn mě taky poprvé líbal v kuchyni.“

„Takže s ním jdu v sobotu večer ven.“ Odmlčela se, a když nikdo nic neříkal, promluvila. „No co?“

Zoe se opřela loktem o stehno a vzala hlavu do dlaní. „Jen mě napadlo, že by bylo hezké, kdybyste vy dva dokázali být aspoň přátelé. A třeba je právě tohle důležité pro hledání klíče.“

„Asi bych měla ještě něco přiznat, než začneme fantazírovat. Nevím, jestli já a Jordan můžeme být zase přátelé, protože... protože jsem do něj pořád zamilovaná.“

„Dano.“ Malory ji vzala za ruku, ale Dana se vyprostila a vstala.

„Jenže nevím, jestli to cítím k Jordanovi, jaký je teď, nebo k tomu, do kterého jsem se zamilovala kdysi. Možná miluju jen ty představy a vzpomínky. Třeba je to zase jen iluze. Ale to prostě musím zjistit, nebo ne?“

„To jo.“ Zoe rozbalila koláčky s rozinkami, které s sebou vzala, a jeden Daně nabídla. „To musíš.“

„A jestli jsem zamilovaná, nějak to překonám.“ S chutí se do pečiva zakousla. „Už jednou jsem to dokázala. A jestli nejsem, všechno se zase vrátí k normálu. Aspoň dokud nenajdu klíč.“

„A co jeho city?“ zeptala se Malory. „Ty nic neznamenají?“

„Jednou si zařídil všechno po svém. Teď je řada na mně.“ Zakroužila rameny. Ulevilo se jí, část tíhy s tím prohlášením zmizela. „Pojďme natřít tu verandu.“

Zatímco vybalovaly štětce a válečky, Jordan o Danině zážitku vyprávěl Flynnovi s Bradem.

Seděli u Flynnova v obýváku a přemýšleli. Jordan pak začal přecházet kolem a Flynnův pes Moe ho bedlivě sledoval v naději, že zamíří do kuchyně pro něco dobrého.

Pokaždé když se Jordan přiblížil ke kuchyňským dveřím, začal pleskat ocasem o zem, což mu vyneslo aspoň podrbání za uchem od Flynnna.

„Kruci, pročs ji sem hned nepřivedl?“ ozval se Flynn.

„To by šlo, kdybych ji omráčil a svázel. Mluvíme přece o Daně.“

„No jo, máš pravdu. Ale mohls mi to říct už včera.“

„A ty bys tam hned běžel, což by ji taky naštvalo. Přesvědčoval bys ji, aby šla s tebou, a skončilo by to hádkou. Myslím, že toho na ni bylo už tak dost. A taky jsem vám to oběma chtěl říct najednou, až tady Malory nebude.“

„Ale co s tím teď uděláme?“ zeptal se Brad.

„Právě.“ Jordan přešel místnost a posadil se na bednu, která sloužila jako stolek. Tím vzal Moeovi všechny naděje. „Nemůžeme je nutit, aby toho nechaly. I kdyby poslechly, nevím, jestli by to bylo správné. V sázce je příliš mnoho.“

„Tři duše,“ zašeptal Brad. „Nějak jsem si na to ještě nezvykl. I když vím, co prožila Malory, hlava mi to nebere. Ale přistoupil jsem na to. Nemůžeme je z toho teď dostat, takže jde vlastně o dvě věci. Jak zajistit aby byly v bezpečí a jak jim pomoci najít klíč.“

„Musíme se postarat, aby zůstávaly co nejmíň o samotě,“ promluvil Flynn. „Přestože se Kane dostal k Malory i v přítomnosti Dany a Zoe.“

„Dana se k tobě nepřestěhuje, Flynnne. Nabídl jsem jí, že se přesunu jinam, a stejně na to nepřistoupila.“ Jordan si zamyšleně promnul bradu, což mu připomnělo, že se neholil. „Ale někdo by se mohl nastěhovat k ní. Aspoň vždycky na noc.“

„Jasně, na to ona jistě přistoupí,“ ucedil Flynn sarkasticky. „Kdybych jí navrhl, že u ní budu přespávat, nejspíš mě hned vezme něčím po hlavě. Nedovolí to ani tobě, ani Bradovi.“

„Myslel jsem na Moea.“

Na Flynnově tváři se objevil zmatený výraz. „Moe?“

Pes zaslechl své jméno, vyskočil, ocasem srazil z bedničky časopisy a dral se Flynnovi do klína.

„Říkals, že Kanea vycítil, hned jak jste vešli do domu, ten den, co oddělil Malory od Zoe a Dany.“

„No jo,“ zavzpomínal Flynn a podrbl Moea na velké hlavě. „Vyrázil do schodů, jako by chtěl někoho zadávit. Vid', ty divochu?“

„Takže by mohl zafungovat jako varovný signál. Pokud by se choval stejně jako předtím, mohl by zburcovat sousedy a taky udržet Danu v realitě.“

„To je dobrý nápad,“ souhlasil Brad a začal si z kalhot obírat Moeovy chlupy. „Jen nevím, jak ji přesvědčíš, aby si Moea vzala na byt.“

„Já zas jo,“ Flynn se lišácky usmál. „Začnu tím, že se k ní stěhuju sám, z čehož bude očekávaná hádka. Nakonec to jako vzdám a požádám ji, aby si k sobě vzala aspoň psa, abych mohl v noci klidně spát. Ona se nade mnou slituje a nakonec kývne, aby nevypadala jako nesnesitelná potvora.“

„Tvoje záškodnické metody jsem vždycky obdivoval,“ poznamenal Brad.

„Stačí mít pořád před očima cíl. Což mi připomíná náš klíč.“

„Na to mám nejvíc času já,“ začal Jordan. „Budu hledat informace, vyřizovat pochůzky. Ty zas můžeš využít novinářské zdroje,“ řekl Flynnovi. „Malory je ochotná s tebou spolupracovat a Dana se Zoe tě už vzaly do party. Brad má zas výhodu jako majitel HomeMakers. Může se kdykoli stavít v jejich domě, aby se zeptal, jak jim to jde a jestli nechtějí s něčím pomoci.“

„To bych mohl. Ale měl bys předtím Zoe vysvětlit, že fakt nejsem žádný vraždící maniak se sekerou.“

„Zkusím to nějak zaplést do naší příští konverzace,“ slíbil mu Flynn.

Bylo na čase vyhrnout si rukávy a pustit se do práce, uvědomila si Dana. Musí dělat něco pozitivního, čím by překonala pocit bezmoci, který do ní zasel Kane.

Tohle semínko nesmí nechat vyklíčit.

Jestli jsou jejím klíčem vědomosti, pak musí být chytrá. A kam jinam má vyrazit za poznáním než do knihovny?

Děsilo ji, že tam vstoupí jako pouhý čtenář, a ne jako zaměstnanec. Ale rozhodla se spolknout hořké sousto a dělat, co je třeba.

Ani se nenamáhala s převlékáním a v barvou potřísněném oblečení vešla do budovy, která bývala klíčem k jejímu životu.

Pach knih ji okamžitě zasáhl. Její svět. Rychle potlačila sentiment. Jen v knihách, řekla si cestou k jednomu z počítačů, lze najít odpovědi.

O keltské mytologii už přečetla všechno dostupné, rozhodla se tedy pole rozšířit. Začala vyhledávat tituly spojené s čarodějnictvím. Poznej svého nepřítele, nařídila si. Poznání není jen obrana, poznání dá člověku moc.

Zapsala si značky několika knih a pak do počítače zadala klíčová slova z Roweniny indicie. S uspokojením, že tak dobře začala, vyrazila mezi regály.

„Zapomnělas něco?“ Do cesty se jí postavila Sandi s otravným zubatým úsměvem.

„Snažím se o to, ale je to těžké, když mi takhle strkáš hlavu před oči. Odprejskni, Sandi.“

„Takhle se tady nemluví.“

Dana ji s trhnutím ramen obešla. „Já taky nesnáším tvůj přeslazený parfém a musím to vydržet.“

„Už tady nepracuješ.“ Sandi se hnala za Danou a popadla ji za ruku.

„Tohle je veřejné místo a já jsem majitelkou čtenářského průkazu. A teď dej ruku pryč, nebo ti poničím ty velké zoubky, za které tat'ka asi hodně zaplatil.“

Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila. Chtěla si jen rychle vyzvednout knihy a vypadnout. „Proč radši neběžíš za Joan, že jsem tady a drže si vybírám z nabídky knížek? Ledaže by už sama byla někde v horoucím pekle.“

„Můžu zavolat policii.“

„No jo, udělej to pro mě. Já si pak ráda přečtu bráchův článek ve *Zpravodaji*, jak se v místní knihovně zachází se čtenáři s platnou legitimací.“

Prudce se otočila a zamířila k regálům. „Neboj, postarám se, aby tvé jméno otiskli správně.“

Bylo to ještě horší, než si představovala, a bolestné. Nesměla sem přijít ani jako čtenář, aby ji někdo nenapadal.

Ale nenechá se přece vyhnat touhle přihlouplou fiflenou. Nenechá se zastrašit ani pekelným čarodějem.

V jejích očích měli oba jedno společné – nechávali se unášet závistí a žárlivostí, kvůli níž se nezdráhali ubližovat druhým.

Žárlivost, napadlo ji a našpulila rty. To je svým způsobem opak lásky. Stejně jako pravda opak lži, zbabělost opak odvahy a tak dále. Zase jedna možnost, jak se na věc podívat. Rozhodla se tedy přibrat ještě výtisk *Othella*, krále příběhů o žárlivosti.

Naložila knihy do vozíku a zamířila ke knihovnici, s níž tu dlouhá léta pracovala. „Ahoj, Annie. Jak to jde?“

„Dobře, moc dobře.“ Annie teatrálně stočila oči do strany a odkašlala si.

Dana se podívala naznačeným směrem. Stála tam Sandi se založenýma rukama na prsou a nedůvěřivě je pozorovala. „Prokristapána,“ ucedila Dana mezi zuby.

„Je mi to líto, Dano, všechno,“ řekla Annie tiše a přejela knížky scannerem.

„Tím se netrap.“ Vhodila průkazku do kabelky, vzala menší stoh knížek pod ruku a na odchodu věnovala Sandi širokánský úsměv.

Jednou z výhod vážného vztahu s dospělou ženou byl podle Flynnna fakt, že ji po práci najde doma.

Její vůně a její prostá přítomnost dělaly svět jasnějším.

A když ta žena, krásná, sexy, fascinující žena ještě vaří, svět se docela rozzáří.

Netušil, co přesně to kuchtí, a bylo mu to fuk. Stačilo vidět ji, jak cosi míchá v hrnci na sporáku, zatímco Moe rozvalený pod stolem chrápe, až se hory zelenají.

Jeho život našel správný rytmus, uvědomil si, když do něho vstoupila Malory Priceová.

Přistoupil k ní zezadu, objal ji kolem pasu a vtiskl polibek na stranu krku. „Ty jsi to nejlepší, co se mi zatím přihodilo.“

„To určitě.“ Natočila se, aby ji mohl políbit i na ústa. „Jak to šlo?“

„Dobře.“ Přitáhl ji těsněji k sobě a prohloubil polibek. „A teď je to ještě lepší. Ale vařit jsi nemusela, Mal. Vždyť jsi taky celý den pracovala.“

„Vždyť jen ohřívám koupennou omáčku na špagety.“

„I tak.“ Vzal ji za ruce, prohlédl si je a pak se zamračil. „A co je tohle?“

„Pár puchýřů. Důkaz, že pracuju poctivě.“

Políbil ty ruce. „Ale kdybyste počkaly do víkendu, mohl bych vám s tím pomoci.“

„Chtěly jsme se do toho pustit samy, nebo aspoň začít. Mám sice puchýře a zničené džíny, ale taky nejkrásněji natřenou verandu ve Valley. Jestli pro mě chceš něco udělat, nalij mi trochu vína.“

Vytáhl z lednice láhev, co koupila, a našel dvě skleničky. Zase měl dojem, že v lince nějaké přibyly.

Mal jeho dům nenápadně zařizovala.

Sklenicemi, huňatými ručníky, značkovými mýdly, která se bál doopravdy používat. To byla jedna ze zvláštností společného soužití se ženou.

„Jordan mi řekl, co se přihodilo Daně.“

„Myslela jsem si to.“ Přestože ještě nebyla docela tma, Mal zapálila oválnou svíčku. „Muselo to být hrozné. Vím, jak ji máš rád, Flynn, mám ji taky ráda, ale nemůžeme ji před tím docela ochránit. Musíme tu jen být pro ni.“

„Jordan přišel s nápadem, který by pomohl tak trochu s obojím.“

Nalil si víno a pověděl jí o Moeovi.

„To je perfektní,“ usoudila Malory a zasmála se na chrápající psisko. „S tím by mohla souhlasit a aspoň by se v noci necítila tak sama.“ Ustrkla trochu vína a pak napustila do hrnce vodu na špagety. „Předpokládám, že ti Jordan prozradil, že spolu mají v sobotu rande.“

Flynn zíral na plamínek svíčky a přemýšlel, jak na jeho starém kuchyňském stole zvláštně vypadá. „Kdo jde na rande?“ Pak mu to došlo a dopil víno najeden hlt. „Jordan a Dana? Rande?“

„Takže neprozradil.“

„Ne, s tím se nevytasil.“

„A vypadá to,“ uzavřela a postavila hrnec na sporák, „že se ti to moc nezamlouvá.“

„Ještě nevím. Nechci do toho šťourat. Kruci, co když to zase zvořou.“ Zahleděl se ke stropu, protože věděl, že Jordan pracuje nahoře. „Jestli ten chlap zase skončí na půli cesty, budu mu muset nakopat zadek.“

„Ona ho pořád miluje.“

„Miluje?“ Zatvářil se šokovaně. „Miluje Jordána? Krucinál! Proč mi říkáš takové věci?“

„To zamilování dělají, Flynn.“ Vytáhla ze zásuvky, o které ani nevěděl, trojí tkané prostírání a upravila stůl. „Říkají si důvěrné věci. A doufám, že s tím hned nepoběžíš za Jordanem.“

„Páni.“ Flynn už přecházel po kuchyni a prohraboval si vlasy. „Víš, kdybys mi to neřekla, nemusel bych se trápit, jestli jí nebo jemu něco říkat. Žil bych si prostě jako spokojený ignorant.“

„A myslím, že Zoe se zajímá – i když velmi zdráhavě – o Brada.“

„Přestaň. Hned zastav tuhle informační lavinu.“

„Vždyť jsi novinář.“ Mal s pobaveným výrazem vytáhla z lednice salát a začala vyrábět dresink. „Měl by ses v informacích vyžívat.“

Tuhle salátovou mísu taky ještě neviděl a dřevěné naběračky, kterými zeleninu míchala, taky ne. „Začne mě z toho bolet hlava.“

„Ale nezačne. Chceš, aby tví přátelé byli šťastní, nebo ne?“

„Jasně že chci.“

„My přece šťastní jsme, ne?“

Opatrně odpověděl. „Ano.“

„Šťastní a zamilovaní. Tak to pro ně musíš chtít taky. Nemám pravdu?“

„Tohle je záludná otázka. Radši nebudu odpovídat a odvedu tvou pozornost.“

„Nehodlám se s tebou milovat, když vařím večeři a Jordan může kdykoli přijít.“

„Na to jsem nemyslel, ale nápad to je dobrý. Chtěl jsem říct, že jsem na pondělí objednal dělníky na přestavbu té kuchyně.“

„Vážně?“ Přesně jak čekal, všechno ostatní hned pustila z hlavy. „Vážně?“ opakovala a vrhla se mu do náruče. „To je skvělý!“

„Věděl jsem, že to zabere. Takže už se ke mně nastěhuješ?“

Políbila ho. „Zeptej se mě znova, až bude kuchyň hotová.“

„S tebou je ale těžká práce, Mal.“

Po dni stráveném manuální prací se Dana zatoužila naložit do horké vany a pak teprve zasednout k novým knihám. Jenže na koupání nenašla odvahu.

Nechtěla o tom dlouho přemýšlet, a tak si raději představovala, jak bude jednou vypadat její vlastní dům. Velký dům někde na samotě. S knihovnou velikosti stodoly.

A s tělocvičnou, dodala v duchu a přitiskla si dlaň na bolavá bedra.

Ale až do té šťastné chvíle v budoucnosti musí být spokojena se svým bytem a žít ve *všech* jeho místnostech, tedy i v té s vanou.

Mohla zajít někam do tělocvičny, uvědomila si, když před sebou rozkládala knihy, co chtěla přečíst.

Jenže tělocvičny plné zpocených lidí nenáviděla.

Nestálo to za námahu. Radši si počká, až bude majitelkou toho krásného domu s vlastní tělocvičnou. Tou dobou už se jí jistě nestane, že by po osmi hodinách broušení a natírání skončila s takovými bolestmi zad.

Přinutila se ke klidu a otevřela *Othella*. Měla vlastní výtisk, samozřejmě. Vlastnila všechno, co Shakespeare sepsal, ale zachtělo se jí nahlédnout do jiného vydání, pro nový pohled.

Jagova postava byla motivována ambicemi a závistí. Nasadil Othellovi do hlavy „zelenooké monstrum, které zesměšňuje tělo, na němž se živí“, a pak sledoval, jak Othello směřuje do záhuby.

Závist a ambice pohánějí i Kanea. Taky se dívá, jak jeho monstra požírají jiné.

Z toho se mohla poučit, uvědomila si, co činí člověka i boha bezcitnými.

Sotva se pustila do čtení, ozvalo se klepání na dveře.

„Co zas!“ zavrčela a šla otevřít. Její zlost ještě vzrostla, když za dveřmi spatřila Jordána.

„Z toho by se radši neměl stát zvyk.“

„Pojď se projet.“

Místo odpovědi mu chtěla přibouchnout dveře před nosem, ale čekal to a opřel se do nich dlaní. „Tak jinak. Jedu na Válečnickův vrch, nechceš se připojit?“

„Nechápu, co bys tam hledal. V téhle věci jsi jen pozorovatel.“

„To je otázka názoru. Chci jim tam položit pár otázek. A taky jsem se po večeři rozhodl vypadnout z domu a nechat našim zamilovaným trochu soukromí.“ Opřel se pohodlně o stěnu, ale dlaň ze dveří nesundal. „Vyjel jsem z města a najednou jsem se octl skoro na kopci. Napadlo mě, že si promluvíím s Pittem a Rowenou. Pak mi ale došlo, že tě pěkně naštvě, že ses o tom nedověděla, a tak jsem to obrátil. A dávám ti to vědět.“

„Asi bys za to chtěl nějaké body.“

„Pokud si píšeš skóre,“ usmál se.

„Nemáš s nimi co mluvit.“

„Tak ještě jinak. Jedu tam s tebou nebo bez tebe.“ Narovnal se a spustil ruku ze dveří. „Ale když se připojíš, můžeš řídit.“

„To je toho.“

„Moje auto.“

Představila si jeho nádherný klasický sport'ák T - Bird a měla co dělat, aby nezasténala. „To není fér.“

Vytáhl z kapsy klíčky a zacinkal jimi.

Vnitřní boj sváděla pouhé tři sekundy, pak mu klíčky vytrhla z ruky. „Vezmu si sako.“

I přes všechny své nedostatky se Jordan Hawke v autech vyznal. Thunderbird šplhal do kopce jako rys, nádherně silný a elegantní. V zatáčkách držel a na rovných úsecích radostně burácel.

Někdo by v něm viděl pouhé vozidlo, někdo hračku, ale pro Danu to byl Stroj s velkým S, prvotřídní mašina.

Sedět za volantem znamenalo vzrušující zážitek. Dana se cítila pánem situace, když hladce přehazovala rychlosti. Výlet na Válečníkův vrch sice vymyslel Jordan, ale velitelkou byla ona, ona řídila.

Chladný večerní vzduch se stoupající výškou ostře řezal do tváří, přesto nechali střechu staženou. Dana si užívala svištění krajinou v otevřeném voze.

Okolní lesy se nacházely na vrcholu barevné škály a zapadající slunce jejich odstíny ještě zvýraznilo. Na silnici se snášelo padající listí.

Jako by vjížděli do pohádkového příběhu, napadlo Danu, kde se za příští zákrutou může přihodit cokoli.

„Jak se ti řídí?“ zeptal se Jordan.

„Má styl a sílu.“

„To samé jsem si vždycky myslel o tobě.“

Pohlédla na něho úkosem a pak se opět věnovala řízení. I když se právě dobře bavila, neznamenal to, že si do něho nemůže rýpnout.

„Nechápu, proč potřebuješ takovéhle auto, když žiješ uprostřed velkoměsta, kde je hromadná doprava mnohem efektivnější.“

„Ze dvou důvodů. Jednak pro chvíle, kdy se ocitnu mimo velkoměsto, jako právě teď, a pak, odjakživa jsem po něm toužil.“

„No jo.“ To chápala. „Thunderbirdy z padesátého sedmého jsou nejlepší.“

„Bez debat. Mám taky Stingray z roku šedesát tři.“

Daně se zalesklo v očích. „Nekecej.“

„Čtyři rychlosti, 327, vstřikování.“

Pocítila dlouhý, vlhký záškub v útrokách. „To mi ani neříkej.“

„Vytočil jsem ho na 190 za hodinu a šlo by přidat, ale to jsme se ještě seznamovali.“ Na pár sekund se odmlčel. „Taky mám v merku jeden sladkej kadilak z padesátého devátého, čtyřkomorový karburátor.“

„Nenávidím tě.“

„No tak, člověk musí mít nějaké hobby.“

„Stingray 63 je moje vysněné auto. Takové si jednou koupím, až se všechny moje sny vyplní.“

Usmál se. „Jakou barvu?“

„Černé. Seriózně černé. Čtyřrychlostní manuál. Nemusí to být zrovna 327, ale nevadila by. Ale rozhodně kabriolet, kupéčko prostě nestačí.“

Chvilí si mlčky užívala jízdy.

„Zoe se zmínila, žeš jí opravil auto.“

„Jo, stávil jsem se tam. Potřebovala vyčistit karburátor a seřídít válce, nic horšího to nebylo.“

Prinutila se to říct: „To od tebe bylo hezké.“

„Měl jsem zrovna čas.“ Trhl rameny a natáhl si pohodlněji nohy. „Napadlo mě, že by jí to pomohlo.“

Najednou pochopila a zastyděla se za svou předchozí reakci. Chtěl pomoci osamělé matce s dítětem.

Zoe se podobala jeho vlastní matce.

„Měla z toho radost,“ dodala ne příliš vážně. „Zvlášť proto, že ji neznervózňuješ jako Brad.“

„Že ne? Asi se urazím a začnu ji co nejvíc znervózňovat, abych si zachoval čest.“

„Jaké hodinky máš na ruce?“

„Hodinky?“ Jordan zmateně pohlédl na zápěstí. „Nevím. Prostě něco, co ukazuje čas.“

Odhodila vlasy z tváře a rozesmála se. „To jsem čekala. Promiň, ale ty ji nikdy nemůžeš znervózňovat.“

Přibrzdila před kovanou bránou a zastavila. Zpoza ní se dívali na dům, zatímco Dana vytáhla z kabelky kartáč na vlasy. „To je ale palác,“ prohodila, když si rozčesávala vlasy zacuchané větrem. „Kdybys žil na takovém místě, mohl by sis dovolit třeba klasickou korvetu. A k ní vyhřívanou garáž, kterou by si zasloužila. Zajímalo by mě, jestli Pitte s Rowenou řídí.“

„To je snad jasné.“

„Není. Jen pomysli, kdo jsou a že existují už od dob, kdy o zážehovém motoru nikdo ani nesnil. Můžou dělat, co je napadne, ale absolvovali testy na řidičák? Vystáli si fronty na inspektorátu? Vyřizovali pojištění?“

Vhodila kartáč zpět do kabelky a zadívala se na Jordána. Byl stejně rozčepýřený jako ona, ale nevypadal neupraveně. Jen sexy.

„Jak vlastně žijí?“ pokračovala. „Vůbec nevíme, co běžně dělají. Dívají se na televizi? Hrají kanastu? Chodí nakupovat? A co přátelé? Mají vůbec nějaké?“

„Jestli ano, musejí se neustále střídat. Přátelé, zvláště lidští, mají takový nepříjemný zvyk – pravidelně umírají.“

„Přesně tak,“ odpověděla tiše a zahleděla se na dům. „Musejí být osamělí. Bolestně osamělí. Ani jejich moc z nich neudělá jedny z nás. Tenhle palác se nikdy nestane jejich domovem. Divné, co? Že cítím lítost k bohům.“

„Ne, správný pocit. Jen takhle se můžeš dostat ke klíči. Čím víc jim budeš rozumět, tím víc se přiblížíš k řešení té hádanky.“

„Možná.“ Náhle se brána začala otevírat. „Asi nás zvou dál.“

Projížděla soumrakem k velkému kamennému domu.

Starý muž, jehož považovala za komorníka, přispěchal otevřít dveře auta. „Vítejte. Postarám se vám o vůz, slečno.“

„Díky.“ Prohlédla si ho a snažila se uhodnout jeho věk. Sedmdesát? Osmdesát? Nebo snad tři tisíce a dva k tomu? „Ještě neznám vaše jméno,“ prohodila.

„Ó, jmenuji se Caddock, madam.“

„Caddock. To je skotské, nebo irské?“

„Welšské. Jsem z Walesu, tedy původem, slečno.“

Jako Rowena, napadlo ji. „Pracujete pro Pitta a Rowenu dlouho?“

„Ano, jistěže.“ Jako by na ni mírně zamrkal. „Jsem v jejich službách už nějaký ten rok.“ Náhle pohlédl přes její rameno a kývl. „Krásný pohled, co říkáte?“

Dana se obrátila a u lesa na okraji travnatého pozemku s úžasem spatřila mohutného jelena. Jeho srst se v ubývajícím světle třpytila a parohy stříbrně zářily.

„Tradiční symbolika,“ poznamenal Jordan, ale velkolepost zvířete ho zasáhla také. „Na začátku dobrodružné cesty hrdina často vidá bílého jelena nebo zajíce.“

„I Malory ho zahlédla,“ zašeptala Dana se staženým hrdlem. „Už ten první večer, když jsme sem přijely. Jen ona. Já ani Zoe jsme ho neviděly.“ Šla se postavit vedle něho. „Bylo snad předem dané, že Malory musí hledat první klíč? A s náhodou při losování to nemělo co dělat? To bylo jen divadlo?“

„Anebo rituál. To ona se musela rozhodnout, jestli si pro los sáhne, jestli bude následovat jelena, nebo se otočí zády.“

„A je vůbec skutečný? Opravdu tam stojí, nebo si ho jen představujeme?“

„To si taky musíš rozhodnout sama.“ Počkal, dokud jelen nezmizel ve stínech lesa, a pak se obrátil.

Starý komorník byl i s autem pryč. Po prvním úleku si Jordan vrazil ruce do kapes. „Musím připustit, že je to působivé.“

Vchodové dveře se otevřely. Stanula v nich Rowena, osvětlená září z foyer. Rudé vlasy a stříbrné šaty na ní jen žhnuly. „Tak ráda vás oba vidím.“ Na uvítanou k nim vztáhla ruku. „Právě když jsem tolik toužila po společnosti.“

7

Pitte už seděl v salonu, oblečený do černé košile a kalhot, které jen podtrhovaly Roweninu eleganci.

Dana uvažovala, jestli jsou takhle nastrojení celé dny. Další zajímavá otázka, řekla si. Vjedou si ti dva někdy do vlasů, bolí je občas břicho nebo nohy?

Nebo je to pro bohy ve světě smrtelníků příliš přízemní?

„Právě si lebedíme u krbu a sklenky vína. Připojíte se?“ zeptala se Rowena.

„Jistě, díky.“ Dana kvůli teplu přešla co nejbliž ke šlehajícím plamenům. „Vy dva takhle lelkuje každý večer?“

Pitte se během nalévání vína zarazil a zamračil. „Lelkujeme?“

„No, myslím posedávání v drahých šatech u vína a bakaratu. Je to bakarát, nebo ne?“

„To doufám.“ Pitte dolil sklenici a podal ji Daně. „Každý večer si najdeme hodinku, abychom takhle spolu pobyli.“

„A co zbytek dne? To se jen procházíte po domě?“

„Aha. Zajímá vás, čím se bavíme.“ Rowena se posadila a plácla dlaní na místo vedle sebe. „Já třeba maluji, jak už víte. Pitte se zase zabývá financemi. Má rád tyhle peněžní hry. Hodně čteme. Moc se mi líbily vaše knihy, Jordáne.“

„Díky.“

„Pitte dává přednost filmům,“ dodala s oddaným pohledem na svého milence. „Zvlášť těm, kde následuje jedna exploze za druhou.“

„Takže chodíte do kina?“ ozvala se rychle Dana.

„Obyčejně ne. Raději se díváme doma, když se nám zrovna chce.“

„Multiplexy,“ zamumlal Pitte. „Tak se jim říká, že? Takové krabice jedna na druhé. Škoda že stará velká kina už vyšla z módy.“

„To jste jistě zažili mnohokrát. Že se během tisíciletí móda stokrát změnila.“

Rowena povytáhla obočí. „Ano, přesně tak.“

„Možná to vypadá jako běžná konverzace,“ pokračovala Dana, „ale snažím se něco pochopit. Vypadá to, že o mně víte úplně všechno. Mohli jste mě sledovat celý můj život. Nebo ne?“

„Samozřejmě. Jevili jsme o vás zájem už od narození, ale nevměšovali jsme se,“ řekla Rowena a pohrávala si s drahokamy na krku. „Nezasahovali jsme. A chápu váš zájem o nás. Jsme vám ale podobní víc, než si myslíte, ale taky méně, než si vůbec dokážete představit. Můžeme si užívat všech lidských radostí. Jídlo, pití, přátelství, marnivost. Sex. Dokážeme milovat...,“ natáhla se k Pittově ruce, „...stejně silně jako vy. Pláčeme a smějeme se. Přijímáme mnohé z toho, co váš svět nabízí. Vážíme si štědrosti a vstřícnosti lidské povahy a litujeme její stinné stránky.“

„Ale dokud žijete tady, nepatříte ani do jednoho z obou světů, nemám pravdu?“ Jordána zaujal způsob, jakým se jeden druhého dotýkali. Jako by se bez toho kontaktu měli rozpadnout na prach. „Můžete žít podle libosti, ale jen v určitých hranicích. Jste limitovaní touhle dimenzí. Ale je vám cizí. Možná cítíte horkost, ale nespálíte se. V noci spíte, ale ráno nejste o den starší. Čas na vás nemá vliv. Ani miliony a miliony hodin.“

„A jeví se vám tahle... nesmrtelnost jako klad?“ zeptal se Pitte.

„Ne.“ Jordan zalétl pohledem k válečníkovi a zadíval se mu upřeně do očí. „Spíš jako prokletí. Rozhodě jako trest, když nesmíte do svého světa a trávíte tu věčnost tady.“

Pittův výraz se nezměnil, jen jeho oči žhavě potemněly. „Pak jste výborný pozorovatel.“

„Ještě něco vidím docela jasně. Trest za to, když Dana klíč nenajde, je jeden rok jejího života. A taky Maloryina a Zoeina. Z vašeho pohledu to nic neznamena, ale pro člověka, jehož život je konečný, to má docela jiný význam.“

„Á,“ Pitte si položil paži na krbovou římsu, „takže jste přišli změnit naši dohodu?“

Než mohla Dana okřiknout Jordana, aby si hleděl svého, střelil po ní očima. „Ne, protože Dana ten klíč najde, takže se trestem nemusíme zabývat.“

„Vy své dívce ale věříte,“ řekla uznale Rowena.

„Nejsem jeho dívka,“ neodpustila si Dana. „A Kane nás taky sledoval už od malička?“

„To nemůžu říct.“ Rowena netrpělivě mávla rukou, protože se Dana zatvářila pochybovačně. „Nemůžu. Jsou jisté limity, jak říkal Jordan, které ani my nesmíme překročit. Něco se změnilo. To jsme poznali z toho, že dokázal vtáhnout Malory i Flynna do snů a Flynnovi způsobil zranění. Dřív to neuměl anebo to nezkoušel.“

„Pověz jim, co provedl tobě.“

Rozkazovací tón jeho hlasu v Daně probudil zlost. Než mohla odseknout, vzala ji Rowena za ruku.

„Kane? Co se stalo?“

Vyprávěla jim tedy svůj zážitek, a to mnohem klidněji než předtím. Čím větší odstup, tím menší strach, uvědomila si.

Aspoň do chvíle, než spatřila zděšení na Rowenině tváři.

Raději nepřemýšlela, co dokáže vyděsit bohyni.

„Nebyla to přece skutečná hrozba, že ne?“ Pocítila závan ledového vzduchu na kůži, jako by jí po páteři běžaly stovky

mravenců. „Chci říct, nemohla jsem se opravdu utopit, když jsem skočila do moře, které ve skutečnosti neexistovalo.“

„Ale existovalo,“ opravil ji Pitte. Měl obličej hrozně vážný. Asi jako voják, který z vyvýšeného místa sleduje bitvu a čeká, kdy bude muset tasit meč.

Jenže dole v poli vedla krvavou válku právě ona, uvědomila si Dana.

„Nejdřív ho zrodila vaše fantazie, pak strach. Proto nebylo méně skutečné.“

„Ale to nedává smysl,“ trvala Dana na svém. „Když vtáhl do podobného snu Malory, tehdy jak malovala, viděli jsme ji přitom, jak stojí na té staré půdě.“

„Jen její tělo, možná i část vědomí – ona má silnou mysl – tam s vámi zůstala. Ale zbytek...“ Rowena se nadechla, „zbytek se přemístil na druhou stranu. A kdyby bylo zraněno její tělo, nebo chcete-li její podstata, na jedné straně,“ vysvětlovala Rowena, „došlo by k tomu i na té druhé.“

„Kdyby se řízla do ruky v jednom světě,“ řekl Jordan, „krvácela by i ve druhém.“

„On by tomu mohl zabránit.“ Rowena si s usouzeným výrazem šla nalít další víno. „Kdybych vás já chtěla obdařit nějakou fantazií, seslala bych sen a dohlédla, aby se vám nic nestalo. Ale tohle Kanea nezajímá. Snaží se vás pokoušet a zastrašovat.“

„Proč mi teda nestrčil hlavu pod vodu, když jsem v té vaně byla mimo sebe?“

„I pro něho existují hranice. Může vás držet v iluzi, ale nesmí se dotknout pozemského těla. A protože iluzi tvoří vaše mysl, nesmí vás ani nutit, abyste si ublížili sami. Smí lhát, podvádět a děsit. Dokonce přesvědčovat, ale nedonutí vás jednat proti vaší vůli.“

„Tak se z toho taky dostala.“ Právě tohle chtěl Jordan slyšet. „Nejdřív pochopila, že je to trik. Tím se změnila podstata toho snového světa, jak jste řekli. Z ráje na noční můru.“

„Její poznání a strach a taky Kaneův hněv to způsobily,“ souhlasil Pitte. „Ano. To ovoce, co jste upustila, náhle vevnitř shnilé, to byl důkaz, že nejde o ráj, ale o vězení.“

„A když radši skočila do moře, než by přišla o duši a než by přijala smyšlený svět, pronikla zpět sama k sobě,“ uzavřel Jordan. „Takže jediná zbraň proti němu je zůstat sám sebou, ať se děje, co chce.“

„Jednoduše řečeno,“ přikývl Pitte.

„Až příliš jednoduše,“ zavrtěla hlavou Rowena. „On je podlý a rafinovaný. Nesmíte ho podceňovat.“

„To spíš on podcenil ji, vid', kočko?“

„Umím se o sebe postarat.“ Jeho jistota ji ale vůbec neuklidnila. „A co mu zabrání ubližovat Zoe, zatímco se soustředíme na to, co provede mně?“

„Ona ještě není středem jeho zájmu. Ale nějaká opatření bychom měli udělat,“ Rowena klepla na okraj své skleničky, „ochránit ji, než na ni přijde řada.“

„Pokud vůbec přijde,“ ozval se Pitte.

„Je od přírody pesimista,“ omlouvala ho s úsměvem Rowena. „Já v to pevně věřím.“ Přešla k pohovce a posadila se na opěradlo s grácií, která je některým ženám vrozená. Vztáhla ruku k Daně a zvedla její tvář nahoru.

„Vy poznáte pravdu, až ji uslyšíte. I kdybyste si před ní zacpala uši. Stejně jako je můj muž pesimista, vy jste od přírody tvrdohlavá.“

„To jste vystihla,“ zašeptal Jordan.

„Ale až se rozhodnete pravdu slyšet, zazní vám naprosto jasně. To je váš dar. A Kane vás nepodvede, pokud mu to nedovolíte. Až přijmete a připustíte, co už dávno víte, pochopíte i ten zbytek.“

„Nemohla byste být trochu konkrétnější?“

Roweně v koutcích úst zacukal smích. „Prozatím toho máte dost na přemýšlení.“

Když později osaměli, schoulila se Rowena na Pittově rameni a zadívala se do plamenů. V jejich záři sledovala Danu, jak pevně svírá volant v rukou a řídí vůz tmou do tichého údolí pod Válečnickým vrchem.

Schopné a pevné bytosti obdivovala, ať šlo o lidi nebo o bohy.

„Ona mu dělá starosti,“ promluvila do ticha.

Pitte v plamenech sledoval tentýž výjev. „Komu? Zloději duší, nebo vypravěči příběhů?“

Rowena se pro větší pohodlí na jeho hrudi zavrtěla. „Oběma, samozřejmě. Oba jí taky ublížili, i když jen jeden záměrně. Jenže nůž v milovaných rukou se zařízne hloub než v rukou nepřítele. Starosti dělá Kaneovi,“ dodala. „Spisovatel si zas dělá starost o ni.“

„Sálá z nich horkost.“ Pitte natočil hlavu a lehce Rowenu políbil. „Měl by ji vzít do postele a tou horkostí zatavit staré rány.“

„Typicky mužské uvažování, jako by postel byla odpověď na všechno.“

„Je to dobrá odpověď.“ Lehce do Roweny strčil, a když dopadla na záda, ocitla se v jejich velké posteli.

Překvapeně povytáhla obočí. Její stříbřité šaty na ní začaly tát jako sníh, dokud tam neležela oděná jen do vlastní kůže. Tyhle hrátky měl Pitte ve zvyku často.

„Horkost sama nestačí.“ Rozhodila paže a v pokoji se rozzářil tučt dlouhých svící. „Jen skutečné teplo, má lásko jediná, zahojí poraněné srdce.“

S otevřenou náručí se zvedla do sedu a přitáhla ho k sobě.

Sotva za sebou Dana zavřela dveře bytu, když Jordána odehnala, a sotva se znovu začetla do *Othella*, ozvalo se nové klepání.

Napadlo ji, že je to zase on s další záminkou jak se k ní vnutit, a klepání ignorovala.

Byla pevně rozhodnutá věnovat dvě hodiny četbě a pak teprve přemýšlet, co se dělo na Válečnickově vrchu. Co tam bylo řečeno a proč cestou dolů naopak mlčeli.

Jestli měla myslet na Jordána, pak u toho rozhodně nesměl být.

Vycítil by její myšlenky jako honící pes.

Klepání se ozvalo znovu, teď už naléhavěji. Dana jen vycenila zuby a snažila se číst dál.

Teprve psí štěkot ji opravdu vytrhl ze soustředění.

Pochopila, že se nikam nepohne, dokud neotevře, a tak se vydala ke dveřím. „Co tu proboha děláte? Oba dva.“ Zamračila se na Flynnu, ale pak se sehnula, aby podrábala Moeovy střapaté uši. „To už tě Malory vykopla? Chudáčku.“ Soucitný tón při pohledu na bratra okamžitě zledověl. „Tady spát nemůžeš.“

„To nemám v plánu.“

„Tak co neseš v té tašce?“

„Věci.“ Protlačil se dovnitř za svým psem. „Slyšel jsem, žeš měla včera těžkou noc.“

„Nepříjemná zkušenost, kterou už nechci rozebírat. Je deset pryč. Mám práci a pak se chystám spát.“

Ale všechna světla v bytě nechá rozsvícená stejně jako předešlou noc.

„Fajn, tady máš jeho věci.“

„Čí věci?“

„Moeovy. Zítra donesu ještě větší tašku se psím žrádlem, ale jeho snídani najdeš tady v té.“

„O čem to krucinál mluvíš?“ nahlédla do tašky, kterou jí strčil do ruky, a spatřila okousaný tenisák, kus provazu, krabici psích sucharů a asi tři kila sušeného žrádla.

„Co to má být?“

„Jeho věci,“ opakoval Flynn vesele, ale zasténal, když Moe vyskočil a položil mu pracky na ramena. „Je to tvůj dočasný spolubydlící. Tak já už jdu, ahoj zítra.“

„Ne, ne, ne, nikam nejdeš.“ Odhodila tašku na židli, předběhla ho u dveří a zatarasila mu cestu tělem. „Bez toho psa nikam nejdeš.“

Usmál se na ni záhadně i nevinně zároveň. „Říkalas, že tady spát nesmím.“

„To ne, ale on taky ne.“

„Hele, neurážej ho.“ Posmutněle pohlédl na psa, který už očichával tašku. „To nic, hochu, ona to tak nemyslela.“

„Přestaň.“

„Nikdo neví, čemu pes rozumí. Vědecké testy zatím nejsou průkazné.“ Bratrsky plácl Danu po tváři. „Takže Moe tu pár týdnů bude přespávat jako hlídací pes.“

„Hlídací pes?“ Všimla si, jak Moe okusuje tašku. „Teď už toho mám vážně dost.“

Hnědý papír Moeovi nezachutnal, a tak šel raději hledat drobky. Flynn se posadil a natáhl si nohy. Musel trochu změnit taktiku. „Fajn, jestli nemáš důvěru v něj, pak tu jako hlídací pes zůstanu já. Hodíme si mincí, kdo bude spát na posteli.“

„Ta postel je jenom moje a v tebe mám ještě menší důvěru než v toho velkého troubu, který se právě honí za vlastním ocasem. Moe! Nech toho, než něco rozbiješ.“

Chytila se za hlavu, protože pes v marné snaze chňapnout se za ocas vrazil do stolku a shodil si všechny knihy na hlavu.

Vyděšeně štěkl a dral se k Flynnovi pro ochranu.

„Běž pryč, Flynnne, a ven si to nemehlo s sebou.“

Flynn jen nadzvedl nohy a použil psí hřbet jako opěrku. „Tak si probereme tvoje možnosti,“ začal.

O dvacet minut později vběhla do kuchyně a vyděšeně zasyčela, když spatřila psa na roztrhané tašce s odpadky, které stihl roztahat po celé místnosti.

„Jak to dokázal? Jak se mu sakra podařilo mě přemluvit?“ Jenže to bylo tajemství Flynnna Hennessyho. Člověk nikdy

přesně nevěděl, jak se ocitl zahnaný do kouta a přesně tam, kde Flynn chtěl.

Dřepla si a zadívala se Moeovi zpříma do očí.

Pes uhnul pohledem, a kdyby uměl mluvit, jasně by slyšela, jak šeptá: Já za to nemůžu. „Tak fajn, kámo, domluvíme si jasná pravidla.“

Odpověděl tím, že jí olízl tvář, pak se obrátil na záda a nastavil břicho k drbání.

Probudilo ji slunce, svítící do tváře, a zdřevěnělé nohy. Slunce se dalo snadno vysvětlit, zase zapomněla zatáhnout závěsy, a nohy nakonec neměla ochrnuté, jak po chvilce paniky pochopila. Byly jen uvězněné pod tíhou psího těla.

„Tak to bychom si nerozuměli.“ Posadila se a Moea tvrdě odstrčila. „Jasně jsem řekla, žádný pes v mé posteli, to je pravidlo číslo jedna.“

Zasténal docela lidsky, což ji přimělo k úsměvu. Pak otevřel jedno oko. Jenže to oko se ihned rozzářilo šílenou radostí.

„Ne!“

Ale bylo pozdě. Moe jedním skokem přirazil k posteli nejen její nohy, ale i zbytek těla. Jeho tlapy se jí roztančily po břiše, hrudníku i rozkroku. Jazykem na její tváři demonstroval oddanou lásku.

„Dost! Sedni! Panebože, pomoc!“ To už se hystericky smála a potýkala se psem, dokud nespadl z postele a nevyběhl z pokoje.

„Uf.“ Hrábla si do vlasů. Takhle se rozhodně nechtěla pravidelně probouzet, ale pro jednou se to dalo vydržet.

Ted' potřebovala kafe. Bezpodmínečně.

Než stačila odhrnout pokrývku, přihnal se Moe zpátky.

„Ne! Nedělej to! Ten hrozný, oslintaný míček do postele nesmí!“

Obyčejně se ráno pohybovala rychlostí zdrogovaného slimáka, ale pohled na tenisák v psí tlamě ji donutil vyskočit

rychlostí olympijského běžce. Postavila se, tím Moea přiměla změnit směr a couvnout. Narazil do postele a bezelstně upustil míček k jejím nohám.

„Tady v bytě si házet nebudeme. A už vůbec ne, když jsem nahá, jak sis mohl všimnout, a ještě jsem neměla kafe.“

Natočil rozkošně hlavu a zvedl packu.

„Uděláme kompromis. Nejdřív se obléknu.“ Zašla si do šatny pro župan. „Pak si dám první kávu a potom si zajdeme na krátkou procházku, aby ses mohl vyčurat a přesně tři minuty mi nosit míček. Ber, nebo nech být.“

Nechápala, jak to dokázal – jaký pán, takový pes, napadlo ji – ale hraním v parku spolu strávili celou půlhodinu.

Tohle rozhodně nebylo její obvyklé ráno, a jestli Dana něco považovala za svaté, pak právě svoje ranní zvyky. Musela však přiznat, že se po takové mezihře s velkým hafanem cítí mnohem energičtější a veselejší. Ale neholdala to prozradit Moeovi, ani nikomu jinému.

Pes zhltl snídani, zatímco jedla svoji, a pak si dal naštěstí pro ni ranního šlofika. Dana pokračovala ve čtení *Othella*.

Po dvaceti minutách pro změnu otevřela jednu z knih o čarodějnictví, aby vše dostala do souvislostí. Třebaže byl Jago podlý a amorální, Kane měl ještě navíc moc. Možná by se ta moc ale dala nějak nalomit nebo odklonit, než nalezne klíč.

Četla o bílé magii i o té černé. O čarodějnictví a vyvolávání duchů. Všechno jí najednou přišlo jiné, když věděla, že fantastické může být skutečné.

Na to nesměla zapomínat, uvažovala, když zaklapla knihu, všechno neuvěřitelné může být pravda.

Tohle ji uspokojuje, uvědomila si, když zabraná do práce přetírala v Požiticích nevýraznou stěnu jasným bílým nátěrem.

Naše místo, řekla si v duchu.

Při malování krátce převyprávěla Mal a Zoe, jak proběhla návštěva na Válečnickově vrchu a co se tam dověděli.

„Takže on nám *může* ublížit.“ Zoe zasmušile naplnila automatický váleček barvou. „Anebo si spíš můžeme pod jeho vlivem ublížit samy.“

„Když se dostaneme příliš daleko od reality, tak jo,“ přikývla Dana. „Aspoň tak se mi to jeví.“

„Ale neublíží nám, dokud mu to nedovolíme,“ vložila se do věci Malory. „Jenže nedovolit to může být někdy problém.“

„To mi nemusíš povídat.“ Danu vzpomínka na setkání s Kanem vždy znova rozechvěla. „Nejde jen o nalezení zbylých dvou klíčů, ale taky o to, jak se ochránit.“

„A taky o lidi okolo nás,“ připomněla jí Zoe. „On šel přece i po Flynnovi. Jestli nějak ublíží Simonovi, po zbytek mého života mě bude mít v patách.“

„Neboj se, mamko.“ Dana stiskla Zoe rameno. „Až přijde tvůj čas, budeme Simona hlídat všichni. I Moea mu dáme na ochranu,“ dodala, aby jí zvedla náladu. Pak šlehla okem po Malory. „A dobrá kamarádka by mě včas varovala, že dostanu na byt psa.“

„Dobrá kamarádka pochopila, že budeš v noci klidněji usínat se psem chrápajícím u postele.“

„U postele, pch. Jakmile zavřu oči, nacpe se tam ke mně. Takže včera v noci bych nejspíš zaspala i zemětřesení, protože Moe není zrovna nejtišší. A to nemluvím o tom, jak teď vypadá můj byt. Nebo o tom, že si tam vůbec nesmím psy brát.“

„Je to jen na pár týdnů, vlastně spíš jen nocí,“ připomněla jí Malory. „A určitě ses vyspala líp. To poznám podle tvé nálady.“

„Možná. Ale měla bych vás taky informovat, jak se pokouším hledat klíč.“

Z první vybílené místnosti se přesunuly do druhé.

„Závist a magie, to je cesta, jak se Kaneovi dostat pod kůži.“ Malory stála na nových štaflích, protože na sebe vzala úkol natřít strop. „Dobrý nápad.“

„Taky bych řekla. Odpověď bude v nějaké knize. Musí. Tvůj klíč měl něco společného s uměním a ta ze sester, která se ti podobá, je umělkyně. Sice hudebnice, ale to je taky umění.“

Zoe se po ní ohlédla. „Doufám, že to neznamená, že se musím učit šermovat jen proto, že ta moje drží mečik.“

„Taky má rozkošné malé štěňátko,“ dodala Malory.

„Já si teď psa nemůžu dovolit. Simon by si ho moc přál, ale... Aha, snažila ses, abych přestala myslet na ten meč.“

„Přesně tak.“

Dana se posadila na paty a protáhla si záda. „Štěně a meč jsou jen symboly. Čeho, na to snad přijdeme později. Ale když se budeme držet tématu, Maloryin klíč byl schovaný v obraze. Taky se toužila stát malířkou, ale neměla na to dost talentu...“

Zarazila se, protože to vyznělo příliš tvrdě. „Promiň. To jsem nechtěla.“

„To nic. Vždyť je to pravda.“ Malory zírala na strop. Vypadalo to, že na tohle malování talent má. „Nenaučila jsem se malovat obrazy, a tak jsem zaměřila energii na kariéru, kde bych byla umění nablízku jiným způsobem. Nijak mě to neuráží, Dano.“

„Tak dobře, ale můžeš mi to beztrestně oplatit. Kane teda využil Maloryinu touhu malovat a vtáhl ji do fantazie, aby ji zdržel od hledání klíče. Ale naše hrdinka na něj vyzrála a obrátila to proti němu.“

Malory blahosklonně natočila hlavu. „Líbí se mi, co říkáš.“

„Mně taky,“ souhlasila Zoe. „A ty nechceš psát knihy, Dano?“

„Ne.“ Našpulila rty a chvíli o tom uvažovala. „Ne, nechci. Ale musím mít knihy všude kolem sebe. Taky mě fascinují lidi, kteří psát umějí.“

„Včetně Jordána?“

„O tom bych zatím radši nemluvila. Chci říct, že knihy jsou moje srdeční záležitost, stejně jako obrazy pro Mal. Proto si myslím, že klíč najdu jedině v nich. A něco mi říká, že půjde o nějakou knihu, kterou jsem už četla. O něco hodně osobního.“

„Zkusím do počítače zadat heslo ‚klíč‘ a hledat tituly knížek. Uvidíme, co vyplave.“ Dana se zamyšleně mračila. „Možná je to až příliš jednoduché, ale aspoň zkusím něco nového.“

„Můžeme si to rozdělit,“ navrhla Malory. „Když sepíšeš seznam knih, které by mohly být ty pravé, rozdělíme ho na třetiny a každá z nás projde svou část.“

„To by mi pomohlo. Jenže nevíme, co hledáme,“ pokračovala Dana. „Nezbývá než doufat, že to poznáme, až na to narazíme.“

„Možná bys měla zadat taky heslo ‚bohyně‘,“ napadlo Malory. „Můj klíč měl spojitost se zpívající bohyní z Roweniny indicie. Ta tvoje zas kráčí nebo čeká.“

„Dobrý nápad.“ Dana vstala, protože svou část stěny měla natřenou. „Je to bílé, až oči přecházejí. Ale ještě jedna věc.“ Aby se zaměstnala, zašla znovu naplnit váleček barvou. „Tvůj klíč měl co dělat s tímhle domem, který tvoje fantazie přetvořila ve šťastný domov, kde máš rodinu a soukromý ateliér. Já jsem se v představách dostala na opuštěný tropický ostrov a nic podobného ve Valley určitě nenajdu.“

„Ještě nevíš, kam se můžeš dostat příště.“

Dana odložila váleček a zírala před sebe. „Tak dík, tos mě opravdu potěšila.“

8

Třebaže byla nezaměstnaná, ještě nikdy předtím tak těžce a dlouho nepracovala.

Nadto se musela postarat o Moea, který se v jejích očích podobal čtyřicetkilovému miminu. Potřeboval krmení, procházky, domlouvání, zábavu a nepřetržitý dohled.

Z několikahodinového malování byla vysílená natolik, že si začala víc vážit lidí, kteří se tím živí celý život. Ale stejně jako Moe přinášel útěchu a radost, oprava domu zase uspokojení a pocit hrdosti.

Možná to ještě nebyla žádná sláva – rozhodly se dům nejdřív celý vybělit, než použijí barvy – ale když za to vzaly tři odhodlané, cílevědomé ženské, pokrok začínal být vidět.

I program a styl knihkupectví, které měla za měsíc otevřít, se už jasněji rýsovaly. Dana sestavila dlouhý seznam knih, zajímavých doplňků, stylových polic, stolků, sklenic a hrnků.

Něco jiného bylo fantazírovat o vlastním obchůdku a něco docela jiného potýkat se s tisícem drobností, které musela vyřídít.

K tomu mohla přičíst noci probdělé při hledání klíče. Čtení milovala, ale teď se z něj stalo posláním. Někde v knihách se ukrývala odpověď nebo přinejmenším další otázka.

A co když bude právě v některé z knih, co si vzaly na starost kamarádky? Co když ji přehlédnou jen proto, že je neosloví?

To je na zbláznění, řekla si.

A kromě toho všeho, co jí teď dělalo starosti, se ještě musela připravit na rande. Rande, na které nikdy neměla přistoupit.

Asi se zbláznila doopravdy.

Když ale rande zruší, Jordan bude otravovat, dokud ho ve vzteku nerozkrájí řeznickým nožem a pak nadosmrti skončí ve vězení, anebo nasadí ten samolibý, vševědoucí úsměv a bude tvrdit, že se Dana bojí být s ním o samotě.

Což by zase skončilo u toho nože a doživotního žaláře.

Nezbývalo než na rande jít, a to plně vyzbrojená. Nejenže dokáže, že ji pár hodin v jeho společnosti vůbec nerozhází, ona naopak dožene k zoufalství jeho.

Věděla, že Jordan miluje ženské vůně, a tak se natřela voňavým tělovým krémem. Teprve pak vklouzla do svého nejlepšího prádla. Ne že by dostal šanci ho na ní vidět, to jen jí postačí vědomí, že má sexy černou podprsenku, krajkové kalhotky, stejný podvazkový pás a punčochy namísto punčocháčů.

O to silnější se bude cítit.

Prohlédla se v zrcadle ze všech stran. „Hm, vypadá to dobře. No počkej, Hawku, já ti ukážu.“

Zvedla šaty odložené na posteli. Vypadaly zrádně jednoduché – prostý, dlouhý pruh černé látky. Jenže když se vyplnily tělem, bylo to něco docela jiného.

Navlékla si je, několikrát za ně popotáhla a znovu se zatočila před zrcadlem.

Kulatý hluboký výstřih působil úplně jinak, když ho vyplňovala ňadra, stejně jako sukně, na níž se při pohybu rozvířal postranní rozparek.

Nazula si boty na jehlách a potěšilo ji, že se její impozantní výška ještě o šest centimetrů prodloužila. Nadprůměrné

centimetry jí nikdy nedělaly těžkou hlavu, naopak, byla na ně pyšná.

Za účes musela poděkovat Zoe. Měla teď hladké, volné vlasy, které nad levým uchem ozdobila sponkou s blýskavým kamenem. Spona neměla jiný účel než škádlit a provokovat. Prostě tam seděla a třpytila se.

Ještě si lehce navoněla klíční kosti, dolíček ve výstřihu a zápěstí a pak pohodila hlavou. „Jsi mrtvý muž, tohle nevydýcháš.“

Najednou měla dojem, že se na večer docela těší. Už celé týdny se neoblékala na nějaké rande. A musela si přiznat i jistou zvědavost. Jak se Jordan bude chovat? Jak něco takového zvládnou oba dva, teď když si domluvili rande jako dospělý muž a žena?

Bylo to docela vzrušující, uvědomila si. Zvláště když věděla, že se Jordan bude snažit nad ní vyhrát, kdežto ona se porazit nenechá.

Naklonila se k zrcadlu a obtáhla si rty zabijácky červenou rtěnkou, kterou pak vhodila do kabelky. Přitiskla rty k sobě a pak je s koketným mlasknutím rozevřela. „A hra může začít.“

Když Jordan přesně o půl osmé zaklepal, zareagoval na ni přesně podle scénáře.

Udiveně rozevřel oči a na krku mu viditelně zapulzovala krev. Pak stiskl ruku v pěst a několikrát se udeřil do srdce, jako by ho chtěl znovu nastartovat.

„Snažíš se mi ublížit, že ano?“

Naklonila hlavu ke straně. „Jasně. Jak mi to jde?“

„Trefa do černého. Netečou mi sliny?“

Dana se s úsměvem obrátila a zašla si dovnitř pro kabát. Vstoupil za ní a nasál vzduch plný parfému. „Jestli začnu kňučet, tak mě...“ Odmlčel se, protože spatřil kupy knih. Vedle pohovky, na stolku, na jídelním stole.

„Ježíšikriste, Dano, ty by ses měla léčit.“

„Ty nejsou jen na čtení, i když proti tomu nic nenamítám. Teď je to moje práce a zdroj informací. Jednak hledám cestu ke klíči a pak budu otvírat knihkupectví.“

Vklouzla do kabátu a snažila se nemyslet na to, že ho teď knihy zajímají víc než její vzhled.

„*Klíč k Rebecce, Klíčový svědek, Dům bez klíče*. Už chápu, co zkoušíš. *Klíč k sexuálnímu naplnění*?“ vyslal k ní dlouhý, pátravý pohled.

„Nech toho. Nejdeme náhodou na večeři?“

„Jo, jo. Měla by sis to nějak rozčlenit.“ Dřepł si a začal listovat stránkami jednoho titulu. „Něco z toho si můžu vzít na starost já.“

„Už jsme si to rozdělily s Mal a Zoe.“ Věděla, že se Jordan okamžitě dá do čtení. Nemohl si pomoci, v tomhle byl jako její dvojče.

„To stačí. Mám hlad.“

„To není žádná novina.“ Odložil knihu na vršek jednoho stohu, vstal a znovu se na ni zadíval. „Ježkovy voči.“

„No, to je hezké. Takže jdeme?“

Šel napřed a otevřel jí galantně dveře. „A kde je Moe?“

„Běhá po parku se svým nejlepším přítelem. Flynn ho pak zase dovede ke mně. Kde budeme večeřet?“

„Jen si nastupte, slečno Hladová. Najíst dostanete. A co vaše natěračská parta?“ zeptal se, když dosedl za volant.

„Jde nám to. Vážně. Divil by ses, jak jsme s tím pohnuly. Taký mě bolí celé tělo.“

„Jestli chceš někde namasírovat, stačí říct.“

„Velmi laskavá a nesobecká nabídka, že?“

„To jsem přece celý já.“

Přehodila si nohu přes nohu, a to velmi pomalým pohybem, a nechala přitom rozparek co nejvíc roztáhnout. „Jenže to už mi dělá Chris.“

Pohledem putoval pomalu po její noze až dolů k ostrému podpatku a zase zpátky. „Chris?“ nezavrčel to jméno, i když měl sto chutí.

„Hmm hmm.“

„A kdo je Chris?“

„Velmi talentovaný masér s rukama kouzelníka.“ Protáhla se se slastným zasténáním, jako by se jí ty ruce právě dotýkaly. No ano, pomyslela si, když Jordan zadržel dech, teď proti němu má docela jiný kalibr než dřív.

„Doporučila mi ho Zoe,“ dodala. „Chce ve svém salonu poskytovat širokou nabídku služeb.“

„A není Chris náhodou Christine?“

Dana trhla rameny. „Dneska jsem zdarma dostala masáž ramen a krku. Byla to taková zkouška a Chris prošla. Zoe ji přijme.“ Zamračila se, protože minuly hranice města. „My nebudeme večer ve Valley?“

Nemohl se nadechnout, aniž by cítil vůni parfému, kterým ho chtěla dohnat k šílenství. A jestli na chvíli zapomněl, že má tak nekonečně dlouhé nohy, dělala všechno pro to, aby mu to připomněla.

Pokud měl trochu přiškrcený hlas, pak z dobrých důvodů. „Nakrmím tě a zaplatím účet, jak jsem slíbil. Volba místa už je na mně.“

„Když nebude odpovídat mému oblečení a chutím, pak zaplatíš víc než jen účet.“

„Tvoje chutě si dobře pamatuju.“ Přinutil se ke klidu. Ona sice rozehrála pekelnou partii, ale on ještě nebyl na tahu. „Tak řekni, jaký je ten klíč k sexuálnímu uspokojení?“

„Můžeš si to přecíst sám. Radši mi pověz, co tebe napadne ke slovu ‚klíč‘. Ve vztahu k literatuře.“

„Tajemství zamčených dveří.“

„Hm. To by mohla být další cesta. A co bohyně? Jinde než v mytologii.“

„Femme fatale jako jsi ty. Nebo tajemná žena z *Maltézkého sokola*.“

„Copak to byla bohyně?“

„Uměla očarovat muže pomocí krásy, sexu a lži.“

„Aha.“ Záměrně si přejela konečky prstů po mírně zvlněných vlasech. „To by šlo. Měla bych se nad tím zamyslet.“ Skutečně to udělala, a tak na chvíli ztratila pojem o čase a směru jízdy. Pak si všimla, že dorazili k velkému bílému domu na návrší. Bylo téměř osm hodin.

Jordan potěšeně sledoval její úžas.

„Luciano?“ Dokonce otevřela pusu. „Člověk potřebuje povolení Kongresu, aby touhle dobou sehnal rezervaci u Luciana. Musel bys to domlouvat týdny dopředu, v říjnu tu není volné místo, ani kdybys jim daroval vlastní krev.“

„Neboj, nevezmou ti jí víc než půl litru.“ Vystoupil z auta a schoval klíčky do náprsní kapsy.

„Tady jsem vždycky toužila večeřet, ale je to nad mé možnosti.“

„Jednou jsem tě sem chtěl pozvat na tvé narozeniny. Nevysmáli se mi, ale bylo to dost podobné.“

„Tehdy sis to taky nemohl dovolit...“ Odmlčela se a pocítila k němu něhu. Přesně takovéhle věci tenkrát dělával, nečekané a nerozumné. „Byl to hezký nápad,“ řekla nakonec a líbla ho na tvář.

„Tentokrát jsem to zařídil.“ Šokoval ji, protože ji uchopil za ruku a políbil. „Tak všechno nejlepší k narozeninám. Lepší pozdě než nikdy.“

„Proč se snažíš být tak okouzující?“

„Hodí se to k tvému oblečení.“ Za tutéž ruku ji pak vedl vzhůru po schodech.

Restaurace vznikla z někdejšího letního sídla vlivné a zámožné pittsburské rodiny. Dana netušila, zda se budova dá nazvat palácem, ale vila s balkóny, verandami a sloupovým to určitě byla.

Od jara do podzimu si mohli hosté dopřát skvělé jídlo v dokonale upravených zahradách.

Zrestaurovaný interiér si uchoval eleganci luxusní domácnosti.

Vstupní hala s mramorovou podlahou byla zařízena italským uměním a pohodlným sedacím nábytkem. Dana se ani nestihla pokochat světlem a barvami toho prostoru, protože už je spěchal přivítat šéf restaurace.

„Pane Hawku, jsme potěšeni, že jste se rozhodl pro náš podnik. *Signorina*, vítejte u Luciana. Váš stůl je připraven. Ale pokud ještě nechcete večeřet, zavedu vás do salónu.“

„Dáma má hlad, takže bychom šli rovnou ke stolu. Díky.“

„Jistě. Smím vám pomoci z kabátu?“

„Samozřejmě.“

Jordan ale vrchního předběhl a lehkým pohybem stáhl Daně sako z ramen. Oblečení kamsi zmizelo a pak už stoupali po širokém schodišti do jídelny s jediným stolem, připraveným pouze pro ně.

Objevil se číšník se šampaňským.

„Přesně, jak jste si přál,“ ozval se vrchní. „Je to takhle podle vašich představ?“

„Ano, perfektní,“ odpověděl Jordan.

„*Bene*. Budete-li mít nějaké jiné přání, stačí říct. Příjemnou zábavu. *Buon appetito*.“

Pak se odporoučel a nechal je o samotě.

„Když už něco zařídíš,“ řekla Dana po chvíli, „stojí to za to.“

„Nemá cenu dělat věci polovičatě.“ Zvedl skleničku a přitůkl si s ní. „Tak na okamžiky. Minulé, přítomné, budoucí.“

„Na to si klidně připiju.“ Ustrkla trochu šampaňského. „Páni. Starý Dom Perignon věděl, co říká, když tyhle bublinky přirovnával k hvězdám na jazyku.“ Napila se ještě trochu a přes okraj sklenky se na Jordána zadívala. „No dobře, zapůsobilo to na mě. Z tebe je teď velké zvíře, vid', Hawku?“

„Možná, ale spíš už chápu, jak věci fungují. Místní rodák, kterému se daří, prostě snáz sežene stůl v takové restauraci.“

Rozhlédla se po měkce osvětlené a romanticky vyzdobené místnosti.

Všude viděla květiny a svíčky, na stole, na starožitném servírovacím stolku a na dlouhém, vyřezávaném příborníku. Vzduchem se nesla vůně obojího. Odněkud hrála tichá hudba – sladce plačtivé housle. V černém krbu s mramorovým obložením plápolal oheň, který se odrážel ve vysokém zrcadle, čímž se ještě umocňoval dojem intimity.

„Pěkné,“ pronesla po chvíli.

„Chtěl jsem s tebou být sám. Tak to nezkaz,“ řekl a vzal ji za ruku, než mohla ucuknout. „Je to jen večere, kočko.“

„Na takovém místě není nic *jen*.“

Obrátil její ruku, přešel jí prstem středem dlaně a přitom se jí díval do očí. „Tak mě nech hrát si na romantika. Jen tenhle večer. Začnu tím, že se mi zastavuje srdce pokaždé, když se na tebe podívám.“

To její naopak prudce poskočilo. „Jde ti to slušně, na začátečníka.“

„Jen počkej, bude to lepší.“

Neodtáhla ruku. Zdálo se jí to hloupé a zlomyslné, když už si dal tolik práce, aby mohla prožít něco výjimečného. „Ale nebude to nic znamenat, Jordáne. Dnes už jsme jiní lidé než tenkrát.“

„Ale myslím, že na správném místě. Co se uvolnit a trochu si to užít?“ Kývl na číšníka, který diskrétně postával za dveřmi do jídelny. „Neříkalas, že máš hlad?“

Chopila se jídelního lístku. „To tedy mám.“

Dana pochopila, že by ji stálo příliš úsilí neuvolnit se a neužívat si. A bylo by to podlé. Možná ji Jordan na rande dotlačil, ale zároveň se víc než snažil, aby to byl nezapomenutelný a kouzelný večer.

A pak, on si ji opravdu romanticky namlouval, jak to sám nazval. Tohle ještě nikdy nezažila. Za celou dobu, co se znali, neprožili nic podobného staromódní romantice.

Jordan se uměl chovat mile, když chtěl, uměl i překvapit. Ale nikdo z jeho blízkých by ho nenazval tradičním romantikem.

Dana měla jeho povahu ráda, vlastně ji vzrušovala.

Ale stejně zajímavé bylo trávit večer s okouzlejícím, zábavným mužem, který se snaží o rande snů.

„Pověz mi, jak by sis to svoje knihkupectví představovala.“

Polkla další sousta skutečně úžasného salátu z mořských plodů. „A kolik času na to máme?“

„Kolik budeš chtít.“

„No, v první řadě by mělo být přístupné. Takové to místo, kam se lidi nebojí jen tak zajít, prohlížet knížky, třeba si chvíli sednout a číst. Ale zase se tam nemůžou chovat jako ve své soukromé knihovně. Představuju si to jako krámk v sousedství, kde je o zákazníky dobře postaráno a kde se rádi setkávají.“

„Přemýšlím, proč ještě nikdo ve Valley nic podobného nezkusil.“

„Tak to já radši ne,“ připustila. „Mohla bych přijít na to, že k tomu měli dobrý důvod.“

„Prostě nebyli jako ty,“ dodal klidně. „A co ještě plánuješ? Budeš prodávat běžný sortiment, anebo něco specializovaného?“

„Běžné věci. Co nejrozmanitější, to ano, ale pracovala jsem v knihovně dost dlouho, abych věděla, co místní lidi zajímá. Romance, záhady a místní zájmy musejí převažovat nad esoterickými tituly. Chtěla bych spolupracovat se školami, zjistit, co učitelé požadují, a zkusím založit aspoň jeden knižní klub.“

Chopila se skleničky s vínem. „To jen pro začátek. Budeme s Mal a Zoe podnikat společně, takže ze všeho nejradši bychom si klienty přehazovaly. Třeba když si někdo zajde koupit knihu a tam ho napadne, teda to je ale krásná váza, ta by se hodila pro sestru k narozeninám. Nebo někdo

jiný se nechá u Zoe ostříhat a přitom si koupí paperback na čtení.“

„Anebo někdo zajde do galerie na výstavu a tam ho napadne, že by nutně potřeboval manikúru.“

Dana k němu pozvedla sklenici. „Přesně tak.“

„Hezký plán. Vy tři spolu taky moc dobře vypadáte. Hodíte se k sobě a navzájem se doplňujete. Každá máte svůj styl, ale hezky se to prolíná.“

„To je legrační. Právě tohle jsem si taky říkala. Kdyby mi ještě nedávno někdo řekl, že začnu podnikat se dvěma ženami, které znám jeden měsíc, a vrazím do toho všechny své peníze, vysmála bych se mu. A přesně to teď dělám a cítím, že je to správné. Jsem si tím absolutně jistá.“

„Pokud jde o tvoje knihkupectví, klidně si na tebe vsadím.“

„Radši si ušetři peníze. Možná budu potřebovat ještě nějaké půjčit. Ale když o tom mluvíme, co ty bys rád v takovém obchodě viděl? Z pohledu spisovatele.“

Stejně jako Dana se opřel do židle, což byl pro číšníka povel k odchodu. „Nazvalas mě spisovatelem bez urážlivého přívlastku.“

„Jen se nenaparuj. Nechci prostě kazit večer.“

„Tak si objednáme ještě kávu a dezert a já ti odpovím.“

Než změnili téma, Dana mockrát litovala, že si nevzala zápisník. Jordan byl vážně dobrý. Měl tolik nápadů, na které ani nepomyslela, a dokázal rozvést i několik jejích.

Když mluvili o knihách, pochopila, jak jí tyhle hovory scházely. Mít někoho, kdo stejně jako ona dokázal příběhu docela propadnout, nechal se jím pohltit, pitval se v něm a liboval si.

„Je krásný večer,“ prohodil, když jí pomáhal vstát. „Co se před odjezdem trochu projít v parku?“

„Nechceš tím náhodou říct, že jsem moc jedla a musím to rozchodit?“

„Ne. Jen se snažím prodloužit chvíli, kdy jsem s tebou o samotě.“

„V tomhle ses vážně zdokonalil,“ odpověděla cestou z jídelny.

Jejich kabáty se objevily stejně rychle, jako předtím zmizely. Dana si všimla, že Jordána přece jen vyvedlo z míry, když za ním vrchní přišel s knihou a žádostí o podpis.

Ale vedl si dobře, uvědomila si pak. Prohodil s tím mužem pár přátelských vět a poděkoval mu za hezký večer.

„Jaké to je?“ zeptala se venku. „Když tě někdo požádá o podpis.“

„Mnohem lepší, než kdybych mu byl ukradený.“

„No tak, vážně. Neodbývej to. Jaký je to pocit?“

„Uspokojující.“ Nepřítomně jí urovňal límec saka. „Lichotivé. Překvapující. Pokud ten člověk nemá šílený výraz v očích a pod paží nepublikovaný rukopis.“

„To se stává?“

„Dost často. Ale většinou je to hezké. Říkáš si, tohle je někdo, kdo četl nebo se chystá číst mou knihu a ještě si myslí, že bude fajn mít ji podepsanou.“ Trhl rameny. „To je přece prima, ne?“

„Neříkáš to moc nadšeně.“

„Jsem asi nevzrušivý člověk.“

Ušklíbla se. „Býval jsi temperamentní až moc.“

„A ty jsi zase bývala hádavá a trucovitá.“ Široce se usmál, když se zamračila. „Vidíš, jak jsme se oba změnili?“

„Radši na to nic neřeknu, protože to byl vážně hezký večer.“ Zhluboka se nadechla, když scházeli po dlážděné cestě a dívali se na narůstající srpek měsíce. „Už druhý týden,“ zašeptala.

„Zatím si vedeš dobře, kočko.“

Zavrtěla hlavou. „Nemám pocit, že bych se přiblížila jádru věci. Zatím ne. A dny tak rychle ubíhají. Ne že bych začínala panikařit, to ne,“ dodala rychle, „ale obavy rostou. Až příliš

toho záleží jen na mně. Lidi, které mám ráda, na mě spoléhají. Nechtěla bych je zklamat, chápeš?“

„Ano. Ale nejsi v tom sama. Ten hlavní náklad neseš ty, ale trochu ti snad ulehčujeme.“ Vzal ji kolem ramen a přitáhl k sobě, až se o něho musela opřít. „Chtěl bych ti pomoci, Dano.“

Pasovali k sobě. Věděla to. A když si to teď znovu uvědomila, ozvaly se kdesi v hloubi jejího mozku varovné zvonky. „Vždycky jsme byli nějakým způsobem spojení.“

„Chtěl bych víc.“ Sklonil hlavu a líbí ji na rameno. „Chtěl bych tebe.“

„Už tak mám hlavu plnou starostí.“

„I když ti to dělá starost, nic to na věci nemění.“ Otočil ji tvář k sobě. „Pořád tě budu chtít. A ty to víš.“ Usmál se a pohladil ji vzhůru po pažích. „Tenhle tvůj pohled mám rád.“

„Jaký pohled?“

„Mírně naštvaný, jako když tě někdo postaví před nějaký problém, co musíš řešit. Vždycky ti tady naskočí malá vráska.“ Políbil ji mezi obočí.

„Myslela jsem, že jsme na procházce.“

„Taky že jo. Ale myslím, že tenhle večer si říká ještě o něco.“

Pobavil ho její úžas, když ji místo polibku vzal do náruče a začal tančit.

„To bylo chytré,“ zašeptala v pohnutí.

„Vždycky jsem s tebou rád tančil. Všechno se tak hezky prolne. Cítím vůni tvých vlasů a pleti. A když se dostanu dost blízko, vidím svůj odraz ve tvých očích. Ty oči mě pokaždé dostaly. Asi jsem ti to nikdy neřekl, co?“

„Ne.“ Zachvěla se a varovné zvonění přehlušil tlukot jejího srdce.

„Vždycky to tak bylo a je. Když se nám občas poštěstilo spolu spát, probouzel jsem se dřív a pozoroval tě, abych nepropásl chvíli, kdy otevřeš oči.“

„To není fér.“ Chvěl se jí i hlas. „Není fér říkat mi takové věci teď.“

„Já vím. Měl jsem to vyslovit dřív. Jenže už na to mám jen přítomnost.“

Lehce ji políbil na rty. Jemně polibek prohluboval a cítil, jak se mu poddává, až musel potlačit touhu ty rty pustošit.

Pokračoval co nejpomaleji, ochutnával tam, kde kdysi hltal, zdržoval se tam, kde kdysi divoce spěchal. Ve svitu hvězd cítil, jak ho vzala do náruče, a nedovolil si být příliš chtivý. Raději jen sváděl.

Stále kroužili jako v tanci. Anebo se jí jen zatočila hlava? Měl teplé, trpělivé rty, což bylo ještě vzrušivější, protože tušila, jaký žár a náruživost drží uvnitř pod kontrolou.

Vzdychla si a přitáhla ho blíž. Nechala se přitisknout.

Měkce, pomalu a vlaze. Chladný vzduch na rozpálené kůži, vůně noci, šepot jejího jména ze rtů tak blízko u jejích.

Jestli za ta léta mezi nimi vznikla propast, tehle polibek v opuštěné podzimní zahradě začínal stavět most.

To on se první odtáhl a probudil ji z transu, když uchopil její ruce a donesl si je ke rtům. „Dej mi ještě šanci, Dano.“

„Nevíš, co říkáš. Ne, nevíš,“ přerušila ho dřív, než mohl promluvit. „A já ti nedokážu odpovědět hned. Na tohle potřebuju čas.“

„Dobře.“ Stále ji držel za ruku, ale o krok ustoupil. „Počkám. S tou pomocí to ale platí a s tímhle to nemá nic společného.“

„To si taky musím rozmyslet.“

„Fajn.“

Jednu věc už věděla jistě, uvědomila si cestou k autu. Nebyla do něho zamilovaná jako dřív. Opravdu už se z nich stali jiní lidé. Co kdysi cítila ke chlapci, kterým býval, bledlo jako stín před silou citu, který prožívala teď.

Jordan vešel do domu a zhasl světlo na verandě. Už dlouho mu nikdo nenechal takhle rozsvíceno, uvědomil si.

Ale za to si mohl sám. Sám si přece zvolil odchod z Valley, to on opustil Danu, přátele a známé prostředí.

I tak to byla správná volba, za tím si stál. Jenže teď pochopil, že to neudělal správným způsobem. Jeho postup zanechal šrámy na jeho minulosti. Jak může člověk budovat něco nového na špatných základech?

Vydal se vzhůru po schodech, ale zarazil se, když spatřil Flynna.

„Čekáš na mě, tat'ko? Zmeškal jsem večerku?“

„Vidím, že tě večere ve městě dobře naladila. Co kdybysme ještě zašli do mé pracovny?“

Flynn nečekal na souhlas a vydal se do kuchyně. Rozhlédl se. No jo, nevypadala hezky, už to taky viděl. Staré měděné baterie, ošklivé skříňky a linoleum, co bylo moderní tak pro generaci jeho pradědečka.

Jen si pořád neuměl představit, co s tím Malory chce udělat. A už vůbec nechápal, proč se tak těší, až to všechno nechá vybourat a zase postavit.

„V pondělí to sem přijde parta rozbombardovat.“

„Asi bylo na čase,“ poznamenal Jordan.

„Už dávno jsem to plánoval, ale já jsem tu kuchyň vlastně nepoužíval. To až teď se tady opravdu vaří“ Nakopl starý sporák. „Ona to tady přímo nenávidí. Docela mě to děsí.“

„To sis se mnou chtěl povídat o Maloryině posedlosti po nové kuchyni?“

„Ne. Chtěl jsem sušenky. Malory mi je zakázala jíst v posteli. To taky nechápu,“ pokračoval a našel ve skříňce sáček sušenek. „Ale já jsem hodnej kluk. Dáš si mlíko?“

„Ne.“

Přítel měl na sobě šedivé tepláky a tričko snad ze střední školy. Byl bos a tvářil se přívětivě.

Jordan ale věděl, že první dojem bývá zavádějící.

„Ty nejsi hodný, Hennessy. Ty to jen předstíráš, abys dosáhl svého.“

„Vždyť vidíš, že nejím sušenky v posteli.“

„To je toho. Zase tam máš ženskou.“

„No jo.“ Flynn si s úsměvem nalil mléko do sklenice, pak se posadil a natáhl si nohy. „To mám. I když si tam zrovna čte a nic zajímavějšího mi nechystá. Ale já umím být trpělivý.“

Jordan si sedl. Věděl, že se Flynn nakonec dostane k věci. „Takže si chceš povídat o svém sexuálním životě? A to se chceš vytahovat, nebo potřebuješ radu?“

„Radši to dělám, než se vytahuju, a poradím si s tím sám. Ale díky za nabídku.“ Sáhl si pro sušenku. „Jak to šlo s Danou?“

Tak tady je zakopaný pudl, pomyslel si Jordan. „Je trochu vystrašená z úkolu, co má před sebou, ale skočila do toho po hlavě. Musels vidět ty stohy knih, když jsi tam vedl Moea.“

„Jo a bylo mi zle při představě, že bych měl přechíst třeba jen půlku. A co jinak?“

„Vypadá to, že se po tom zážitku ve vaně už uklidnila. Vyděsilo ji to, ale taky je zvědavá. Vždyť ji znáš.“

„Hmm.“

„Tak proč se mě rovnou nezeptáš, co mezi námi dvěma je?“

„Mám strkat nos do vašeho soukromí? Já?“

„Jen si posluž, Hennessy.“

„Páni, ty jsi tak vynalézavý, už chápu, proč je z tebe úspěšný spisovatel.“

„Mimo jiné.“ I když neměl vůbec chuť, jednu sušenku si taky vzal. „Tehdy před lety jsem to hodně zkazil. Tak já jedu, bylo to prima, snad někdy nashle.“

Jen při tom pomyšlení ho zbolelo v břiše.

„Možná jsem to neřekl až takhle stroze, ale dost podobně.“ Zakousl se do keksu a podíval se příteli do tváře. „S tebou jsem to taky pokazil?“

„Trochu jo.“ Flynn odsunul Maloryinu ozdobnou svíčku, aby mohl sáček postrčit doprostřed stolu. „Neříkám, že jsem se necítil opuštěný, když jsi tehdy odjel, ale chápal jsem,

proč to musíš udělat. Kruci, vždyť jsem sám plánoval něco podobného.“

„Obchodník, spisovatel a žurnalista. To bysme byli trojka.“

„No jo, a taky jsme to nakonec dokázali, nebo ne? Tak nebo jinak. Já jsem se z Valley sice neodstěhoval, ale chystal jsem se na to, takže jsem se na vás s Bradem díval jako na takový předvoj. Jenže já jsem s tebou nic intimního neměl jako ségra.“

„Ona mě vážně milovala.“

Flynn se odmlčel a sledoval ztrápený výraz Jordanovy tváře. „A to se ti jako rozsvítlo až teď? Že bys měl tak vadné vedení?“

„Věděl jsem, že mě má ráda.“ Jordan se znechuceně zvedl a přece jen si zašel pro sklenici mléka. „Krucinál, měli jsme se přece rádi všichni dohromady. Byli jsme málem jako rodina. Jak jsem měl sakra tušit, že je to pro ni láska s velkým L? Copak to chlap pozná, dokud mu ženská do očí neřekne: Hele, ty pitomče, já tě fakt miluju? Protože takhle nějak by to Dana musela říct,“ pokračoval našťavaně. „Jinak by to asi neuměla. Jenže ona to neřekla, a tak jsem nic nevěděl. Takže jsem parchant.“

Jordanova rozechvělost Flynnna konečně uklidnila. „Jo, ty jsi parchant ještě z mnoha jiných důvodů. Klidně ti napíšu seznam.“

„Ten, co napíšu já o tobě, bude delší,“ zabručel Jordan.

„Fajn, takže soutěžíme.“ Flynn viděl, že se Jordan nezlobí, že je spíš nešťastný. Přesto musel dokončit, co začal.

„Hele, když mě Lily odkopla a vyrazila do města za slávou, bolelo to. A to jsem ji asi nemiloval. Jen jsem si to myslel, v tom jste s Bradem měli pravdu. Ale ona mi tím odchodem pěkně zavařila. Dana tě milovala doopravdy. Takže je jasné, že jí tvůj odjezd ublížil ještě víc.“

Jordan si znovu sedl a v zamyšlení přelomil sušenku napůl. „Asi mi chceš říct, že to už znova nesmím udělat.“

„Jo, přesně to ti chci říct.“

9

Dana se snažila zbavit své sexuální i duševní frustrace nad knihami. Soustředila se na řešení úkolu a do noci procházela poznámky, údaje, slovní spojení a svoje úvahy o možném úkrytu klíče.

Vysloužila si jen děsný hlavobol.

Trocha spánku, na který se zmohla, ji vůbec neosvěžila. Protože ji ráno ani Moe nedokázal dobře naladit, rozhodla se zkusit to s fyzickou prací.

Odevzdala Moea Flynnovi prostě tak, že odemkla dveře domu a nechala ho jako raketu vtrhnout dovnitř. Byla neděle, teprv devět ráno, takže předpokládala, že všichni v domě ještě spí.

Při její náladě ji divoké štěkání do ticha docela potěšilo. Zlomyslně se usmála.

„Jen jdi za nimi, pejsku,“ řekla si, zavřela dveře a vrátila se k autu.

Pak vyrazila přímo k jejich podniku, k Požitkům, opravila se v duchu, když vystupovala na příjezdové cestě. Bylo na čase uvažovat o tom domě jinak než jen jako o podniku.

Vešla dovnitř a tam ji zasáhl pach nové malby. Docela příjemný, uvědomila si, pach pokroku, novosti a úspěchu.

Čistě bílý podklad sice ještě nebyl nijak krásný, ale působil svěže a dával najevo, kolik toho už zvládly.

„Jen tak dál.“

Vyhrnula si rukávy a vydala se pro nářadí.

Uvědomila si, že je tu poprvé docela sama. Vzápětí ji napadlo, že si tím možná říká o malér. Vždyť právě tady Kane už jednou prováděl své čáry.

Nejistě pohlédla vzhůru na schody a vzpomněla si na hustou modrou mlhu. Zachvěla se, jako by jí ta hmota zalezla za límec.

„Nesmím se tady bát.“ Její hlas se odrazil od zdí. Zalitovala, že nemá rádio, aby to hrozné ticho vyplnila nějakým normálním zvukem.

Nebudu se bát, nařídila si a otevřela plechovku s barvou. Copak bych mohla vlastnit dům, ve kterém se bojím o samotě?

Ještě mnohokrát se stane, že ostatní přijedou později. Nejsou přece svázané provazem. Všechny tři by si měly zvyknout na ticho toho domu i na zvuky, které občas vydává. Je to normální ticho a normální zvuky, ujišťovala se. Sakryš, vždyť ona je přece ráda sama ve velkých domech. To je situace přesně pro ni.

Vzpomínky na Kaneovy nehezké hrátky ji nesmějí odradit.

O samotě se taky nemusí s nikým přetahovat o ten super automatický váleček.

Pustila se tedy do práce, ale stejně si přála slyšet hlasy Malory a Zoe, jako když malovaly společně.

Utěšilo ji, že Maloryino oddělení je dokončené, a tak může začít s tím svým a přitom si představovat, jak si ho zařídí.

Mohla si v hlavě promítat různé možnosti. Hodila by se police s regionální literaturou spíš sem, nebo na druhou stranu? Anebo je to spíš místo pro literaturu faktu?

Nebylo by hezké rozložit pár knížek přímo na kávové stolky?

Možná by pro svou kavárničku sehnala nějakou starožitnou přepážku. Vystavila by na ní plechovky čaje, hrníčky a knihy. Hodily by se spíš kulaté stolečky jako z cukrárny,

nebo bytelnější, hranaté? A co v tom rohu? Čtenářský koutek, anebo koutek zařízený pro děti?

Přetírání bílé jemně běžovou mělo na Danu léčivé účinky. Jako by si tím místnost přisvojovala. Nikdo ji odsud nebude vyhánět jako z knihovny. Tentokrát pracuje sama na sebe, to ona tady určuje pravidla.

Nikdo ji už neodstřihne od jejího snu, od její lásky, jako kdysi.

„Copak to má nějaký význam? Malý krámek v malém městě? Chceš se dřít, starat a strachovat kvůli něčemu tak bezvýznamnému? Proč? Protože nemáš nic lepšího. Ale mohla jsi mít.“

Pocítila ledový dotek na kůži. Dech se jí zrychlil a žaludek se bolestivě stáhl. Přesto pokračovala dál a za hučení motorku válečku setrvačně natírala stěnu.

„Pro mě to význam má. Vím přesně, co chci.“

„Opravdu?“

Byl tam, bůhví jak, ale byl. Nedokázala ho rozeznat od toho mrazivého vzduchu. Možná on sám byl ten chlad.

„Tvoje místo. Už dřív jsi myslela, že máš takové svoje místo. Tolik let sloužit jiným a všiml si snad někdo, že jsi pryč?“

Dobře mířená rána. Zaznamenal vůbec někdo ze zákazníků, že už v knihovně nepracuje? Tolika lidem radila a pomáhala. Copak je tak snadno nahraditelná, že její odchod nikdo nepostřehl?

Má její život vůbec význam?

„I tomu muži jsi dala své srdce a on ho bez rozmyšlení odhodil. Jak moc jsi pro něho byla důležitá?“

Moc ne, pomyslela si.

„Můžu to změnit. Můžu ti ho dát. A ještě spoustu jiných věcí. Úspěch?“

Krámek byl náhle plný lidí. Police se prohýbaly pod tíhou knih, u stolků se mačkali zákazníci, živě konverzovali a

popíjeli čaj. V rohu zahlédla chlapečka. Seděl na zemi v tureckém sedu a listoval v knížce o divoké přírodě.

Nabízel se jí neskonale příjemný pohled – uvolněná atmosféra a čilý obchodní ruch zároveň.

Stěny měly nádhernou barvu. Malory to dokonale trefila. Osvětlení vysloveně zvalo dál a knížky vystavené na regálech a stolcích pokušitelsky lákaly.

Procházela se jako duch skrze těla lidí vybírajících, nakupujících, sedících i stojících. Spatřila některé známé tváře, ale i spousty cizích, slyšela hlasy, cítila vůně.

Tu a tam si všimla zajímavých doplňků. Ano, takové poznámkové karty chtěla nakoupit nebo tyhle záložky do knih a obaly. Nemá to krásná lenoška? Prostorná, pohodlná, přímo zve k posezení.

A jak bylo chytré zařídit kuchyň uprostřed mezi třemi podniky a vyzdobit ji flakonky, svíčkami, uměním i knihami zároveň. Dokázaly, jak hezky se všechno může doplňovat.

Tohle je její vize, uvědomila si. Přesně v tohle věřila.

„Uděláš si tím radost, to jistě, ale stačí to?“

Otočila se. Stál za ní. Ani v nejmenším ji nepřekvapilo, že vidí Kanea stát vedle sebe, zatímco lidé dál procházeli kolem nich i skrze ně.

Kdo je tady vlastně duch? napadlo ji.

Byl to tmavý, skoro romanticky pohledný muž. Černé vlasy mu rámovaly výrazný obličej. Očima se na ni usmíval, ale v tom pohledu stejně převažovalo cosi hrozivého.

„Proč by to nestačilo?“

„Co budeš dělat na konci dne? Sedět sama jen ve společnosti knih? Osamělá o to víc, že se všichni ostatní vrátí ke svým rodinám? Bude na tebe někdo z nich myslet, až se za nimi zavřou dveře?“

„Mám přece přátele. Mám rodinu.“

„Tvůj bratr si našel přítelkyni, žijí jeden pro druhého. Ty už se toho přece neúčastníš. A ta třetí z vás má syna. Ti dva s

tebou taky nemají nic společného. Opustí tě stejně jako všichni předtím.“

Jeho slova se podobala ostrým šipkám, co bodají do srdce. Ubližoval jí a téměř laskavě se přitom usmíval.

„Zařídím, aby s tebou zůstal.“ Náhle k ní mluvil jemně, jako ke skutečně raněnému člověku. „Postarám se, aby zaplatil za svoji bezohlednost, za to, že nepochopil, co od něho čekáš. Nechceš snad, aby tě miloval jako nikdy nikoho? A pak se můžeš rozhodnout, jestli si ho necháš, nebo ho odvrhneš.“

Ocitla se v místnosti, kterou nepoznávala, ale přišla jí povědomá. Byla to ložnice, vyzdobená sytými barvami. Sytě modré stěny, obrovská postel s rudým přehozem a nadýchanými polštářky. Seděla v křesle před hořícím krbem a Jordan jí klečel u nohou. Pevně svíral obě její ruce.

A chvěl se.

„Miluju tě, Dano. Netušil jsem, že můžu cítit něco tak silného, že nedokážu ani dýchat, pokud nebudeš vedle mě.“

Tohle není správné. Faleš. Jeho tvář nikdy nepůsobila tak slabošsky a prosebně. „Přestaň.“

„Musíš mě vyslechnout.“ Mluvil naléhavě a zabořil jí tvář do klína. „Musíš mi dát šanci, abych ti dokázal, jak moc tě miluju. Opustit tě byla největší chyba mého života. Nic, co jsem od té chvíle udělal, už nemělo význam. Jen pro tebe dokážu cokoli.“ Zvedl hlavu a Dana ke své hrůze spatřila slzy. „Všechno, co budeš chtít. Hlavně mi odpusť a nech mě, abych tě do konce svého života zbožňoval.“

„Nech mě sakra na pokoji!“ V panice vykřikla, prudce Jordána odstrčila a namáhavě vstala.

„Kopej do mě, zbij mě! Zasloužím si to. Jen mi dovol zůstat s tebou.“

„Myslíš, že něco takového chci?“ zakřičela a zatočila se dokola. „Myslíš, že mě můžeš ovládat, když z mých myšlenek nakreslíš takovéhle obrázky? Vůbec nechápeš, jaká

jsem, a proto tě porazím. Nezkoušej to na mě, ty magore. Tohle není jen lež, tohle je trapné!“

Její zlostný křik ještě rezonoval v prázdné místnosti, když zase stála v budoucím knihkupectví s odhozeným válečkem u nohou.

Na bílé stěně bylo lesklými černými písmeny napsáno:

Utop se!

„To se načekáš, parchante.“ A třebaže se jí třásly ruce, popadla váleček a přetřela nápis bílou barvou. „Moment, moment.“

Náhlý nápad ji donutil upustit váleček, až z něho cákla barva, popadnout tašku a vyrazit ze dveří.

Za pár minut už vbíhala do svého bytu a vrhla se ke knihovně pro výtisk *Othella*.

„Utop se, utop se.“ To je někde tady.“ Listovala knihou a zmateně si vybavovala jednotlivé scény, aby rychleji našla onen citát.

Byl to jeden z Jagových výroků, když zase něco zkoušel na Roderiga. Poznala ho.

Když citát objevila, posadila se na podlahu. „Je to chtíč krve a svolení vůle,“ četla nahlas. „Tak pojď, vzmuž se. Utop se! Utop kočky a slepá štěňata.“

Dana se snažila uklidnit.

Chtíč krve a svolení vůle. Ano, tak by se daly popsát Kaneovy skutky.

Žárlivost, závist, zrada a touha po moci. To Jago znal, ale Othello ne. Kane jako Jago? A král bohů jako Othello. Král sice nezabíjel, ale ty, které miloval, své dcery, taky ztratil kvůli lžím a touze po moci.

Byla snad tahle hra, v níž jsou krása, pravda i odvaha, klíčem, který hledá?

Dana to vzala systematicky. Prohledala knihu stránku po stránce a podívala se i za záložku. Pak ji odložila, zašla si pro čerstvě koupený výtisk a udělala totéž.

Jenže existovala spousta dalších vydání. Zajede do tržnice a všechny výtisky tam prohledá. V pondělí může zajít do knihovny. Vstala a neklidně chodila po pokoji.

Ve Valley by jistě našla ještě stovky dalších výtisků téhle hry. Musela by do škol a kolejí. Musela by lézt lidem do bytu.

„Utop se,‘ kruci,“ opakovala a pak zvedla kabelku. Do tržnice radši pojede hned.

Už otevřela dveře, když ji něco napadlo. Zlostně uskočila a dveře zase zabouchla.

Chová se jako cvok. Nachytil ji. Jak je pitomá! Kdo napsal ta slova na zeď? Kane. Lhář citoval lháře. To neměla být stopa, ale falešná stopa. Něco, co by ji svedlo na špatnou cestu. Vždyť už tam málem skončila.

„Sakryš!“ Mrskla kabelkou přes pokoj. „Vyslovená lež, nebo překroucená pravda? Co je to?“

Rezignovaně šla kabelku sebrat. Musí to zjistit, takže se do tržnice nakonec přeci vypraví.

Když se vrátila domů, byla asi stejně klidná, jako by celý den zkoušela chytit divokou husu. Její nálada se zlepšila s příjezdem Malory a Zoe. Holčičí řeči ji možná trochu rozveselí.

Dají si něco dobrého, všechno proberou. Když je Dana telefonem zvala, slíbila jí Zoe ještě pedikúru.

To není zlý nápad.

Zanesla hotové jídlo z čínské restaurace do kuchyně a chvíli tam mlčky postála.

Ne, ještě nebyla docela klidná. V hlavě jí hučelo z prožitého strachu a bezmoci.

Zašla si do koupelny pro dvě tablety extra silného tylenolu a zapila je vodou z kohoutku.

Možná si měla radši vybrat spánek namísto společnosti. Ale i přes hlavobol a žaludeční nevolnost teď nechtěla zůstat sama.

Klepání na dveře ji málem srazilo na zem.

„Jsi v pořádku?“ Zoe vešla, položila tašky a vzala Danu do náruče. „Promiň, že mi to tak dlouho trvalo.“

„To nic. Jsem v pohodě.“ Ano, uvědomila si, tohle bylo o moc lepší než spánek. „Ale jsem ráda, že jsi tady. Jak se má Simon?“

„Je u Flynny. Je to od něj hezké, že si ho vzal. Zajedou ještě s Jordanem k Bradleymu. Bude se tam moct proběhnout s Moem, hrát klučičí hry, jíst nezdravé jídlo a dívat se na fotbal. Děsně se těšil. Mal už je tady?“

„Přímo za tebou.“ Malory přibíhala chodbou a v rukou zvedla krabici z pekařství. „Stavila jsem se pro tohle. Krémové řezy.“

„Já vás tak miluju.“ Danin hlas se zlomil, užasle si přitiskla prsty na víčka. „Ježíši, jsem na tom hůř, než jsem myslela. Tohle byl dost děsný den.“

„Zlato, pojď si radši sednout.“ Zoe se chopila iniciativy a vedla Danu k pohovce. „Uvolni se na chvilku. Připravím ti něco k jídlu.“

„Mám v kuchyni nějakou čínu.“

„To je fajn. Hlavně odpočívej, my se o všechno postaráme.“

Rozdělily jídlo na talíře, uvařily čaj, přikryly Danu plédem a vůbec udělaly všechno, co ženy instinktivně dělají, aby někomu poskytly útěchu.

„Díky. Vážně. Netušila jsem, že jsem na hranici zhroucení. Ten bastard mě zase dostal.“

„Pověz nám, co se stalo.“ Malory ji pohládila po vlasech.

„Jela jsem do našeho domu a pustila se do malování. Už ráno jsem se probudila nějak nesvá a potřebovala jsem něco dělat.“ Pohlédla provinile na Malory. „Promiň, že jsem přivedla Moea tak brzo.“

„To nic.“

„Takže,“ svlažila si hrdlo čajem, „pustila jsem se do práce a bylo to fajn. Představovala jsem si, jak to tam brzo bude vypadat. A on tam najednou byl.“

Začala co nejsouvisleji vyprávět a jen Zoe ji občas přerušila pohoršeným frknutím.

„To je nesmysl! Prostě lež. Jasně že na tobě záleží. On o tom ví starou belu!“

„Prostě jen útočil na má slabá místa. Víím to. Odchod z knihovny mě bolel víc, než jsem si připouštěla. Najednou mě napadlo, že na mojí práci nikomu nezáleželo, nikomu kromě mě. A on tyhle myšlenky proti mně používá a ještě je zveličuje.“

Znovu se napila čaje a vyprávěla, jak pro ni zhmotnil představu dokončeného knihkupectví. „Byla to moje vize,“ uzavřela, „ani jsem si neuvědomila, že ji celou dobu nosím v hlavě. Nejen zařízení interiéru, ale i tu atmosféru a samozřejmě i zástupy zákazníků.“

Ve tvářích se jí na vteřinu objevily dolíčky. „Snažil se, aby to vypadalo, že je to jeho práce a že by to bez něho nešlo.“

Ale to není pravda. Dobře, možná že krámek nebude hned praskat ve švech, ale bude vypadat přesně jako v té představě, protože je můj. Je náš. My si ho takový uděláme.“

„Jasně.“ Zoe, usazená na zemi u Daniných nohou, jí stiskla koleno.

„Pak se zaměřil na Jordána. Ale na to se musím posilnit.“ Natáhla se pro jeden ze zákusků, které Mal vyrovnala na táč. „Ukázal mi nádhernou ložnici, víte, takovou tu místnost z vašich snů, jakou byste si zařídily, kdybyste na to měly. A Jordan mi tam klečel u nohou s pláčem na krajíčku jako nějaký otrok. Že prý mě miluje a nemůže beze mě žít. Takovou pitomost by nevyslovil ani za milión let. To si jen někdy představuju s tím, že ho pak pošlu do háje. Z pomsty.“

Odfoukla si. „Páni, on dokonce začal, že ho mám klidně zbít, kopnout ho a tak.“ Zarazila se a pohlédla na Zoe. Pak

zkřivila rty. „Jasně, může to být legrace představovat si, jak Hawke brečí a prosí, aby mě směl do smrti zbožňovat.“

Malory usoudila, že je na čase taky sáhnout po sladkém. „A co měl při tom na sobě?“

Dana se po kratší pauze rozesmála. Všechno napětí a úzkost z ní náhle spadly. „Dík. Teda, když si představím, že jsem se málem sesypala. Měla jsem dokonce pocit viny, protože takové rozhovory s Jordanem jsem si opravdu představovala. Že si uvědomí, jak hrozně se zachoval, a připlazí se zpátky. Jako představa je to docela uspokojujivé. Ale řeknu vám, když se to fakt stane – nebo to tak vypadá – je to prostě hrůza. Tak jsem Kanea poslala ke všem čertům a šup, byla jsem zpátky v domě.“

Zoe stáhla Daně boty a začala jí masírovat chodidla. „To byl vážně hrozný den.“

„Ale ještě něco. Na čisté zdi se tam objevil černý nápis ‚Utop se!‘ Hned jsem ho přetřela.“

„To je příšerný. Chtěl ti připomenout ten ostrov a rozbouřené moře,“ zašeptala Zoe. „Vymýšlí si nesmysly. Nedokázal ani stvořit představu, které bys uvěřila. Celou dobu jsi přece věděla, že to dělá on.“

„Myslím, že to tak chtěl,“ uvažovala Dana. „Asi zkouší novou metodu. A ten nápis? To mi nepřipomínal ostrov. Je to citát z *Othella*. Poznala jsem ho skoro okamžitě a on s tím počítal. Taky jsem odtamtud vystřelila jako šílenec, abych si tu větu doma našla. Abych v té knize našla klíč.“

„To je citát z knihy?“ Zoe sáhla po jedné z kopií na konferenčním stolku. „Nechápu, jak si něco takového dokážeš pamatovat. Na to musí být talent. Ale proč by ti Kane dával návod, kde hledat klíč?“

„Vidíš, tobě to došlo – to je skutečný talent.“ Dana si vzdychla. „Já se nechala napálit. Myslela jsem jen na to, že tu větu znám a že jsem tu hru právě četla a že se postava Jaga podobá Kaneovi. Takže jsem hned běžela a věřila, že takhle snadno získám klíč.“

Plácla sebou dozadu na pohovku. „I když se mi pak rozsvítilo, musela jsem to místo v knize najít. Ztratila jsem půl dne kvůli falešné stopě.“

„To není žádná ztráta, když ti to nakonec došlo. Pochopila jsi, že je to lež,“ podotkla Malory. „Rozeznej pravdu od lži, nebo ne? A tos udělala. Uvědomila sis, že tě chce svést z cesty, ale musela ses přesvědčit, abys měla jistotu.“

„Možná. Stejně se budu dál vrhat na každý výtisk *Othella*, který uvidím.“

„Jenže ty jsi dnes pochopila ještě jinou pravdu,“ plácla ji Malory po noze. „Že jsme v tom všechny tři spolu – proto jsi nás zavolala. A taky, že představit si poníženého Jordána může být uspokojivé, ale že bys z něho skutečného otroka mít nechtěla.“

„No... možná jen na pár dní. Zvlášť když by ho Zoe naučila, jak se správně masírují nohy.“ Zaklonila hlavu a snažila se relaxovat.

„Problém je, že... že do něho jsem opravdu zamilovaná. Mizera jeden.“ Velmi dlouze si povzdechla. „A vůbec nevím, co s tím udělám.“

Malory zvedla tác se zákusky. „Dej si ještě jeden.“

Jestli se jí něco zdálo, po probuzení si nic nepamatovala. Zaslechla bubnování deště na okno. Příšeří ji nutilo obrátit se na druhý bok a spát dál.

Jenže Moe měl jiné plány.

Dana si nemohla vybírat. Oblékla se, nasadila baseballovou čapku, obula si nejstarší boty. Místo deštníku zvolila hrnek kávy a vyrazila se psem do deště.

Po návratu byli oba promočení a nezbylo jí než psa odtáhnout do koupelny. Kňučel a vzpouzel se, jako by ho vedla na jatka.

Než se jí podařilo vysušit mu srst, byla sama cítit jako zmoklý pes.

Spravila to sprcha a další šálek kávy. Právě se rozhodovala, kterou knihu si za deštivého rána přečte, když zazvonil telefon.

O deset minut později zavěsila a šťastně se na Moea usmála.

„Víš, kdo to byl? Jeden pan Hertz. Asi ti to nic neříká, ale pan Hertz a pan Foy vedou snad nejdelší vědomostní bitvu v kraji. Vypadá to, že se soupeři domnívali, že tvoje dočasná paní má dovolenou, a proto jim nemůže dělat soudkyni.“

Legračně rozveselená zašla do kuchyně a nalila si třetí šálek kávy. „Jenže dnes ráno se pan Foy stavil v knihovně a zjistil, že už tam nepracuju.“

Opřela se o linku, popíjela kávu, zatímco Moe přišel za ní a tvářil se, že zaujatě poslouchá. „Otrávená Sandi musela odpovídat na nepříjemné otázky, načež pan Foy údajně řekl, že moje propuštění je, cituji, nepopsatelná špinavost, konec citace, a pak knihovnu opustil.“

Moe zavrtěl ocasem a zalapal po dechu, jako by byl skutečně u vytržení.

„Krátkce na to se starí soupeři sešli na poradu v jídelně na Hlavní, kde se dohodli, že když si městská knihovna neváží pokladu, jako jsem já, nebudou jejích služeb při svém soutěžení dál využívat. Právě mě požádali, jestli bych jim nedělala rozhodčí na volné noze.“

Protože Moe byl jen pes a navíc se tvářil chápavě, nemusela se Dana stydět za slzu, která jí stekla po tváři. „Asi je hloupé cítit se tak dojatá, ale nemůžu si pomoci. Je prostě hezké, že jsem někomu chyběla.“

Popotáhla. „No, takže se musím podívat na internet a zjistit, kdy Chef Boy R. D. vymyslel první směs na pizzu.“ S kávou v ruce zamířila k pracovnímu stolu. „Kam ti dva na ty otázky chodí?“

Byl to impuls, který potřebovala. A docela symbolický. Získala důkaz, že její práce má pro někoho smysl, že má ve

společnosti své místo. Na lidech v Pleasant Valley jí záleželo a v tomhle přechodném období – po knihovně a před knihkupectvím – se cítila nevyužitá.

Pustila se do práce s plným nasazením. Rozesílala objednávky na knihy, otvírala nové účty, promýšlela výstavy. Vrátila se jí dobrá nálada a stihla toho tolik, že jí náhlé zaklepání vůbec nevyvedlo z míry.

„Už je stejně čas vyjít na vzduch.“ Otevřela a trochu se zamračila na mladíčka, který stál na chodbě s rudou růží v jednoduché skleněné váze. „Lovíš holky? To je hezké, ale na mě jsi moc mladý, ne?“

Zarděl se jako ta růže. „Ano, madam. Ne, madam. Jste Dana Steelová?“

„Ano.“

„To je pro vás.“ Podal jí vázičku a zmizel.

Dana se mračila dál. Zavřela a zvedla lístek, který byl k váze přivázaný.

Připomněla mi tebe.

Jordan

Jordan v představách právě pobýval v lesích na severozápadním pobřeží. Někdo ho pronásledoval. Měl jen svůj důvtip, sílu vůle a touhu spatřit znovu svoji ženu, a pak najít nějakou zbraň. Jestli přežije příštích pět minut, přežije možná i deset. Když deset, pak snad i celou hodinu.

Protože lovec chtěl víc než jeho život. Šlo mu o jeho duši.

Mrhla se mu jako šedý had ovíjela kolem kotníků. Krev z narychlo ovázané rány na ruce prosakovala a ukapávala do té mlhy. Bolest ho alespoň udržovala ve střehu a připomínala mu, že může přijít o víc než trochu krve.

Měl včas pochopit, že leze do pasti. Udělal chybu. Ale nemělo cenu se ohlížet, litovat, ani se modlit. Mohl jen utíkat a snažit se přežít.

Zaslechl zvuk. Někde zleva? Znělo to jako šepot mlhy rozražené prudkým pohybem. Skryl se mezi stromy, přitiskl se ke kmeni.

Utéct, ptal se sám sebe, nebo bojovat?

„Na co si to hraješ?“

„Ježíšikriste.“ Vynořil se ze světa svých myšlenek, který stále běžel před ním na obrazovce monitoru.

Ještě mu zvonilo v uších z prožitého napětí, a tak nechápavě zíral na Danu.

Stála ve dveřích s rukama v bok a podezřívavě si ho prohlížela.

„Těhle hře se říká spisovatel z povolání. Běž pryč a vrať se později.“

„Já mluvím o té kytce. A mám stejné právo být tady jako ty. Tohle je dům mého bráchy.“

„A tohle je zas dočasně můj pokoj v domě tvého bráchy.“

Pohrdavě se rozhlédla. Spatřila rozestlanou postel, svoji starou skříň, kterou Flynnovi věnovala, když se stěhoval do nového domu, a na podlaze otevřený kufr. Stůl, u něhož Jordan seděl, kdysi zas patřil Flynnovi, a chyběla mu jedna ze tří zásuvek po straně. Na stole byl jen laptop, nějaké papíry, knihy, cigarety a kovový popelník.

„Vypadá spíš jako skladiště,“ namítla.

„Na tom mi nesejde.“ Odevzdaně se natáhl po cigaretách.

„A tohle je hloupý zlozvyk.“

„Jo, jo, jo.“ Zapálil si a schválně vyfoukl kouř co nejdál. „Půl krabičky denně, a to jen když pracuju. Dej mi pokoj. A kvůli čemu jsi vlastně naštvaná? Myslel jsem, že ženy rády dostávají kytky.“

„Tys mi poslal samotnou rudou růži.“

„Přesně tak.“ Zadíval se na ni pátravěji. Vlasy měla stažené do culíku, takže pracovala. Nenamáhala se s líčením, neplánovala tedy odchod z domu. Oblékla si džíny, starou mikinu s nápisem a černé kožené boty na nízkém podpatku.

Z toho poznal, že chtěla strávit dopoledne doma a ve spěchu popadla první oblečení, co se naskytlo.

Ta růže na ni zapůsobila přesně, jak měla.

„Samotná rudá růže znamená romantiku,“ pronesl jen s mírně potměšilým úsměvem.

Vešla do pokoje a vyhnula se kufru na zemi. „Napsals, že ti připomněla mě. Cos tím chtěl říct?“

„Je štíhlá, sexy a hezky voní. Co máš za problém, kočko?“

„Hele, v sobotu ses postaral o luxusní rande. Fajn. Ale jestli myslíš, že mě dostaneš jedním dobrým jídlem a kytkou, tak se šeredně pleteš.“

Neoholil se a potřeboval ostříhat. Kruci, tenhle mírně neupravený vzhled jí na něm vždycky bral dech.

A pak ten výraz, který měl ve tváři, než vešla a než si uvědomil její přítomnost. Zasněný, nedostizný, a přece kolem úst chladně rozhodný.

Musela se přidržet kliky, aby se do těch rtů nešla instinktivně zakousnout.

A teď ji s tím šibalským úsměvem klidně pozoroval. Nevěděla, jestli mu jednu ubalit, nebo se na něj vrhnout.

„Už dávno nejsem to naivní děcko co dřív a... Co se tak směješ?“

„Ale dostal jsem tě až sem, nebo ne?“

„Jenže já zas odcházím. Chtěla jsem ti jen říct, že to nefunguje.“

„Chybělas mi. Čím víc jsem s tebou, tím víc si to uvědomuju.“

Srdce jí poskočilo, ale tvrdě to ignorovala. „Tohle na mě taky nezabírá.“

„A co zabírá?“

„Měl bys pro změnu mluvit na rovinu. Říct, co to všechno znamená, bez nějakých velkých gest. Což je stejně jen klišé,“ dodala, když zamáčkl cigaretu a vstal.

Jenže klišé bohužel fungují, uvědomila si.

„Tak dobře.“ Postavil se před ni, zahákl prsty za výstřih jejího trika a přitáhl ji k sobě. „Nemůžu tě dostat z hlavy, Dano. I když se mi podaří na tebe delší dobu nemyslet, pořád tam jsi. Zaseknutá jako tříska.“

„Tak mě vytáhni.“ Zvedla bradu. „Jen do toho.“

„Chci tě tam mít, i když si asi koleduju. Jsem rád, že jsi tady, pohrdavě si mě prohlížíš a k tomu voníš deštěm.“

Zvedl ruku, stáhl jí gumičku z vlasů a odhodil ji stranou. Pak do těch vlasů zajel prsty. „Chci s tebou do postele. Teď hned. Chci se do tebe zakousnout, zabořit a až skončíme, udělat to ještě jednou.“

Naklonil hlavu a zadíval se jí do očí. „Je to takhle na rovinu lepší?“

„Není to vůbec špatný.“

10

Pozoroval ji a snažil se odhadnout její náladu. „Jestli to nebylo ano, měla bys asi hned utéct. A hodně rychle.“

„To...“

Zbytek věty musela spolknout, protože ji popadl do náruče. „Pozdě. Vyhrávám na body.“

Snažila se aspoň mračit, ale nebylo to snadné při tom vzrušení. „Možná tě chci jen proto, že je málo chlapů, kteří by si se mnou pohazovali jak s pírkem.“

„To jen pro začátek, kočko. Mně se tvoje postava líbí. Tolik plochy na zkoumání. Kolik teď vážíš?“ Trochu ji nadhodil v náručí. „Sedmdesát?“

Nebezpečně blýskla očima. „Myslíš, že po takové poznámce roztaju?“

„A každý ten gram je krásně zabalenej.“

„Zachránils to.“

„Díky. Mám taky rád tvoji tvář.“

„Jestli řekneš něco jako, že má charakter, tak ti ublížím.“

„Ty hluboké, tmavé oči.“ Položil ji na postel a zadíval se do nich. „Ty oči jsem viděl pořád před sebou. A pak ústa.

Měkké, plné, chutné rty.“ Jemně ji kousl do spodního. „Trávil jsem celé hodiny s představou tvých rtů.“

Nedalo se říct, že opravdu roztála, ale cosi uvnitř ji hrálo. „V tomhle jsi mnohem lepší než kdysi.“

„Mlč. Teď mám mluvit já.“ Pohladil ji rty po tvářích. „A pak ty dolíčky tady. Nečekané, záhadné a zvláště sexy. Nemůžu se na tebe vynadávat.“

Znovu se věnoval jejím rtům, pomalu a dlouze, až se požitek z místa dotyku rozléval do celého jejího těla.

No ano, napadlo ji, v tomhle se opravdu o mnoho zlepšil.

„Pamatuješ, jaké to bylo poprvé?“

Prohnula se trochu a posunula, protože laskal její krk. „Těžko zapomenout, když jsme málem zapálili koberec v obývací.“

„Tolik zadržované vášně a energie. Je div, že jsme to přežili.“

„Byli jsme mladí a neklidní.“

S úsměvem se odtáhl. „Teď jsme starší a zkušenější. Takže tě doženu k šílenství a bude to trvat hodně dlouho.“

Svaly na břiše se jí zachvěly. Toužila po doteku a po sdílení. S ním – s ním vždycky – mohla mít obojí.

Věděla, že takhle skončí, už když vyšla z bytu. Možná to tušila už ve chvíli, kdy před měsícem otevřela dveře Flynnova domu a Jordan stál na prahu.

Ona chtěla jeho, on chtěl ji. Mohla jen doufat, že jí to bude stačit.

„Náhodou mám právě dost času.“

„Tak jdeme na to.“

Zmocnil se jejích rtů s potlačovanou naléhavostí. Cítila žhavé vlny touhy v celém těle. Její srdce zrychlilo pohyb, ale on zase změnil rytmus, a tak se ustálilo v pomalém, výrazném tlukotu.

Zalétla ve vzpomínkách zpět, jak šíravě vášniví tehdy byli, a zase se vrátila k té zázračné hloubce prožitku v přítomnosti.

Nemohla dál odolávat obojímu, chtěla to známé i to nové, a obtočila se kolem něho.

Jeho tělo tak dobře znala a dlouhé roky ho nijak nezměnily. Byl široký v ramenou, útlý v bocích. I hrboly svalů pod jejíma rukama se zdály stejné. Jeho tíha, tvar rtů, povrch dlaní, všechno jako dřív.

Jak jí scházely tyhle známé věci. A cit, který pramenil z vědomí, že ji stejně dobře zná i on.

Ale když najela do starého rytmu, odtáhl se a zadíval se na ni.

„Co je?“

„Nic, dívám se.“ Rozepínal jí triko, velmi pomalu, a hřbetem ruky hladil odhalenou kůži. Přitom jí stále hleděl do očí. „Chci, aby ses na mě taky dívala. Kdo jsme a kdo jsme byli. To zas není tak daleko od sebe.“ Přejel bříšky prstů po látce podprsenky. „Ale zas dost daleko, aby to bylo zajímavé, nemyslíš?“

„Chceš, abych přemýšlela?“ zachvěla se, když jí jeho prsty pohladily po bradavkách.

„Ty pořád přemýšlíš.“ Nadzvedl ji a stáhl jí triko z ramen. „To se mi na tobě taky líbí.“

Když ji hladil po zádech, vzala ho kolem krku. „Jsi najednou hrozně upovídaný, Hawku.“

„Aspoň máš zase o čem dumat.“

Rozepnul háček podprsenky a pak jí jemně stáhl jedno ramínko.

Políbil ji a odtáhl se. Opakoval to několikrát za sebou, dokud ho pevně nechytla a nepřisála se k němu sama.

Tohle chtěl, ten záblesk její touhy, aby pochopila, čím by spolu mohli být tady a teď.

Hrábl jí do vlasů a pak tam prsty zaťal v pěst, odtáhl jí hlavu a pustošil její rty i krk. To zase na chvíli povolil uzdu nepokojnému živočichovi v sobě.

Mohl by ji zhltnout naráz, to by však bylo příliš rychlé a snadné. Místo toho nechal žár spalovat oba dva.

Ochutnával ji, hodoval. Jeho dlaně nabíraly lačně a zase zpomalovaly a prodlévaly na místě. Na její chvění reagoval stejně.

Její tělo pro něho vždycky znamenalo nejčistší rozkoš. Nejen svými tvary a hladkostí, ale i touhou po radosti a otevřeností v sexu. Tlukot jejího vzrušeného srdce ho dráždil stejně jako plná ěadra.

Hladká pleť, rozechvělá pod jeho jazykem a zuby, ho dráždila o to víc, že nabízela, aby bral dál.

Přejížděla mu rukama po těle, tahala ho za košili. Z hrdla jí vycházely souhlasné steny. Škrábala ho, takže musel bojovat sám se sebou, aby příliš nespěchal.

Jeňže už nehodlal hltat, když mohl slastně upíjet.

Kde se vzala taková trpělivost? Doháněl ji k šílenství. Jak to, že se dokázal tak kontrolovat, když mu rty přímo hořely? Jeho svaly se jí pod rukama chvěly, a natolik dobře ho znala, že mohla využít jeho slabostí. Ale i když dosáhla svého, i když ji dostal téměř k vrcholu, náhle se stáhl a nutil ji zpomalit.

„Proboha živého, Jordáne.“

„Ještě nejsi dost bez sebe.“ Sotva ovládal svůj dech, ale přidržel jí ruce a dál zvyšoval vzrušení svými rty. „Ani já ne.“

Bylo toho na ní tolik k laskání a po všem toužil. Smyslné tělo, pátravá mysl a pak ta část jejího srdce, o niž přišel svou nedbalostí. Potřeboval od ní víc než touhu a horkost. Chtěl opět získat její důvěru a alespoň náznak citu, který kdysi sdíleli. Hodlal dostat zpět, čeho se tehdy musel vzdát, aby přežil.

Uvolnil jí ruce, objal ji a koulel se s ní po posteli.

Měla kůži vlhkou potem, byla horká a připravená. Stačilo by málo, aby se vyšplhala k vrcholu. Vzlykla jeho jméno a pak ta chvíle přišla. Když pod jeho vahou znovu ochabla, věděl, že mu dala víc, než si mohl přát.

Odevzdání.

„Dano.“ Šeptal její jméno stále dokola a zasypával její tvář polibky. Když se její oči, ještě temnější a lesklejší, otevřely, hladce do ní vstoupil.

Bylo to jako vrátit se domů a zjistit, že člověk opustil něco opravdovějšího, silnějšího a bohatšího, než myslel. V pohnutí si s ní propletl prsty, pevně je stiskl a pak se jí poddal.

Přijímala ho. Prohnula se a nabídla mu rty. Sladkost polibku ji zbolela v hrdle. Rozkoš se znovu stupňovala. Stále divočejšími pohyby se měnila v zoufalství.

Byli stále spojeni, ústy, rukama, klíny, když spolu padali do propasti.

Možná, říkala si pak natažená přes Jordánovo tělo, že právě zažila nejintenzivnější a nejúžasnější sex ve svém životě.

Ne že by o tom hodlala mluvit nahlas. I přes dozvuky milování a zmatené city nemusela ještě přikrmovat jeho ego.

Jenže se sexem opravdu nikdy neměli problém. Problém byl spíš v tom, že si nikdy neuvědomila, že nějaký problém může přijít.

Do háje s tím.

„Už zase přemýšlíš,“ zamumlal Jordan a pohládl ji po zádech. „A sakramentsky nahlas. Nemůžeš to odložit aspoň na těch pár minut, než se mi zregenerují mozkové buňky?“

„Ty když odumřou, jsou v háji, chytráku.“

„To mělo být jemné přirovnání.“

„Na tobě nic jemného není, ani tvoje metafory.“

„Asi to vezmu jako lichotku.“ Zatahal ji za vlasy, až musela zvednout hlavu. „Moc ti to takhle sluší, kočko, jak jsi pocuchaná a uspokojená. Zůstaneš tady?“

Naklonila hlavu ke straně. „Budu snad pocuchaná ještě jednou?“

„Rozhodně.“

„Tak to se ještě zdržím.“ Odkulila se z něho a prohrábla si vlasy. Když k ní zvedl ruku, vševědoucně se usmála.

Pak ji pohladil po nadrech. „Trochu jsem tě poškrábal.“ Sáhl si na bradu. „Kdybych věděl, že se dnes staviš, oholil bych se.“

„To ‚staviš‘ byla asi zase metafora, ne?“ Snažila se chovat kamarádsky, protože jinak by měl dávno její srdce v dlani jako suvenýr. „Jenže ten bohémský vzhled ti právě pomohl dostat mě do postele.“

Podrbala ho na bradě a pak se protáhla. „Bože, já mám ale hlad.“

„Mám objednat pizzu?“

„To by trvalo dlouho. V kuchyni musí být něco, co se dá považovat za jídlo.“

„S tím bych nepočítal. V kuchyni totiž probíhá rekonstrukce.“

„Správný chlap by šel a sehnal cokoli.“

„Tohle nesnáším. Vždycky jsem to dělal já.“

„Já vím.“ Pobavilo ji to. „Ale zabírá to na tebe.“

„No jo, kruci.“ Vstal a natáhl si džíny. „Ale sníš to, co najdu, a nebudeš si stěžovat.“

„Platí.“ Spokojeně si lehla na bok a zabořila se do polštářů. „Co je?“ zeptala se, když jen stál a díval se na ni.

„Nic. Obnovují se mi mozkové buňky.“

Ve tvářích se jí objevily dolíčky. „Jídlo.“

„Už jdu.“

Když odešel, užívala si příjemného pocitu, že nad ním má stále moc. Věděla přesně, které tlačítko stisknout. Bylo snad nesprávné mít z toho radost?

Určitě šlo o příjemnější pocit než se strachovat, co přijde dál. Tentokrát musí postupovat chytřeji a nečekat příliš mnoho.

Mohli si užívat přítomnosti toho druhého a přitom se navzájem dobírat. Měli společný okruh přátel, na kterých jim záleželo. Klapalo jim to v sexu.

To mohl být základ dobrého, zdravého vztahu.

Tak proč do něj krucinál musela být hned zamilovaná? Nebýt téhle jediné drobnosti, bylo by to dokonalé.

Jenže realisticky vzato, to je jen její problém. Stejně jako tenkrát. On nebyl povinný se taky zamilovat. A co ona do vztahu vkládala nebo si brala, byla její věc.

Záleželo mu na ní. Zavřela oči a potlačila povzdech. Ach bože, to bolí. Existuje něco víc ponižujícího než milovat někoho, kdo o vás jen stojí?

Radši na to nemyslet, jinak se to nedá zvládat. Už dávno si nedělala iluze, že by spolu mohli zůstat navždy, vybudovat domov, založit rodinu a podobně.

On žil přece v New Yorku a ona tady. A nadto měla tolik jiných starostí i bez nesmyslných snů o Jordanu Hawkovi.

Stejně jí tehdy ublížil jen proto, že mu to dovolila. Teď byla nejen starší, ale i chytřejší a silnější.

Zatímco se o tom snažila sama sebe přesvědčit, bezděky se zadívala na jeho laptop. Naskočil na něm šetřič obrazovky v podobě nekonečné barevné spirály, ze které se točila hlava.

Jak tohle mohl vydržet?

Hned vzápětí ji ale napadla odpověď. Nejspíš ho to rozčiluje tak, že se zase brzy vrátí k práci.

Zamyšleně se posadila. Když ho vyrušila, nevypnul počítač a neuložil rozepsaný text, nebo ano?

Skousla si ret a zadívala se ke dveřím.

Takže stačí jen pohnout myší a text naskočí. Komu uškodí, když si ho kousek přečte?

Našpicovala uši směrem ke dveřím, vyklouzla z postele a po špičkách přešla ke stolu. Strčila do myši a na obrazovce se objevil text.

Vrátila se o dvě strany zpět a začala číst.

Chytilo ji to hned. Ocitla se uprostřed vyprávění a Jordan uměl své čtenáře rychle zaujmout. Vtáhl vás do scény a polapil.

Tahle byla temná, chladná a tiše děsivá. Něco viselo ve vzduchu. Po první stránce už Dana přemýšlela jako hlavní hrdina, cítila naléhavost chvíle a strach. Něco ji pronásledovalo a páslo se na její bolesti.

Když došla na konec textu, tiše zaklela. „Krucí, a co bude dál?“

„To je skvělá otázka od nahé ženy,“ ozval se za jejími zády Jordan.

Nadskočila. Proklela se, ale taky leknutím málem vyletěla z kůže, vždyť na sobě skutečně nic jiného neměla. A pak se začervenala, což bylo snad ještě horší. Otočila se a spatřila ho ve dveřích. Rozcuchaného v nedopnutých džínách s čipsy, kolou a jablkem v ruce.

„Já jen...“ Z toho se nemohla dostat, uvědomila si, a tak se rozhodla pro trapnou pravdu. „Byla jsem zvědavá. A nenechává.“

„To nic.“

„Ne, vážně, nemám ti co lézt do počítače. Ale nechals ho zapnutý. Tvoje chyba, že si neukládáš soubory.“

„Což je zase tvoje vina, že mě rušíš v práci a svádíš k sexu.“

„Rozhodně jsem tě nesváděla proto, abych pak mohla...“ Zmlkla a vydechla. Smál se a nemohla mu to mít za zlé. „Dej sem ty čipsy.“

Místo toho si sedl na postel a zabořil se do polštáře. „Tak si pro ně pojď.“ Sáhl do pytlíku, vytáhl hrst čipsů a začal je chroupat.

„A stejně za to mohl ten šetříč obrazovky. Začínala jsem z něj šilhat.“ Ležérně se posadila vedle a vytáhla mu sáček z rukou.

„Taky ho nesnáším.“ Zakousl se do jablka a podal jí plechovku s pitím. „Takže tě zajímá, jak příběh pokračuje?“

„Tak trochu.“ Otevřela plechovku a dlouze se napila. Snědla nějaké čipsy, vyměnila je s ním za jablko a pak zase nazpátek. A pak pochopila, že sám od sebe nic neprozradí.

„Fajn, tak kdo je hrdina? Kdo po něm jde? A jak se tam dostal?“

Vzal si plechovku. Mohlo být něco příjemnějšího než společnost člověka, který miluje příběhy a tolik se o ten nový zajímá? napadlo ho.

Když k tomu přidal fakt, že literární partner je sexy a docela nahá žena...

„To je dlouhé vyprávění. Řekněme, že jde o chlápka, který udělal mnoho chyb a hledá způsob jak je napravit. Postupně přichází na to, že jen skutečné vykoupení je klíčem a že jen skutečná láska za to stojí.“

„A co provedl?“

„Zradil ženu, zabil člověka.“ Jordan schroupal další čipsy a zaposlouchal se do bubnování deště za oknem i v imaginárním lese. „Myslel, že má pro obojí dobrý důvod. A třeba měl. Ale co je to dobrý důvod?“

„Když to píšeš, měl bys to vědět.“

„Ne, on by to měl vědět. Jen tak se může vykoupit. Ale nevědomost ho pronásleduje stejně jako ten někdo v lese.“

„A kdo je s ním v lese?“

Jordan se uculil. „Přečti si knížku.“

Znovu kousla do jablka. „To je dost nečestná metoda jak si zvýšit prodejnost.“

„Něčím se žít musím. I kdyby šlo o ‚upocenou a předvídatelnou komerční literaturu‘. Což je jedno z tvých hodnocení mé práce.“

Pocítila záchvěv viny, ale odvrhla ho. „Jsem knihovnice, tedy bývalá,“ opravila se. „A mám se stát majitelkou knihkupectví. Vážím si všech knížek.“

„Ale jedněch víc než druhých.“

„To je spíš věc osobního vkusu než obchodního pohledu.“ Začínala se kroutit. „Komerční úspěch tvých knih ale naznačuje, že umíš uspokojit masu.“

Zavrtěl hlavou a zatoužil po cigaretě. „Nikdo nedokáže tak zpražít mírnou pochvalou jako ty, Dano.“

„To jsem ale nechtěla.“ Cítila, že si pod sebou podřezává větev. Ale nemohla mu přece přiznat, že je jeho fanynka, zvláště když s ním seděla nahá na posteli a jedla čipsy. Oba by se pak cítili trapně.

Ani by jí to nemusel věřit.

„Děláš to, cos vždycky chtěl, Jordáne, a máš s tím úspěch. Měl bys na sebe být pyšný.“

„To máš pravdu.“ Dopil kolu a odložil prázdnou plechovku. Pak ji vzal za zápěstí. „Ještě máš hlad?“

Ulevilo se jí, že změnil téma. Srolovala pytlík s čipsy a hodila ho na zem. „Vlastně ano,“ řekla pak a skočila na něho.

Nemělo by ho to trápit, ale nemohl si pomoci Nikdy nečekal, že by se jeho knížky musely líbit každému. Už dávno si nepřipouštěl nelichotivé kritiky nebo odsuzující poznámky čtenářů.

Nepatřil k naježeným, nedůtklivým umělcům, kteří se při první příležitosti vrhají do konfliktů, aby obhájili své dílo.

Ale krucinál, Danino odsouzení mu nadělalo díry do sebevědomí.

A bylo to ještě citelnější, říkal si při pohledu z okna ložnice, že se snažila podat to šetrně. Asi by lépe snášel nevybíravé názory na svůj talent a obor než takovéhle přátelské poplácání po zádech.

Psal thrillery, často s odbočkou k jinému žánru, ale ona to stejně nazvala okatou komercí, určenou jen pro nejhlupejší čtenáře.

Možná by to přijal, kdyby sama byla literárním snobem, jenže to na ni nesedělo. Milovala knížky. Byt jimi měla přecpaný a četla spoustu fikce různých žánrů.

Jen jeho jméno, jak si stačil všimnout, tam chybělo.

No ano, to ho mrzelo víc než trochu.

Proto měl takovou radost, když se vrátil do ložnice a našel ji skloněnou nad počítačem, jak s opravdovým zaujetím čte, co napsal.

Jen ze zvědavosti, jak řekla, nic víc.

Radši by na to neměl myslet, přikázal si. Tohle je třeba odsunout hodně daleko, aby se tím nezačal užírat.

Stali se z nich znova milenci, díkybohu. A možná aspoň napůl i kamarádi. Nechtěl ani o jedno z toho přijít jen proto, že by neskouzl její názor na svoji práci.

Bylo přece ještě mnoho jiných věcí, které měli společné.

Knížky, jistě. Dřív ji často žádal, aby si přečetla, co napsal, a cítil uspokojení, když ho pochválila, když o příběhu diskutovali a ona mu sdělila svůj názor.

Uvědomil si, že právě na jejím názoru mu vždycky nejvíc záleželo.

Ale nikdy jí neřekl, jak moc si přeje někým se stát. Jako člověk i jako spisovatel. Kvůli sobě samozřejmě, ale i kvůli mamince. Viděl v tom jediný způsob, jak matce vrátit všechno, co pro něho udělala, čeho se kvůli němu vzdala a proč pracovala.

Ale Daně, ani nikomu jinému, se s tím nesvěřil. Nikdo nevěděl o jeho soukromém žalu, dusivém pocitu viny a zoufalé touze.

A tak nezbývá než na to zapomenout a snažit se znovu vybudovat, co jednou ztratil.

Jeho nový hrdina nebyl jediný, kdo hledal vykoupení.

Dana čekala, dokud nevymalovaly celý budoucí Zoein salon. Několikrát se to dopoledne kousla do jazyku a nařídila si mlčet, ale pak se znovu v duchu začala hádat sama se sebou.

Nakonec se přesvědčila, že by mlčením urazila jejich přátelství.

„Vyspala jsem se s Jordanem,“ vypadlo z ní nakonec a pak jen upírala oči na natíranou zeď a mlčky čekala na spršku poznámek a dotazů.

Když uběhlo pět dlouhých sekund ticha, otočila se a ještě zachytila, jaký pohled si Malory se Zoe vyměnily.

„Vy jste to věděly? Vy už to víte? Chcete říct, že ten arogantní, sám se sebou spokojenej mizera hned běžel za Flynnem a pochlubil se, že mě dostal do postele?“

„Ne.“ Malory sotva spolkla smích. „Aspoň o ničem takovém nevím. A jsem si jistá, že Flynn by mi to stejně neřekl. Víš, my jsme to nevěděly, my jsme jen...“ Odmlčela se a pohlédla na strop.

„My jsme uvažovaly, jak dlouho vám bude trvat, než se na sebe vrhnete,“ dopověděla Zoe. „Dokonce jsme se chtěly vsadit, ale přišlo nám to neslušné. Ale vyhrála bych,“ dodala. „Dnešek jsem totiž odhadovala jako den D. Malory myslela, že to vydržíš až do příštího týdne.“

„Teda,“ Dana si dala zaťaté pěsti v bok. „Takhle o mně mluvíte?“

„My jsme se ale nevsadily,“ zašvitořila Malory. „A vidíš, jaký jsme kamarádky? Ani necekne, že nám to říkáš, i když Jordan by byl arogantní a se sebou spokojený mizera, kdyby to pověděl Flynnovi.“

„Já nemám slov.“

„Tak to ne,“ zavrtěla Zoe hlavou. „Aspoň dokud nám všechno nepovíš. Můžeš použít stupnici od jedné do deseti nebo vyprávět pěkně dopodrobna.“

Dana se přece jen rozesmála. „Nechápu, jak můžete být moje kámošky.“

„Ale chápeš. No tak, mluv,“ nedala se Zoe. „Vždyť se těšíš, až to povíš.“

„Bylo to super. A nejen proto, že jsem byla nadržaná, ale hlavně že mi tolik chyběl. Myslela jsem, že se dá zapomenout, že byl člověk s někým tak... těsně spojený. Ale nedá. Doopravdy ne. A tohle nám spolu vždycky šlo. Teď jsme ještě lepší než dřív.“

Zoe si dlouze vydechla. „Takže romantika, nebo divočina?“

„Pokolikáté myslíš?“

„Tak teď už se vytahuješ.“

Dana se se smíchem zase dala do malování. „Už dávno jsem se nemohla něčím takovým vytahovat.“

„A jak se k tomu teď postavíš?“

„K čemu?“

„Chystáš se mu říct, že ho miluješ?“

Ta otázka jí přece jen zkazila náladu. „Proč? Buď by se stáhl, nebo by se cítil provinile, že to neudělal taky.“

„Kdybys k němu byla opravdu upřímná...“

„To fungovalo u tebe,“ přerušila ji Dana. „Tak ses vypořádala s tím, cos cítila k Flynnovi. A bylo to pro vás oba dobré. Ale já... Já teď od Jordána moc nečekám a беру odpovědnost za následky i za svoje emoce. Rozhodně nehodlám vložit mu svoje uplakané srdce do dlaní a nutit ho k nějakému rozhodnutí. Co je teď, se mi zatím líbí. O zítřek si nechci dělat starosti.“

„Hm. Nemůžu říct, že nesouhlasím,“ ozvala se Zoe. „Třeba potřebuješ víc času. Musíš počkat, jak se věci vyvinou. A možná jde o víc, třeba je to součást tvého úkolu.“

Dana málem upustila váleček. „Můj sex s Jordanem že je součástí hledání klíče? Jak tě to kruci napadlo?“

„Nemyslela jsem zrovna sex. I když sex, přiznejme to, má mocné kouzlo.“

„Jasně, možná u toho bohové zpívali a víly plakaly.“ Dana se znovu začala ohánět válečkem. „Ale nepřesvědčíš mě, že divočení s Jordanem mě nakonec dovede ke klíči.“

„Já tady mluvím o vztahu, o spojení nebo jak to nazveš. O tom, co mezi vámi bylo, co je a co bude.“

Zoe se podívala na zaraženou Danu. „Neříkala o tvém klíči něco takového Rowena?“ pokračovala. „Nemůže to teda být součást úkolu?“

Dana chvíli nic neříkala, pak šla namočit váleček do barvy. „Tohle už sice zní líp a má to jistou logiku, ale nevím, jak mi to pomůže. Nějak nevěřím, že až příště budu s Jordanem spát, najdeme klíč někde pod prostěradlem. Ale je to docela zajímavá představa.“

„Možná jde spíš o místo nebo o věc, které pro vás oba něco znamenaly v minulosti, teď i v budoucnu.“ Zoe rozhodila rukama. „Asi to nedává smysl.“

„Ale ano, dává,“ řekla Dana a mezi obočím jí naskočila vráska. „Nic takového mě zrovna nenapadá, ale budu o tom přemýšlet. Zeptám se na to i Jordána. Nemůžu popřít, že s tím má hodně společného, takže by se taky mohl snažit.“

„Já k tomu řeknu jen jednu věc,“ promluvila Malory. „Láska není břemeno. Pro nikoho. A kdyby to cítil jinak, nezaslouží si tě.“

Po chvilce překvapení Dana odložila váleček a šla Malory políbit na tvář. „Ty jsi moje zlatíčko.“

„Mám vás moc ráda, obě dvě, a kdo vás nemá rád taky tak, je pěkný pitomec.“

„Páni, za to si zasloužíš ještě obejmout.“ Dana přitiskla Malory k sobě. „Ať se stane cokoli, jsem šťastná, že vás mám.“

„To je fajn.“ Zoe jim přehodila paže kolem ramen. „Jaký štěstí, že Dana zažila sex a my teď máme tuhle chvíli.“

Dana do nich se smíchem strčila. „Uvidíme, co zažiju dneska večer. Třeba si zítra budeme moct pro změnu poplakat.“

11

Jordan spal s rukou kolem Danina pasu a nohama zaháknutýma do jejích, jako by ji chtěl udržet na místě. I když se tentokrát nikam nechystala, neměl zdaleka jistotu, jestli mu dovolí zůstat.

V její posteli i v jejím životě.

A tak se jí držel, zatímco putoval ve svých snech letní noci, ozářenou měsícem, kdy všechno vonělo zráním a tajemstvím.

V lese plném stínů jen občas probleskovaly zlaté dráhy světlušek. V tom snu Jordan věděl, že už je mužem, a ne chlapcem, který se tady kdysi brouzдал divokou travou. Srdce mu bušilo. Strachem? Nebo očekáváním? Zadíval se na vysoký černý dům, který se vypínal proti nebi, ozářenému měsícem.

Jeho přátelé teď nebyli s ním, jako tehdy za té horké noci z jeho vzpomínek. Flynn s Bradem se kamsi ztratili i s tajně doneseným pivem, cigaretami, tábornickými potřebami a odvahou a bezstarostností dospívajících.

Ocitl se sám za vraty, hlídanými sochami válečníků. Dům před ním byl pustý a tichý jako hrob.

Ale ne, prázdný nemohl být. Copak takhle staré domy zůstávají prázdné? Jsou plné vzpomínek a dozvuků lidských hlasů. Jsou v nich krůpěje slz i krve, zní tam smích i výbuchy hněvu, které za léta vsákly staré zdi.

Není to snad také jistý druh života?

Existovaly však také domy, jež doslova dýchaly. V jejich dřevě, kameni, cihlách a mramoru se odráželo ego velmi podobné lidskému.

Ale tento dům a tahle noc pro něho znamenaly ještě něco jiného. Něco, na co si nemohl docela vzpomenout. Zjevovalo se to a zase mizelo jako polozapomenutá píseň. Dráždilo to a pokoušelo.

Cítil, jak je důležité zaostřit tuhle vzpomínku, dokud se obraz docela nevyjasní.

V tom snu tedy zavřel oči a pomalu, hluboce dýchal, aby té představě uvolnil cestu.

Když je zase otevřel, uviděl ji. Procházela se po římse ozářené světlem měsíce. Stejně osamělá jako on. Sním, napadlo ho, to se mi určitě jen zdá.

Její plášť se vzdouval, přestože nevál vítr, který by ho zvedal. Spíš to vypadalo, že vítr na chvíli zadržel dech a všechny zvuky noci – šustot, pípání a houkání – o to silněji rozrážely ticho.

Srdce v hrudi mu splašeně bušilo. Žena na římse se začala otáčet. Už za chvíli, za chvíličku se na sebe podívají.

Konečně...

Náhle ho oslnil sluneční jas. Šokovaně zavrával, jak jeho mozek nemohl přijmout tak rychlý přechod z temné noci do jasného dne.

Ptáci zpívali s poněkud zoufalou radostí, v tom zpěvu slyšel flétny, harfy, dudy. K jeho uším dolehl i zvuk vodopádu, jako když se voda řítí z velké výšky a hromově se hroutí sama do sebe.

Snažil se zorientovat. Zase uviděl les, ale docela jiný. Listí bylo jasně zelené, na větvích se pohupovaly rubínové plody a vzduch překypoval zralým pachem.

Prošel mezi stromy, kolem divokého modravého vodopádu a zastavil se u jezírka pod ním, kde si hrála hejna zlatých rybek.

Zvědavě nabral trochu vody do dlaní. Jasně cítil její vlhkost a chlad. Když vodu z dlaně vyléval, uvědomil si, že není čirá, ale tmavě modrá.

Viděl toho víc, než mohly jeho smysly snést. Krása té krajiny byla tak intenzivní a oslnivá, že ji mozek odmítal přijmout, tak byla vzdálena reálnému světu.

Omámeně se znovu naklonil k vodní hladině, když vtom spatřil jelena, který pil na druhé straně jezírka.

Byl to statný kus se zlatou srstí a obrovským stříbrným paroží. Když zvedl hlavu a zadíval se na Jordána, měl oči stejně jasně zelené jako okolní les.

Na krku mu visel obojek z drahého kovu vykládaný kameny, které se ve slunci duhově blýskaly.

Jordan cítil, že zvíře promluví, třebaže neviděl žádný pohyb, a jeho slova mu zněla jen v hlavě.

Ubráníš je?

„Koho?“

Běž se podívat.

Jelen se otočil a odcházel mezi stromy, neslyšně našlapoval stříbrnými kopyty.

Tohle není sen, uvědomil si Jordan. Napřímil se a začal obcházet jezírko, aby zvíře následoval.

Ale ne, on neřekl, pojd', ale *běž se podívat*. Poslechl tedy svůj instinkt a vydal se opačným směrem.

Z lesa vyšel do prostoru osázeného květinami tolika jasných barev, až oči přecházely. Šarlat, modř, zeleň, jantar a každý okvětní lístek jako by byl vyřezán ze skla. Uprostřed toho květinového moře ležely jako největší z drahokamů skleněné rakve s těly tří sester.

„Ne, tohle není sen.“ Promluvil nahlas, aby si zkusil, zda uslyší svůj hlas. Pak se teprve vydal květinovou záplavou podívat se na tváře, které už dobře znal.

Vypadaly jako ve spánku. Nepopsatelně krásné, ale chladné. Ledová krása, uvědomil si, která nikdy neuvadá, protože je lapena v okamžiku času.

Pocítil lítost a vztek, když si prohlížel Daninu tvář, a stejně bezmocný žal, jako zažil po smrti své matky.

„Tohle je peklo,“ řekl nahlas. „Být chycen mezi životem a smrtí a nemoci se rozhodnout ani pro jedno.“

„Ano. Přesně vyjádřeno.“ Kane stál u nohou prostřední rakve. Elegantní v černém hávu s kameny vykládanou korunou na hustých havraních vlasech a usmíval se na Jordána. „Pohotovostí myslí rozhodně předčíte mnohé z vašeho rodu. Peklo, jak jste řekl, je absence všeho až navěky.“

„Peklo má být ale zasloužené.“

„Á, filozofie,“ prohodil pobaveně. „Nakonec pochopíte, že peklo se taky dědí. Jejich otec a jeho smrtelná děvka na ně přivolali prokletí.“ Mávl rukou směrem k rakvím. „Já jsem byl tak říkajíc jen nástrojem, který...“ zvedl ruku a zakroutil zápěstím, „...otočil klíčem.“

„Pro slávu?“

„Pro ni, pro moc a pro tohle všechno.“ Rozpřáhl paže, jako by chtěl obsáhnout celý jeho svět. „Tohle všechno jim totiž nikdy nemůže patřit. Měkká srdce a nedostatky smrtelníků nemají v říši bohů místo.“

„Ale bohové také milují, nenávidí, pletichaří, válčí, smějí se a pláčou. Jaké jsou to nedostatky smrtelníků?“

Kane naklonil hlavu. „Zajímáte mě. Vy se chcete přít, i když víte, kdo jsem? I když jsem vás zavedl za Oponu snů, kde nejste víc než mravenec, kterého můžu zahubit pohybem ruky? Nebo jedinou myšlenkou.“

„Můžete?“ Jordan schválně přešel na druhou stranu rakve. Nechtěl, aby Danina podoba stála mezi nimi. „Tak proč to

neuděláte? Radši zastrašujete a využíváte ženy? Něco jiného je postavit se chlapovi, že?“

Prudká rána ho odhodila pět metrů dozadu. V ústech ucítil krev a vyplivl ji na polámané květy. Pak pomalu vstal. Na Kaneově tváři uviděl víc než výraz moci. Byl tam vztek. A kde je vztek, musí být i nějaká slabost.

„Kouř mezi zrcadly. Nemáte odvahu bojovat jako muž. Pěstmi. Jedno kolo, parchante. Jedno kolo podle mého.“

„Podle *tvého*“? „Ty tady snad určuješ podmínky? Teď poznáš bolest.“

Vrazila mu do prsou jako ledové pařáty s ocelovými hroty. Nevyslovitelná agonie ho srazila na kolena a vytrhla z něho bolestný výkřik, který nedokázal potlačit.

„Pros.“ V Kaneově hlase znělo potěšení. „Popros o milost, plaz se po zemi.“

Jordan z posledních sil nadzvedl hlavu a zadíval se na Kanea. „Jdi do h...“

Pak se mu zatmělo před očima. Přes hukot v uších zaslechl výkřiky a ucítil vzdálené teplo.

Zuřivý Kaneův hlas mu v mysli ještě zaječel: „Neskončil jsem!“

Pak Jordan upadl do bezvědomí.

„Jordáne! Proboha, Jordáne, vzbud' se!“

Snad je na lodi, která se pohupuje na moři. Mohl se utopit, napadlo ho. Hrudník měl jako v ohni a v hlavě mu bodavě pulzovalo. Někdo ho ale volal zpátky a tiskl k němu teplé rty. Táhl ho zpět do života, ať chtěl nebo ne.

Proč ale na volném moři tak šíleně štěká pes?

Jako zamlženým sklem uviděl poprvé její obličej. Třesoucí se rukou ho hladila po tváři a po vlasech, objímala ho a houpala jím.

Za zavřenými dveřmi ložnice divoce štěkal Moe, narážel do nich a snažil se otevřít.

„Co je sakra?“ vypadlo z něj a zpitoměle zíral před sebe. Dana se rozesmála.

„Jsi zpátky. Fajn, už jsi zpátky.“ Její smích nesl náznak hysterie. „Teče ti krev z pusy, ze rtů a taky z prsou a jsi strašně ledový.“

„Dej mi minutku.“ Ještě se nehýbal. Nemohl, protože jen pouhé otočení hlavy mu působilo bolest a nevolnost.

Ale to, co viděl, byl požehnaný pohled. Byl zase v Danině ložnici, natažený na posteli nebo spíš na jejím klíně a ona ho tiskla k prsům, jako by kojila dítě.

Kdyby se zrovna necítil, jako by ho přejel nákladňák, nebylo by to vůbec špatné.

„Něco se mi zdálo.“

„Ne.“ Přitiskla se k němu tváří. „To určitě ne.“

„Nejdřív jo... anebo asi ne. Kočko, nebyl by tady hlt bourbonu?“

„Mám někde láhev Paddy's.“

„Dám ti tisíc dolarů za panáka Paddy's.“

„Ujednáno.“ Její smích až příliš připomínal vzlyknutí, aby ho to uklidnilo. „Jen klidně lež. Přinesu to. Ale potřebuješ přikrýt, celý se třeseš.“

Zabalila ho do deky jako housenku do kokonu. „Ach bože můj.“ Rozechvěle se o něj opřela čelem.

„Dva tisíce, když to pití doneseš do minuty.“

Vyběhla z pokoje a Jordána napadlo, že na tom zas není tak špatně, když dokáže ocenit pohled na běžící nahou Danu.

Hned nato se ale na postel vrhl Moe a zdvojnásobil všechny bolesti v jeho těle. Jordan začal klít, pak si ale jen povzdechl, protože Moe s vrčením očichal pokrývku a olízl Jordanovi tvář.

„No jo, to máme za to, že tě vyhazujeme z ložnice, abychom měli soukromí.“

Moe zakňučel, strčil čenichem do Jordanova ramene, třikrát se zatočil dokola a ulehl na posteli vedle něj.

Dana se přihnala zpátky s lahví v jedné a sklenicí v druhé ruce. Nalila do ní schválně o něco víc, než chtěl, a nadzvedla mu hlavu, aby se mohl napít.

„Díky. Už to zvládnu sám.“

„Fajn.“ Přesto ho co nejopatrněji položila zpět a pak se dlouze napila přímo z láhve.

Napadlo ji, že alkohol Jordanovi rozechřál vnitřnosti stejně jako jí. Pak už klidnější zašla ke skříni pro župan.

„Musíš si to oblékat? Rád se na tebe dívám.“

Nechtěla mu vysvětlovat, že se cítí, jako by ji někdo dřel kůži ledem. „Neměli jsme Moea vyhánět z pokoje.“

„Jo, právě jsem o tom s ním debatoval.“ Položil dlaň na Moeova široká záda. „To on tě probudil?“

„On a tvoje výkřiky.“ Znovu se zachvěla a pak se posadila na kraj postele. „Jordáne, tvůj hrudník.“

„Co?“ Podíval se dolů, když trochu odhrnula pokrývku. Měl na prsou pět zřetelných škrábanců, jako by ho něco chtělo pařátem chytit za srdce. Nebyly naštěstí hluboké, ale pálily a silně krvácely.

„Ušpiním ti povlečení.“

„To se vypere.“ Ztěžka polkla. „Ale měla bych ti to ošetřit. Ty mi zatím pověz, co ti vlastně provedl.“

Zašla do koupelny pro dezinfekci a náplast, ale pak se tam na chvíli opřela o umyvadlo a zhluboka oddechovala.

Už věděla, co je strach. Poznala ho, když se bouře stáhla nad ten snový ostrov a moře se zvedlo, aby ji pohltilo. Ale tahle prožitá hrůza se nedala srovnat s tím, co cítila, když ji ze spánku vytrhly výkřiky Jordána, bojujícího o život.

Zahnala slzy. Na ty nebyl čas. Ted' musela jednat. Raději posbírala potřebné věci a vrátila se ošetřit mu rány.

„Přinesla jsem ti aspirin. Nic silnějšího nemám.“

„To bude stačit. Díky.“ Zapil hned tři. „Hele, zvládnou to sám. Pamatuju si, že ti vadil pohled na krev.“

„Nebudu se chovat jako malá.“ Ignorovala nevolnost a začala mu otírat hrudník. „Když na mě budeš mluvit, neskácím se tady. Co se stalo? Kam tě zavedl?“

„Začalo to někde docela jinde. Nemůžu si všechno vybavit, třeba to opravdu byl sen. Procházel jsem se. V noci za úplňku, asi na Válečnickově vrchu. Nevím jistě, dost se mi to mate.“

„Pokračuj.“ Soustředila se na jeho hlas a slova, jen aby nemusela vnímat, jak látka pod jejíma rukama nasakuje krví.

„Pak byl najednou jasný den. Působilo to jako transportér v seriálu *Star Trek*, aspoň tak jsem si to vždycky představoval, že jsi najednou jinde a celá zmatená.“

„Takový způsob přepravy by se mi asi nelíbil.“

„Děláš si legraci? To by právě byla zábava... Jauvajs, proboha.“

„Já vím. Promiň.“ Stiskla zuby a pokračovala v čištění rány. „Mluv dál. Už to bude.“

Vyplašený Moe seskočil z postele a zalezl pod ni.

Jordan se snažil bolest rozdýchat. „Opona snů. Dostal jsem se za ni,“ vyrazil ze sebe.

„Tys ho provokoval, vid’? Naschvál.“ Napřímila se a netrpělivě i úzkostlivě si ho měřila. „To si věčně musíš hrát na chlapa?“

„Jo. Musím. A navíc byl stejně rozhodnutý to udělat. Tak proč bych si předtím nemohl rýpnout.“

„Já nevím, nech mě přemýšlet,“ řekla sarkasticky a významně si klepla na spánek. „Co třeba proto, že je to bůh?“

„Takže ty bys tam jen stála se založenýma rukama a zdvořile konverzovala?“

„Nevím.“ Vydechla bezradně, zakryla rány gázou a připevnila ji náplastí. „Asi ne.“ Usoudila, že líp ošetřovat neumí. Pak si pro jistotu dala hlavu mezi kolena. „Doufám, že tohle už nebudu muset dělat znova.“

„To já taky.“ Celý rozbolavělý se nadvzděl a pohladil ji po zádech. „Ale díky.“

Zmohla se jen na přikývnutí. „Co bylo dál?“

„Zbytek jsi právě očistila a zalepila. Udělal přesně to, jak to teď vypadá. Možná to bylo ještě o něco horší.“

„Křičel jsi.“

„Musíš mi to pořád opakovat? Cítím se trapně.“

„Jestli ti to nějak pomůže, křičela jsem taky. Probudila jsem se a vypadalo to, že máš nějaké křeče. Byl jsi bílý jako křída, krvácels a třásl se. Nevěděla jsem vůbec, co mám dělat. Asi jsem zpanikařila. Popadla jsem tě a začala ječet. A tys najednou ochabl. Jen co jsem se tě dotkla, myslela jsem, že... Na chvíli jsi vypadal jako mrtvý.“

„Slyšel jsem tě.“

Dana znehybněla a bojovala s pláčem. „Kdy?“

„Když mě podruhé odhodil na zem. Zaslechl jsem tě a bylo to, jako by mě něco vcuclo zpátky do toho transportéru. I jeho jsem ještě slyšel, než jsem omdlel. ‚Neskončil jsem,‘ křičel mi do hlavy, ‚já jsem neskončil‘. Byl parádně namíchnutej. Ale nedokázal mě tam udržet. Neskončil se mnou, ale už nade mnou neměl moc.“

„Jak to?“

„Probudila ses.“ Jordan se natáhl a přejel jí prsty po tváři. „Volala jsi, dotkla ses mě a to mě vrátilo sem.“

„Lidský kontakt?“

„Možná je to takhle snadné,“ přikývl. „Možná jde zrovna o tohle, když jsou na sebe lidi napojení.“

„Ale proč ty?“ Znovu se chopila látky a otřela mu ranku na rtu. „Proč vzal za oponu právě tebe?“

„Na to ještě musíme přijít. A až nám to dojde... Au, Dano.“

„Promiň.“

„Až nám to dojde,“ odstrčil jí ruku, „budeme mít mnohem víc dílků do téhle skládky.“

Jednoduché nebo složité, Dana chtěla znát odpověď. S Moeovou hlavou blaženě vystrčenou z okénka pro ni jela nahoru na Válečnickův vrch. Pátrání a hypotézy jsou jedna věc, ale teď byla prolita krev jejího milence, a za to měla nárok na pravdivé informace.

Stromy stále zářily barvami, ještě výraznějšími proti šedému, mračnému nebi, jen na silnicích a v lese leželo mnohem víc spadaneho listí.

Čas běží, uvědomila si. Z jejích čtyř týdnů už zbývaly jen dva.

Co vlastně zjistila? Co už ví? Během cesty si v hlavě prošla všechna fakta. Pak dorazila k domu za kovanou bránou.

Rowena byla vpředu na zahradě. Trhala poslední podzimní květiny a kromě tmavě modrého svetru na sobě kupodivu měla i seprané džíny a ohrnuté holínky.

Vlasy si stáhla do hladkého culíku, který jí splýval mezi lopatkami.

Venkovská bohyně uprostřed zahrady, napadlo Danu a představila si, že by to Malory připadlo jako krásný obraz.

Rowena mávla na pozdrav a její tvář se rozzářila, když spatřila Moea.

„Vítejte.“ Doběhla radostně k autu a otevřela, aby Moe mohl vyskočit. „Tady je můj milý kluk!“ Smála se jako dítě, když jí pes olizoval tvář. „Doufala jsem, že mě přijdeš navštívit.“

„Já, nebo Moe?“

„Oba jste milé překvapení. Á, copak to mám?“ Schovala na moment ruku za záda, a když ji vytáhla, držela suchar v podobě velké kosti. Moe rozkoší zasténal. „Ano, to je samozřejmě pro tebe. Ale jen když se posadíš a podáš mi tlapu jako džentlmen.“

Sotva to dořekla, Moe pleskl zadkem o zem a zvedl packu. Rowena se jí chopila a pak si chvíli obdivně hleděli do očí.

Moe se elegantně zmocnil keksu a začal ho chroupat u jejích nohou.

„To je jako z filmu *Zvířecí doktor*, ne?“ zeptala se Dana, ale Rowena na ni nechápavě pohlédla.

„Prosím?“

„Myslím to mluvení se zvířaty.“

„Aha. No, to je spíš jen... způsob komunikace. A co mohu nabídnout vám?“

„Odpovědi.“

„Tak vážná a odměřená. Ale taky moc atraktivní hned po ránu. Sluší vám to. Máte úžasnou sbírku sak,“ poznamenala Rowena a přejela prstem po silné nazlátlé látce. „Závidím.“

„Mohla byste si je přece opatřit stejně rychle jako tu sušenku.“

„Hm, ale to bych přišla o legraci a dobrodružství, které skýtá nakupování, no ne? Půjdete dál? Dáme si u krbu dobrý čaj.“

„Ne, díky. Nemám tolik času. Dnes odpoledne se doopravdy stěhujeme do našeho podniku, takže musím brzy zpátky. Roweno, potřebovala bych něco vědět.“

„Povím vám, co můžu. Co se tedy projít? Vypadá to na déšť,“ zvedla oči k obloze. „Ale to ještě potrvá. Mám ráda ten těžký, napjatý vzduch před deštěm.“

Protože Moe si se sucharem poradil velmi rychle, Rowena rozevřela dlaň a ukázala mu červený balonek. Pak ho obloukem hodila přes trávník k lesu.

„Varuju vás, Moe ho teď vydrží vracet třeba několik dní.“

„Není nic hezčího než mít psa.“ Rowena se přátelsky zahákla do Dany a vykročila. „Je to útěcha, přítel, ochránce i zábava. Na oplátku jen chtějí, abychom je milovali.“

„Proč si nějakého nepořídíte?“

„Ale.“ Se smutným úsměvem plácla Danu po ruce a sehnula se pro míček, který jí Moe položil k nohám. Podrbala ho na hřbetě a znovu balonek odhodila.

„Vy nemůžete.“ Dana náhle něco pochopila a řukla se do čela. „Ne že by to nešlo, ale ve skutečnosti... Psí život je žalostně krátký i proti lidskému.“

Vzpomněla si, co Jordan říkal o tom, jak jsou ti dva z Vrchu osamělí a že je pro ně nesmrtelnost spíš prokletí než dar.

„Když srovnáte dlouhověkost někoho jako vy a krátký život běžného psa, je to docela problém.“

„Ano. Měla jsem psy. Doma. Byla to jedna z mých největších radostí.“

Znovu sebrala míček, už okousaný a vlhký od psích slin, a elegantní rukou ho zase odhodila.

„Když jsme museli odejít, věřila jsem, že uděláme, co je třeba, a vrátíme se zpátky. Brzy. Toužila jsem po mnoha věcech z domova a rozhodla jsem se pro útěchu aspoň chovat psy. Vlčák byl můj první. Takový hezký, statečný a věrný pes. Deset let.“

Vzdychla si a blížila se ke kraji lesa. „Patřil mi jen deset let. To je jako lusknutí prsty. Jsou věci, které nemůžeme změnit a jsou nám odepřeny, dokud žijeme tady. Nedokážu prodloužit život bytosti, která ho už má vyměřený. Ani svému oblíbenému psovi ne.“

Vzala si opět míček od Moea a hodila ho opačným směrem.

„Jako dítě jsem taky měla psa.“ Dana se teď dívala za běžícím Moem, jako by ho viděla poprvé v životě. „Teda patřila spíš tátovi, ale pořídil si ji, když jsem se narodila a vyrostly jsme spolu. Umřela, když mi bylo jedenáct. Brečela jsem pak celé tři dny.“

„Takže víte, jaké to je.“ Rowena se usmála, protože Moe už letěl zpátky a vrtěl přitom celým tělem, míček zaklíněný v tlamě jako jablko. „Prožívala jsem to pokaždé stejně a vždycky si znova přísahala, že už si to neudělám. Ale udělala, a mnohokrát. Až jsem nakonec musela připustit, že

už neunesu další smrt milované bytosti po tak krátké době. Takže jsem moc ráda...“

Sehnula se a vzala Moeovu hlavu do dlaní. „Že ke mně občas přivedete pěkného Moea na návštěvu.“

„Ono to zase není takové terno, co? Mít moc a nesmrtelnost.“

„Všechno na světě je vykoupeno bolestí a ztrátou. Tohle jste chtěla vědět?“

„Částečně. Jsou tedy jistá omezení, pokud žijete tady. I Kane je omezený, když je tu s námi a když se potýká s něčím z našeho světa. Je to tak?“

„Skvělá dedukce. Jste bytosti se svobodnou vůlí. Tak to vždycky bude. On může hrozit, lhát, podvádět, ale nic si nevynutí silou.“

„Může zabíjet?“

Rowena hodila míček o něco dál, aby se Moe víc proběhl. „Když nejde o boj nebo o obranu blízkých či bezbranných? Trest za zmaření smrtelníkovy života by byl tak velký, že by to ani on neriskoval.“

„A co konec existence?“ napadlo Danu. „Něco jsem o tom četla. Ne smrt – přechod z jednoho života do druhého, ale prostě konec.“

„I bohové mají strach. Strach ze ztráty moci a uvěznění mezi světy, odkud není východ do žádného. To by musel riskovat.“

„Pokusil se zabít Jordána.“

Rowena se prudce otočila a popadla Danu za ruku. „Mluvte. Jak přesně?“

Vyprávěla jí všechno, co se uprostřed noci přihodilo.

„On ho vzal za oponu?“ zeptala se Rowena. „A prolil jeho krev?“

„Přesně tak.“

Začala přecházet sem tam. Pohybovala se tak rozčileně, že Moe jen nehybně seděl s míčkem v tlamě.

„Ani teď nesmíme nic vidět a vědět? Říkáte, že byli sami? Nikdo jiný se tam neukázal?“

„Jordan mluvil o nějakém jelenovi.“

„Jelen.“ Rowena se zarazila. „Jaký jelen? Jak vypadal?“

„Jako jelen.“ Dana rozhodila rukama. „Teda takový, co běhá v zemi, kde kytky vypadají jako drahokamy. Snad měl zlatou srst a stříbrné parohy.“

„Byl to tedy samec?“

„Ano. No a pak měl ještě obojek s kameny.“

„To je možné,“ zašeptala Rowena. „Ale co to znamená?“

„To mi povězte vy.“

„Jestli to byl on, proč tohle dovolil?“ Zaujatě chodila podél lesa. „Jak to mohl dovolit?“

„Kdo a co?“ dožadovala se Dana pozornosti a dokonce Rowenou mírně zatřásla.

„Jestli to byl král,“ odpověděla jí. „Jestli to byl náš král v těle jelena, proč nechal Kanea bez dovolení přenést smrtelníka za oponu? A dokonce mu ublížit a prolít jeho krev? Jaká válka se to vede v našem světě?“

„Sory, ale to já nevím. Jediný zraněný je zatím Jordan.“

„Promluvím si s Pittem,“ oznámila. „Budu o tom přemýšlet. Vážně neviděl nikoho jiného než tyhle dva?“

„Jen jelena a Kanea.“

„Nedokážu vám teď odpovědět na vaše otázky. Kane už několikrát zasáhl, ale nikdy nezašel tak daleko. Používal kouzla proti lidem a hranice byly smyšlené. Teď překračuje jiné meze a nikdo ho nezastavil. Snad můžu něco udělat, nebo se aspoň pokusím. Ale už mi není jasné, jak rozsáhlé jsou teď jeho moc a ochrana. A jestli náš král ještě vládne.“

„A když ne?“

„Pak došlo k válce,“ řekla Rowena stroze. „A přesto se nesmíme vrátit domů. Z toho usuzuji, že ať se v mém světě děje cokoli, mým úkolem je zůstat taky a dokončit naši věc. Stále věřím, že vy mi pomůžete.“

Pro uklidnění se zhluboka nadechla. „Dám vám mast na rány vašeho muže.“

„Zatím spolu jen spíme. Nevím, jestli je kvůli tomu můj muž.“

Rowena nad tím jen mávla rukou. „Musím za Pittem. Ve strategii se vyzná spíš on. Pojd'te, nabídnu vám něco k pití.“

„Ještě moment. Jordan. Je zásadně důležitý pro hledání mého klíče?“

„Proč se ptáte, když už stejně znáte odpověď?“

„Pro potvrzení.“

Rowena se Dany dotkla konečky prstů v místě nad srdcem. „To už taky máte – tady.“

„Je součástí té věci, protože ho miluju?“

„On je vaší součástí, protože ho milujete. A vy jste klíčem.“ Vzala Danu za ruku. „Pojd'me. Dám vám mast pro vašeho bojovníka a pak pojedete.“ Zvedla oči k temnouchému nebi. „Začíná pršet.“

12

Brad vhodil led do kovového kbelíku, aby vytvořil chlazené, i když prosté hnízdečko pro láhev nejlepšího šampaňského. Odhalený krk láhve zakryl čistým ubrouskem.

Flynn s Jordanem za jeho zády rozkládali karetní stolec.

„Ubrus najdete v té tašce tamhle.“

Flynn se ohlédl. „Cože?“

„Ubrus.“

„Na co potřebují ještě ubrus? Stůl je čistý.“

„Krucinál, hlavně ho tam dej.“

Jordan přešel k brašně a rozepnul ji. „No teda, on vybral ubrus s růžovými poupaty.“

„A k němu stejné ubrousky,“ dodal Flynn a už je vytahoval ven.

„To je cukroušek. Netušil jsem, že v sobě máš tolik z ženské.“

„Až tady skončíme, nakopu vám zadek, abych ukázal, že jsem chlap, a taky jen tak pro radost.“ Brad našel štíhlé

šampusky a prohlížel si je proti světlu. „A pak ženským asi řeknu, že tohle celé byl můj nápad, a vy dva přijdete o body.“

„Hele, já jsem skočil pro kytky,“ připomněl mu Flynn.

„Já koupil cukroví.“ Jordan potřásl krabicí z pekařství.

„Nápady se cení víc než kytka nebo cukroví, kamarádi.“ Brad narovnal ubrus na stole. „Vždycky jde hlavně o nápad a prezentaci. Což je důkaz, že být v kontaktu se svou ženskou stránkou vám zajistí větší přízeň žen.“

„Tak proč jen já a Flynn máme s kým spát?“

„Dočkej času.“

„Měl bych ti jednu ubalit, protože mluvíš o mé holce a mé sestře, ale máš pravdu a navíc jsi naštvál Brada, takže to nechám být. Kolik času nám zbývá?“

„Ještě chvilka,“ odpověděl Jordan. „Přebírání nemovitosti by se mohlo odbýt rychle, jenže to by u toho nesměli být právníci, bankéři a všechno to papírování okolo.“

Poodstoupil a zadíval se na stůl, připravený ve vstupní hale. Musel připustit, že mezi vším nářadím a barvami vypadá působivě. Slavnostní koutek uprostřed obílených stěn.

Ženské určitě roztají jako zmrzlina v červenci.

„Tak jo, moc dobrej nápad, Brade.“

„Takových mám milióny.“

„Jen nechápu, proč musíme vypadnout, než dorazí,“ postěžoval si Flynn. „Taky bych si dal sladkosti a šampaňské, a to nemluvím o pusách, které by nám to vysloužilo.“

„Protože to je jejich velká chvíle, proto.“ Brad se spokojeně opřel o štafle. „A tohle vám v budoucnu vyslouží mnohem víc sladkých pus.“

„Já mám radši okamžitou odměnu.“ Flynn se ale taky odmlčel a rozhlédl. „Ale bude to tu parádní. Nový nápad, slušné místo, atraktivní prostředí. Dobrá věc pro naše město. I pro ty naše holky. A měli byste vidět, co Mal vybrala do

galerie. O víkendu jsme spolu objeli pár místních umělců, které chce zastupovat. Samé skvělé věci.“

„On už s ní jezdí okukovat umění,“ zdůraznil Jordan a pak si zahákl prst do koutku úst, aby naznačil, že se kamarád chytil na udici. „A hned nato přijde opera, ne?“

„Uvidíme, kdo se bude smát, až tě najdem v Danině knihkupectví popíjet bylinkový čaj.“

„To zas není tak špatné. Jen Brad bude asi muset na pleťovou masku, aby si Zoe víc získal.“

„Některé hranice nelze překročit, i kdyby šlo o život.“ Brad se zadíval na schodiště. „Budou sem muset dát jiné osvětlení. A některé rámy oken je třeba vyměnit. Taký umyvadlo na záchodě v patře.“

„Chceš dostat Zoe na sanitární techniku?“ zeptal se Flynn. „Ty jeden intrikáne, jsem pyšný, že jsi můj kamarád.“

„Svést ji by byl prima bonus. Koneckonců jedny štafle mi už zajistily pozvání na večeři. Smažené kuře.“

„Jen kuře? To můžeš dostat v každém bufetu.“ Flynn posmutněle zavrtěl hlavou. „Tak to už tolik pyšný nejsem.“

„To je teprv začátek. Ale tady by se jim vážně slušelo pomoci. Musí se opravit dlažba, rámy, něco na rozvodech vody a elektřiny. Měli bychom přispět i něčím víc než šampaňským a sladkostmi.“

„Já jsem pro,“ souhlasil Jordan.

„Jasně, už jsem do toho stejně zatažený,“ pokrčil rameny Flynn. „Kruci, v mém domě to teď taky vypadá jako na stavbě. A při zatloukání hřebíků aspoň nebudeme tolik šílet z hledání klíče.“

„Když jsi to nakousl...,“ Jordan se zadíval k oknům, na které začal bušit déšť. „Měl bych vám asi říct, co se stalo včera v noci.“

„Něco s Danou?“ Flynn se prudce odrazil od zdi. „Je v pořádku?“

„Ta je v pohodě. Kruci, musím si zakouřit. Pojdme na verandu.“

Postávali venku, zatímco déšť bubnoval do stříšky a Jordan barvitě vyprávěl napínavý příběh, stejně jako kdysi ve stanu na zahradě nebo u táboráku v lese.

Jenže tentokrát to nebyl jen výplod jeho fantazie. Ani jeho obrazotvornost by nedokázala stvořit šrámy na jeho hrudi. Ještě stále pálily. Trochu útěchy mu poskytlo Flynnovo syknutí a Bradův úlek, když povytáhl košili, aby si ránu mohli prohlédnout.

„Kristepane, to nevypadá hezky,“ ohodnotil Flynn rudé jizvy. „Neměl bys to mít obvázané nebo tak něco?“

„Dana mi to včera ošetřila, jak uměla. A dneska ráno jsem si to namazal. Problém je v tom, že náš chlápek je hodně namíchnutý. Tak moc, že po mně krutě vystartoval. Ale co když to zkusí i na ženský?“

Flynnovi se zablýsklo v očích. „Na Malory si nedovolil. Nikdy se jí fyzicky nedotkl. Už tak to bylo zlé, že si hrál s jejími představami, ale tohle... Musíme ho zastavit.“

„A co navrhuješ?“ Jordan bezmocně rozhodil rukama. „Pokud jde o kouzla, já neumím ani vytáhnout králíka z klobouku.“

„To je jen odvedení pozornosti, optický trik,“ usmál se Brad.

„Řeknu ti, že když do tebe někdo zatne pařáty, už to jako trik nevypadá.“

„To ne, myslel jsem to jinak,“ odpověděl Brad. „Když ho nalákáme na sebe, mohl by holky nechat chvíli na pokoji. Musel mít nějaký důvod, proč šel po tobě. Když to pochopíme, můžeme to využít a třeba na pár týdnů odvrátíme jeho pozornost od Dany. A pak od Zoe, až bude na řadě.“

„Nic konkrétního mě nenapadá. Jen mám pocit, že něco vím, ale ještě mi to nedošlo.“ Jordan si rozpačitě strčil ruce do kapes. „Vím nebo jsem věděl něco, co by mohla být aspoň částečná odpověď. Něco z minulosti, co souvisí i s dneškem.“

„Něco mezi tebou a Danou,“ dodal Brad.

„Musí tu být spojitost, no ne? Jinak by to do celé věci nezapadlo. A kdyby to nebylo tak důležité, proč by se se mnou babral?“

„Asi bychom měli zajít na poradu,“ navrhl Brad.

„Vy kravaťáci byste pořád chodili na porady,“ odfrkl si Flynn.

„Jsem nucen podotknout, že kravatu nemám.“

„Uvnitř v hlavě ji nosíš pořád a k ní nejspíš proužkovaný oblek. Ale to odbočuju. Možná se to hodí,“ obrátil se k Jordanovi. „Všech šest by nás mělo dát hlavy dohromady. U tebe,“ poplácal Brada po rameni. „Máš tam víc nábytku a lepší jídlo.“

„To mi vyhovuje. Čím dřív, tím líp.“ Brad pohlédl na hodinky. „Ha ha, musím na poradu. Domluv to s holkama a dejte mi vědět.“

Zašel si dovnitř pro sako a vyběhl do deště k autu.

Jordan se díval, jak Brad odjíždí. „Jestli tohle kolo vyhraje a přijde další, půjde pro změnu o jeho hlavu.“

„A myslíš, že to neví?“

„Myslím, že ví. Jde o to, jestli to ví Zoe.“

V tu chvíli Zoe věděla jistě jediné, a sice, že prožívá nejdůležitější den svého života. V ruce pevně svírala klíče, svoje klíče. Zářily novotou, stejně jako sada nových zámků, které zakoupila.

Zámek na vstupní dveře se rozhodla instalovat sama, vždyť to dávno uměla. A bude to považovat za určitý rituál, rozhodla se. Oznámí tím světu nárok na vlastní nemovitost.

Zaparkovala před domem, proběhla deštěm na verandu a počkala na kamarádky. Malory u sebe měla staré klíče, ale i tak se slušelo vstoupit společně.

A nebylo to navíc symbolické, že právě Malory měla původní klíč? A že ona s Danou počkají, až jim odemkne dveře – první dveře?

„Ten déšť otrhá poslední barevné listí,“ poznamenala Mal, když doběhla pod stříšku.

„Ještě že vydrželo tak dlouho.“

„Máš pravdu.“ Malory začala odemykat, ale pak se zarazila. „Teď mi to došlo. Vždyť ten dům je konečně náš. Doopravdy náš. Možná bychom měli říct něco slavnostního nebo udělat něco symbolického.“

„Ani jednu z vás přes práh neponesu,“ ozvala se Dana a prohrábla si vlhké vlasy.

„Co si dát rejdiváka?“ navrhla Zoe.

„Rejdiváka,“ rozesmála se Dana. „Na tři.“

Těch pár lidí, co prošlo kolem, mohlo být mírně překvapeno, když viděli tři ženy na hezké modré terase, jak před zavřenými dveřmi vykračují nohy do stran.

Malory pak s hihňáním odemkla. „Tak je to správně. A jdeme na to.“ Strčila do nově natřených dveří a otevřela pusou dokořán.

„Páni, koukněte na to!“

„Co je?“ Zoe ji instinktivně chtěla strhnout zpátky. „Je to Kane?“

„Ne, ne. Koukejte. To je ale milé! Podívejte, co nám připravili.“ Spěchala dovnitř a hned zabořila tvář do pugétu růží na stolku. „Květiny. Naše první květiny. Za tohle se musím Flynnovi odměnit.“

„To od něj bylo pozorné.“ Zoe přivoněla k růžím a pak otevřela krabici s cukrovím. „Sladkosti. Samé lepší. To je ale zlatíčko, Mal.“

„Určitě v tom nebyl sám.“ Dana vytáhla láhev z kbelíku a povytáhla obočí, když spatřila značku. „Na tomhle bys našla Bradovy otisky. To není jen tak ledajaké šampaňské.“

Zoe se na vinětu zamračila. „Drahé, co?“

„Nejen to, hlavně výborné. Tohle šampáňo jsem pila jen jednou, když mi Brad věnoval láhev k jednadvacátým narozeninám. On měl vždycky styl.“

„Tohle připravili všichni tři společně – pro nás.“ Malory si dlouze povzdechla a pohladila bříšky prstů květy růží.
„Myslím, že všichni tři mají styl.“

„Tak je nesmíme zklamat.“ Dana vytáhla zátku a nalila šampaňské do připravených skleniček.

„Měly bychom si připít.“ Zoe zvedla dvě skleničky a podala je kamarádkám.

„Ale nesmíte mě rozplakat,“ vzdychala dál Malory. „Už ty kytky mě málem dostaly.“

„Mám to.“ Dana pozvedla svou sklenici. „Na Požitky.“

Cinkly sklenice, dívky se napily. I na pár slz přece jen došlo.

„Chtěla bych vám něco ukázat.“ Malory odložila skleničku a zašla si pro kufřík. „Trochu jsem si hrála. Ale chci slyšet upřímný názor. Neurazím se, když se vám to nebude líbit. Je to jen takový nápad.“

„Tak už nás nenapínej.“ Dana si vzala zákusek. „Sem s tím.“

„Fajn. Přemýšlela jsem o logu, nějakém, které by spojilo všechny tři obchody. Samozřejmě by každá ještě měla vlastní, ale nějaké společné by se hodilo na hlavičkový papír, navštívenky, webové stránky a podobně.“

„Webové stránky.“ Dana našpulila rty a přikývla. „Uvažuješ rychleji než já.“

„Plánovat se vyplatí. Pamatuješ na Toda?“

„Jasně. Takovej milej chlápek, co s tebou pracoval v galerii,“ doplnila Dana.

„Ano. Taky dobrý kamarád a počítačový grafik. Mohl by nám hezké stránky vymyslet. Vlastně jsem uvažovala, že bych mu nabídla práci tady. Trochu předčasně, ale nejspíš budu pomoc potřebovat. Všechny asi budeme.“

„O tom jsem ještě nepřemýšlela,“ připustila Dana. „Ale jo, přinejmenším jedna prodavačka na půl úvazku by se hodila. Nebo dvě. A měly by taky umět servírovat čaj a víno.“

„Já musím sehnat vizážistku a kosmetičku. Možná i pár dalších lidí.“ Zoe si přitiskla dlaň na zjitřený žaludek. „Páni, my budeme mít skutečné *zaměstnance*.“

„To se mi zamlouvá.“ Dana znovu pozvedla sklenici. „Je fajn být šéfem.“

„Taky budeme potřebovat finančního poradce, kancelář, telefonní linky, rozpočet na reklamu, vývěsku... Mám toho celý seznam,“ dodala Malory.

Dana se rozesmála. „To věřím. A co je ještě v tom kufříku?“

„Dobře, takže logo. Tohle je jen první nápad.“

Vytáhla desky, otevřela je a položila na stolek kresbu.

Ženská postava na ní seděla v kadeřnickém křesle, s hlavou mírně zakloněnou a uvolněným výrazem. V ruce držela otevřenou knihu a na stolku vedle stála sklenice vína a růže v jednoduché váze. To vše bylo zarámováno v ornamentu připomínajícím rám obrazu.

Nahoře mohly číst prostý nápis POŽITKY a dole PRO TĚLO, MYSL A DUŠI.

„Jú.“ Zoe se zmohla jen na tohle slůvko a položila Mal ruku na rameno.

„To je jen takový nápad,“ ozvala se Mal rychle. „Když chceme všechno spojit pod jedním názvem. Ale pak můžeme mít každá svoji variantu, jako třeba: Požitek z krásy. Požitek z četby. Požitek z umění. Tím by se odlišily obchody, které to společné logo zastřešuje.“

„To je báječné,“ zvolala Zoe. „Báječné. Co říkáš, Dano?“

„Perfektní. Prostě super, Malory.“

„Vážně? Líbí se vám? Nechtěla bych, abyste souhlasily jen proto, že...“

„Hele, uděláme dohodu,“ přerušila ji Dana. „Kdykoli by některá z nás měla dojem, že je do něčeho tlačena, tak to prostě řekne. Jsme sice holky, ale zase ne fňukny. Dobře?“

„Platí. Zanesu to Todovi,“ pokračovala Mal. „Udělá nám vzorek hlavičkového papíru. Stejně to s počítačem umí líp než já.“

„Já už se nemůžu dočkat!“ vykřikla Zoe a roztančila se po hale. „Hned zítra ráno se pustíme do skutečné práce.“

„Moment,“ Dana ukázala na vymalované stěny. „A co byla ta dřina tady?“

„Jen špička ledovce.“ A Zoe se při tanci chopila skleničky šampaňského.

Dana se nikdy nepovažovala za ulejšváka. Byla ochotná tvrdě pracovat a vydržet, dokud nesplnila úkol. Nic jiného by ani nepřijala.

Vždy na sebe měla velké nároky, osobní i pracovní, a ohrnovala nos nad lidmi, kteří šidili práci nebo si stěžovali, že je příliš složitá, těžká a problematická.

Jenže ve srovnání se Zoe vypadala jako padavka, uvažovala cestou do obchodu pro nějaké zásoby. Jako knouravé děcko. Ta ženská ji utahala už za jediný den.

Barvy, tapety, vzorky rámců, kabely, nářadí, podlahová krytina, odhady cen a podobně. A to nešlo jen o plánování a rozhodování, uvědomila si Dana, když se zastavila v oddělení zeleniny a ovoce, ale i o manuální práci.

Broušení, stěhování, skladování, přenášení, vrtání, šroubování, zatloukání.

Nedalo se popřít, že organizace a rozdělování úkolů byla Zoeina doména, usmála se Dana a vybrala několik pomerančů.

A po takové dřině, po starostech s klíčem a snahou udržet své srdce na uzdě, co se týkalo Jordána, se Dana cítila totálně zničená.

Ale copak mohla jít domů, padnout na postel a deset hodin spát? Ne, sykla nesouhlasně a přešla k oddělení mléčných výrobků. Musela se ještě zúčastnit porady v Bradově domě u řeky.

Kdyby si aspoň ty dvě hodiny mohla v klidu odpočinout, ale část musela věnovat nákupům, aby příští týden neumřela hladu.

K tomu všemu začínala ztrácet naději, že cestu ke klíči najde v knihách, které se rozhodla prostudovat. Četla a četla, sledovala každou možnou stopu, a přece nebyla k nějakému řešení o nic blíž.

A co když selže? Co pak? Nejen že zklame kamarádky, bratra a milence. Že budou zdrceni Rowena i Pitte. Její neschopnost odsoudí k utrpení i sestry ze skla, dokud nebude vybrána další trojice žen.

Jak by s tím vůbec mohla žít? Posmutněle vhodila do košíku krabici mléka. Schránku duší už viděla na vlastní oči a s bolestí sledovala, jak v ní uvězněná modrá světla narážejí do skleněných stěn.

Jestli nenajde klíč a nevsune ho do zámku jako před ní Malory, bude ztraceno všechno, co doted' dokázaly.

A Kane zvítězí.

„Jen přes mou mrtvolu,“ pronesla a vzápětí sebou cukla, protože se někdo dotkl jejího ramene.

„Promiňte,“ smála se žena. „Vypadalo to, že se hádáte sama se sebou. To se mi obyčejně nestává, dokud nedojdu ke sladkostí.“

„No víte, mléko plnotučné, polotučné nebo dvoup procentní, to je taky těžké rozhodování.“

Žena odsunula vozík, aby jiná zákaznice mohla projít.

Hezká bruneta, něco ke čtyřiceti, všimla si Dana a snažila se její tvář zařadit. „Promiňte, my se známe, že? Jen si nemůžu vzpomenout...“

„Před pár týdny jsme se potkaly v knihovně, pomohla jste mému synovi.“ Vhodila do vozíku celý karton mléka. „Druhý den měl psát písemku z dějepisu.“

„No jasně.“ Dana se snažila zahnat černé myšlenky a odpovědět na úsměv úsměvem. „Americké dějiny, slečna Janesburgová, sedmá třída.“

„To je ono. Já jsem Joanne Reardonová.“ Podala jí ruku.
„A ten, co jste mu zachránila život, je Matt. Minulý týden jsem vám šla poděkovat, ale dověděla jsem se, že už v knihovně nepracujete.“

„Hm.“ A černé myšlenky byly zpět. „Dalo by se říct, že jsem jejich služby narychlo opustila.“

„To je mi líto. S Mattem jste to zvládla skvěle. A navíc si polepšil. Dostal jedničku. Teda jedna minus, ale jakákoli jednička u Mattova jména je zázrak, který se u nás divoce oslavuje.“

„To je prima.“ Něco takového člověk na konci dlouhého dne rád slyší. „To musel zaválet, protože slečna Janesburgová nerozdává jedničky jen tak.“

„Máte pravdu, ale bez vás by to nesvedl. Vy jste mu dokázala otočit tím správným klíčem v hlavě. Jsem ráda, že jsem vám to mohla říct.“

„Já taky. Určitě jste mi zvedla náladu.“

„Je mi líto, že jste přišla o práci. Já vím, že mi do toho nic není, ale kdybyste snad potřebovala osobní doporučení, můžete ho dostat ode mě.“

„Děkuji. Vážně. No, my vlastně s kamarády otevíráme nový podnik. Asi tak za měsíc. Bude tam i knihkupectví. Zatím je to v přípravách.“

„Knihkupectví?“ Joanniny oříškové oči se se zájmem zaostřily. „Tady ve městě?“

„Hm. Spíš takový smíšený obchod. Knihy, umění a kosmetický salón v jednom. Opravujeme jeden dům na Oak Leaf.“

„To zní báječně. Dobrý nápad. To všechno pod jednou střechou a u nás ve městě. Bydlím odtamtud kousek. Slibuju, že budu patřit ke stálým zákazníkům.“

„Jestli udržíme tempo, mohli bychom otevřít o vánočních prázdninách.“

„Super. A nepřijímáte lidi?“

Dana na ni pátravě pohlédla. „Hledáte snad zaměstnání?“

„Uvažuju o tom, že se zase zapojím do pracovního procesu. Ale hledám něco blízko domova, něco zajímavého a s flexibilní pracovní dobou. Prostě práci snů. Zvlášť když uvážíte, že jsem byla zaměstnaná naposled před deseti lety, v počítačích se vyznám jen trochu a nejdelší pracovní poměr jsem měla jako sekretářka právnické firmy ve Filadelfii, kde jsem zas tolik neoslnila.“

Zasmála se sama sobě. „To si nedělám zrovna dobrou reklamu.“

„Čtete ráda?“

„Dejte mi dobrou knihu a pár hodin klidu a budu nejšťastnější člověk na světě. Taký to umím s lidmi a nečekám žádný velký plat. Manžel nás slušně uživí, chtěla bych mu jen trochu pomoci. Ale ráda bych zas dělala něco, co by nemělo nic společného s prádlem, vařením a přesvědčováním pubertáka, aby si uklidil v pokoji.“

„Mně to naopak připadá jako super kvalifikace pro mou budoucí zaměstnankyni. Co kdybyste se v našem domě stavila? Má čerstvě natřenou modrou verandu. Prohlédnete si to tam a pak si ještě promluvíme.“

„To je skvělé. Určitě přijdu.“ Zasmála se. „Jsem tak ráda, že jsem na vás narazila. To snad musí být osud.“

Osud, bavila se Dana v duchu, když se rozloučily. Doted' nepřikládala osudu váhu. Do supermarketu ji přece zavedla potřeba doplnit spižírnu potravinami.

Taková prostá, obyčejná věc, říkala si, když postupovala uličkou mezi regály. Ale nedostala se díky tomu na správné místo ve správný čas? Vždyť natrefila na ženu, která mohla být dalším kolečkem v soukolí jejího života.

A co víc, ta žena vyslovila přesně to, co Dana potřebovala slyšet.

Vy jste mu dokázala otočit tím správným klíčem v hlavě.

Je to náhoda, že Joanne použila právě tenhle výraz? Ne, neměla by nad tím jen mávnout rukou. Její klíč je přece poznání.

A ona ho najde, slíbila si. Najde ho, protože bude mít hlavu otevřenou.

ZDanina pohledu se o Bradleym Charlesovi Vaneovi IV. dalo říct mnohé.

Byl vtipný, chytrý a dobře vypadal. Podle nálady a okolností mohl vystupovat jako uhlazený městský elegán, který připomínal Jamese Bonda, když si v Monte Carlu objednával martini s vodkou, ale v mžiku se změnil třeba v rošťáka, co vám vodní pistolkou postříká kalhoty.

Dokázal s vámi diskutovat o francouzských filmech s vášní člověka, co nepotřebuje číst titulky, ale stejně horlivě se mohl dohadovat, jestli je pro Bugse Bunnyho větším nepřítelem Elmer Fud nebo Yosemiteký Sam.

Všechno tohle Dana na Bradovi milovala.

A pak také jeho dům.

Lidé ve městě mu říkali Vaneovic dům nebo Dům u řeky a obojí platilo už víc než čtyři desítky let.

Postavil ho Bradův otec jako důkaz prosperujícího obchodu se stavebním dřevem, což byl základ jejich obchodního impéria. Kvalitní dřevo a cit pro krajinu dovolily B. C. Vaneovi III. stvořit jednoduchou, a přesto úžasnou stavbu.

Hacienda se prostírala do šířky na říčním břehu, na všech stranách ozdobená vyhlídkovými balkony a prostornými

terasami. Linie střech v různých úrovních a úhlech daly vyniknout kráse dřeva.

Odevšad byl nádherný výhled na řeku se stromy nebo do chytře rozvržených zahrad.

Při pohledu na takový dům si člověk neřekl – no jo, peníze, ale spíš jen užasle vydechl.

Dana v něm strávila hodně času, jako děcko v doprovodu Flynna a později ve společnosti Jordána. A vždycky se tam cítila dobře. Bylo jasné, že dům měl skýtat především pohodlí a teprve v druhém sledu se pyšnil stylem.

A další bod pro Brada znamenalo bohaté pohoštění, které připravil, kdykoli měl větší návštěvu.

Hostina nebyla nijak snobská, aspoň tak nepůsobila. Jen se tam vždycky našel nějaký úžasný těstovinový salát, kvůli kterému se Dana zatoužila brzy vrátit, spousta zajímavých jednohubek, šunka a taky skvělý tmavý chléb na sendviče.

Celé kolo sýru brie obložil masitými malinami a krekry téměř průsvitnými a neuvěřitelně křupavými, že se až rozplývaly na jazyku.

Připravil pivo, víno, soft drinky a vodu v lahvích.

Dana hned věděla, že neodolá krémovým dortíčkům na táce velkém jako celé New Jersey.

Tohle všechno porůznu rozestavěl v hlavním salonu, kde praskal oheň v krbu a sedací nábytek přímo lákal, aby se do něho člověk na několik týdnů zabořil.

Pokoj nepůsobil noblesně, abyste se museli bát položit si nohy na stůl, jen to celé mělo šmrnc.

Takový byl Bradley Vane.

Dana slyšela příjemný šum konverzace kolem a málem by upadla do šťastné dřímoty, způsobené teplem a dobrým jídlem.

Ovšem nebýt Zoe, která se vedle ní nepřestávala ošívát.

„Měla by sis ty mravence z kalhot vyklepat,“ řekla jí Dana.

„Promiň.“ Zoe se znejistěle podívala ke dveřím. „Dělám si starosti o Simona.“

„Proč? Dostal tác jídla, že by tím nakrmil hladovějící vojsko, a k dispozici Bradovu hernu. To je sen každého pubertáka.“

„Jenže v domě je tolik věcí,“ zašeptala Zoe. „Drahých věcí. Umělecké předměty, sklo, porcelán a tak. On není na nic takového zvyklý.“

A já taky ne, musela si v duchu přiznat, a snažila se dál neošívát.

„Co kdyby něco rozbil?“

„No,“ Dana si do úst líně vhodila další malinu, „to by ho Brad asi rozcupoval na kusy.“

„Cože? On bije děti?“ vykřikla Zoe.

„Proboha, Zoe, měj rozum. Tenhle dům přežil jiné devítileté kluky. Aspoň tři z nich bys našla v téhle místnosti. Uklidni se, dej si víno, a až pro něj půjdeš, mohla bys mi donést další maliny.“

Půl skleničky, rozhodla se Zoe a vstala. Ale jakmile se natáhla pro láhev, předstihl ji Brad.

„Vypadáte trochu nepřítomně.“ Nalil víno do volné sklenice a podal jí ho. „Nějaký problém?“

„Ne.“ Kruci, ona chtěla jen půl skleničky, proč se jí plete do cesty? „Jen uvažuji, že bych měla zkontrolovat Simona.“

„Tomu je fajn. Se vším, co je v herně, umí zacházet bezvadně. Ale zavedu vás tam, jestli se chcete přesvědčit,“ dodal rychle, protože se zamračila.

„Ne, věřím, že je v pohodě. Je od vás hezké, že jste ho tam nechal hrát.“ Věděla, že mluví odměřeně, ale nemohla si pomoci.

„K tomu přece herny jsou, ne?“

Protože Brad napodobil její tón, v odpověď jen přikývla. „Hm, Dana by chtěla ještě trochu tady toho.“ Zoe ztuhle nabrala maliny do misky a vrátila se k pohovce.

„Náfuka jeden,“ ucedila skrze zuby a Dana překvapeně zamrkala.

„Brad?“ Chopila se misky. „Promiň, ale to jsi vážně na omylu.“

Ke gauči se přišoural Jordan, usedl na opěradlo vedle Dany, a než ho mohla zastavit, sebral jí z misky pár malin.

„Vezmi si svoje.“

„Tvoje jsou lepší.“ Vztáhl ruku a začal si pohrávat s jejími vlasy. „Jak jsi tam dostala ty světlé pramínky?“

„Já ne, to Zoe.“

Ukradl si další malinu a pak mrkl na Zoe. „Dobrá práce.“

„Kdykoli budeš potřebovat zástřih, máš to doma.“

„Dík, budu si to pamatovat.“ Zase si pohodlně sedl. „Asi byste chtěly vědět, proč jsme vás sem dnes pozvali,“ prohlásil, ale Dana se rozesmála.

„Vidíš, tohle je náfuha.“ Ale pak se smířlivě dotkla jeho stehna. „Myslím, že jsem tu kvůli klíči, který mám najít já, takže budu mluvit první.“

Podala Jordanovi misku se zbývajícimi malinami, vstala a přitom ze stolku zvedla sklenku s vínem. Jordan se okamžitě svezl na její místo a vzal Zoe kolem ramen.

„Chodíváš sem často?“ začal.

„Chodila bych, kdybych tušila, že tu budeš ty.“

„Jen si blbněte,“ zabručela Dana a vydala se k láhvi s vínem. A proč by ne, vždyť nemusí řídit.

„Když jste si všichni udělali pohodlí,“ promluvila nahlas a usrkla víno, „řeknu vám pár věcí. Můj klíč má co dělat s poznáním a pravdou. Možná je to totéž, ale spíš budu potřebovat kombinaci obojího. Pak je tu vztah k minulosti, přítomnosti a budoucnosti. Začínám chápat, že se tím myslí po různých falešných stopách něco osobního.“

„Souhlasím,“ ozvala se Malory. „Rowena zdůrazňovala, že klíčem jsme my tři. U mě šlo taky o osobní věc.“

„Ano. A osoby mužského pohlaví v téhle místnosti jsou součástí mého minulého i současného života. Protože se nejspíš budeme setkávat i dál, patří taky k mé budoucnosti. Všichni dobře víme, že všech šest je nás nějak propojených.“

Pak jsou tu obrazy, které Malory použila při hledání klíče minulý měsíc.“

Dana a s ní i ostatní se zadívali na portrét sester ze skla, který Brad pověsil nad krbovou římsu. Další z výtvorů Roweny, na níž byly sestry zachycené krátce po tom, co přišly o své duše. Spaly na něm v průhledných skleněných rakvích.

„Brad ho koupil kdysi na aukci, aniž tušil, co se později stane. I Jordan našel svůj obraz krále Artuše, který se právě chystá vytáhnout meč z kamene, v galerii, kde dřív pracovala Mal. Taký mnoho let předtím, než mohl vědět, co ví teď. Takže tohle nás všechny váže zase k Roweně, Pittovi a třem polobohyním.“

„A ke Kaneovi,“ dodala Zoe. „Myslím, že na něj nesmíme zapomínat.“

„To je pravda,“ souhlasila Dana. „I ke Kaneovi. Zahrával si už s mnohými z nás a je jasné, že hned tak nepřestane. Víme, že je zlý a mocný. Ale jeho moc má své meze.“

„Nebo někdo omezuje jeho. Pokoušel se mě zasáhnout,“ mluvil Jordan. „Pak ale Rowena poslala po Daně tu mast, a viděli jste to, ne?“ Rychle si rozepl košili. Krvavé šrámy se už změnily v nepatrné jizvy. „Začalo se to hojit hned, jak jsem to potřel. Chci tím říct, že jeho činy před Rowenou neobstojí. Ale Rowena zase nedokáže vymazat následky docela.“

„Takže by se to dalo shrnout,“ dokončila Dana za něho, „že jsou si celkem rovni.“

„On má svá slabá místa,“ Jordan si zamyšleně zapínal košili. „Sobeckost, pýchu a vztek.“

„Kdo říká, že jsou to slabosti?“ Dana si šla sednout na opěradlo křesla, kde se usadil Brad. „Ale je pravda, že nám tak docela nerozumí. Není schopen chápat, jací my smrtelníci jsme. Nepronikl skrz naši individualitu. Pohybuje se na povrchu, pohrává si s našimi fantaziemi a strachy, ale k jádru věci se zatím nedostal. Proto ho Malory porazila.“

„Ano, ale když tě má v moci, je těžké vidět jasně a rozeznat pravdu.“ Malory zavrtěla hlavou. „Nesmíme ho podceňovat.“

„To taky nechci. Spíš bych řekla, že zatím podcenil on nás.“ Dana zamyšleně studovala obraz nad krbem. „On chce, aby trpěly jen proto, že jsou částečně smrtelné. Rowena mluvila o protikladných silách: krása versus ošklivost, poznání versus nevědomost, odvaha proti zbabělosti. Jedno bez druhého ztrácí význam. On je síla temna, ale bez temnoty není světlo. Myslím, že Kane je podstatná součást našeho hledání, a ne jen taková nepříjemnost.“

Zaváhala a napila se. „Není tajemství, že jsme se s Jordanem zase intimně sblížili.“

Jordan to nechal doznít. „Nevěřil bych, že se při zmínce o sexu začneš červenat, kočko.“

„Jen jsem chtěla, aby to bylo... jasné. A tobě vysvětlit, že s tebou nespím jen kvůli hledání klíče, i když to s tím má co dělat,“ pokračovala rychle. „Někdo mi nedávno řekl, že sex má magickou moc.“

„Když se to umí,“ přerušil ji Jordan.

„Tak si to radši shrňme,“ přerušil ho Brad. „Nic z těch věcí by se nestalo, nebýt Kanea – to je minulý čas.“ Brad zamyšleně spojil ukazováčky. „Jeho přítomnost a manipulace ovlivňují hledání klíče. Přítomný čas.“ Zvedl další prst, jako by počítal. „Kletba bez něho nebude ukončena.“ Zvedl třetí. „On je důležitý činitel. Není odměny bez práce, vítězství bez námahy, bitva se nevyhraje bez rizika.“

„Tradiční symboly každé cesty k pokladu,“ dodal Jordan. „Zlo musí být překonáno.“

„To bych pochopila,“ ozvala se Zoe. „Ale jak to Daně pomůže najít klíč?“

„Poznej svého nepřítele,“ řekl Brad.

„Tím by se to dalo shrnout,“ přikývla Dana.

„Ale je tu ještě prolitá krev,“ přidal se Flynn. „Taky tradiční prvek podobných příběhů. I já totiž umím číst,“

dodal. „Jenže proč Jordanova krev? Pro to musí existovat důvod.“

„Možná proto, že ho Jordan rozčilil. To umí dobře,“ řekla Dana. „Ale spíš proto, že Jordána k hledání nějak potřebuju.“

„Ty mě potřebuješ na víc věcí, kočko.“

„Nechme stranou jeho naparování,“ máchl Dana skleničkou. „Klíčem je poznání. Teda něco, co vím nebo co musím zjistit. Pravda, kterou musím oddělit od lži. Kane obojí míchá dohromady. Co řekl nebo udělal pravdivého? Takhle na to chci jít. Ale pak je tu taky zbytek indicie. Jedna bohyně kráčí, druhá čeká. To je zatím hádanka. Maloryina zpívala, a tak to Mal i s klíčem přetvořila do obrazu. Moje bohyně Niniane by měla někam jít. Ale kam a proč? A která bohyně čeká? Ta Zoeina?“

„Možná bys to měla napsat jako příběh,“ navrhla Zoe. „Stejně jako to Mal namalovala.“

„To by šlo zkusit,“ zamyslela se Dana. „Problém je, že jsem nikdy netoužila psát, tak jako Malory malovat. Ale možná bych si něco takového měla přečíst... Jenže na nic podobného jsem v těch stovkách knih nenarazila. Takže si to asi opravdu budu muset napsat sama.“

„Anebo možná Jordan.“ Flynn si zamyšleně pohrával s Maloryinými vlasy. „On je přece spisovatel – když pominu svoje kvality. Jenže já píšu zprávy, on si vymýšlí.“

„Zatraceně dobře vymýšlí,“ připomněl mu Jordan.

„No jo. Já teď mám na mysli, že by se Jordan mohl pocvičit a jen tak na zkoušku tohle všechno sepsat ve formě povídky. Třeba si to Dana pak přečte a spadnou jí klapky z očí. Vytáhne klíč a pak už jen uspořádáme party na oslavu.“

„To zas není tak hloupý nápad,“ uvažovala Dana.

„Já myslím, že je výborný,“ Zoe se natočila a zářivě se na Jordána usmála. „Zkusíš to? Já tvoje knížky přímo miluju a tohle by byla ještě větší legrace.“

„Pro tebe, krásko,“ vzal ji za ruku a políbil, „cokoli.“

„Je mi nějak divně od žaludku,“ Dana si sáhla na břicho.
„A jak brzo si to budu moct přečíst?“

„Tak teď mluvíš jako vydavatel. Mohla bys mě vyprovokovat k uměleckému záchvatu, který by to ještě víc zdržel.“

„To se ti stává? Myslím umělecké záchvaty,“ zeptala se Zoe. „Vždycky mě zajímalo, jak to mezi umělci chodí.“

„Panebože, teď ho ještě nazvala umělcem.“ Dana vstala.
„Jdu domů, musím si lehnout.“

Jordan ji ignoroval a soustředil se na Zoe. „To zas ne. Je to prostě práce, občas skvělá práce. Moje vydavatelka, tedy skutečná,“ hodil okem po Daně, „je žena s báječným vkusem a navíc diplomatická profesionálka.“

„Tvůj vydavatel je žena? Jak to funguje? Pořád s ní všechno konzultuješ, nebo ti sama říká, co od tebe chce, nebo...“ Zoe zmlkla a zavrtěla hlavou. „Promiň, to už není k věci.“

„Nevadí. Chtěla bys taky psát?“

„Psát? Já?“ Užasle rozevřela exotické oči a pak se rozesmála. „Ne. Jen mě zajímá, jak to funguje.“

„Když už se mluví o práci, zítra nás jí čeká až až.“ Malory plácla Flynnu po ruce.

„To je moje narážka. Jdu pro Moea,“ řekl Flynn Daně.

„Už mi dochází psí žrádlo. Jí totiž jako slon.“

„Nějaké ti přivezu.“ Chytil sestřinu tvář do dlaní. „A nech si ho co nejbliž u sebe, ano?“

„On mi nic jiného nedovolí.“

„Flynn, nevyzvedl bys taky Simona?“ Zoe začala automaticky sbírat špinavé talíře. „Nejspíš bude viset na Moeovi, takže ho najdeš snadno.“

„Jasně.“

„Taky bysme se měli zvednout. Zkusím, jestli bych tady toho nepřiměla napsat domácí úkol,“ ukázala Dana palcem na Jordána. „Znáš nějakou metodu?“

„Podplácet. Nic jiného nefunguje.“

Brad přistoupil blíž a dotkl se Zoeiny ruky. Nadskočila jako zajíc. „Tohle nemusíte.“

„Promiňte,“ Zoe talíře našťavaně odložila, „to je zvyk.“

Bradovi se zdálo, že si ta ženská špatně vyloží každou jeho větu. „Myslel jsem, že se s tím nemusíte obtěžovat. Chce někdo kávu?“

„Já.“

„Ne, nechceš.“ Dana postrčila Jordána ke dveřím. „Máš ještě práci. Kávu dostaneš, když napíšeš aspoň pár stránek.“

„Uplácení,“ kývla Zoe hlavou. „To zabere vždycky.“

Moe vpadl do místnosti jako naježený kulový blesk. Z radosti, že vidí všechny přátele, začal skákat, olizovat je, mohutným ocasem smetl pár skleniček ze stolku, a než ho stačili chytit, strčil čenich do hromádky krevet na tácu.

„Omlouvám se, omlouvám se.“ Flynn už držel psa za obojek a vláčel ho, nebo spíš byl vláčen, směrem ke dveřím. „Zavřu ho do Jordanova auta. Vypište mi účet za škody. Zatím. Jo, Zoe, Simon prý ještě musí dohrát jednu hru. Ježíšikriste, Moe, stůj!“

„Tak tohle je teď můj život,“ prohodila Mal docela šťastně. „Ale je to fajn. Dík, Brade, omlouvám se za to nádobí. Holky, ahoj zítra. Dobrou, Jordáne.“

„Musím zachránit čalounění.“ Jordan chňapl Danu za ruku a vlekl ji ke dveřím. „Mějte se.“

„Přestaň se mnou cloumat. Pa, Brade. Ahoj ráno, Zoe.“

Dveře se za nimi zabouchly a nastalo hrobové ticho.

Seběhlo se to tak rychle. Zoe rozhodně nezamýšlela odejít jako poslední. A teď to má. Hrůza.

Napadlo ji, že vběhne do herny a rychle Simona odvede. Netušila ale, kde to přesně je, a nemohla jen tak stát na místě a volat ho. Jenže něco udělat musela.

Sehnula se tedy, aby sebrala sklenice, které Moe shodil na zem. Ve stejné chvíli to udělal i Brad.

Srazili se kolena, a proto zas okamžitě vyskočili, napjatí jako luk.

„Já to seberu.“ Brad se sklonil a postavil sklenky na stolek. Byl tak blízko, že cítil Zoeinu vůni. Nosila pokaždé jinou, jednu zemitější, jindy lehkou, ale vždycky bytostně ženskou.

Její proměnlivost ho neskutečně fascinovala.

„Kávu?“

„Už bych měla Simona odvézt. Touhle dobou chodívá spát.“

„Aha. No, dobře.“

Když jen stál a pozoroval ji, ucítla v zátylku nepříjemné horko. Řekla snad něco nevhodného? Zapomněla na něco?

„Děkujeme za pozvání.“

„Jsem rád, že jste si našli čas.“

Během další dlouhé pauzy měla chuť skousnout si ret. „A Simon? Kde přesně je?“

„V herně. Aha,“ zasmál se rozpačitě, „vy nevíte, kde to je. Zavedu vás tam.“

Čím větší část domu si mohla prohlédnout, tím víc se jí líbil a tím víc ji uváděl do rozpaků. Tolik místností a všechny okouzlující nebo aspoň stylově zařízené. Uvědomila si, že všechny ty věcičky na stolech a policích nejsou jen ledajaké ozdůbky.

Brad zabočil obloukovým vchodem do jakési knihovny. Měla vysoký dřevěný strop a díky němu působila otevřeně a přesto útulně.

„Tolik prostoru.“ Zarazila se, že to vyslovila nahlas.

„Za to může táta. Ten když jednou začne, neumí přestat. Každou chvíli dostal nový nápad a musel ho začlenit do plánu.“

„Nádherný dům,“ dodala rychle. „Zařízený se smyslem pro detail, ale nijak zvlášť okázale. Muselo být prima tady vyrůstat.“

„To ano.“

Přešli do dalšího pokoje. Zoe už z dálky slyšela burácení motorů, střelbu a výkřiky svého syna.

Videohra puštěná na obří obrazovce přes půl stěny se týkala jakési honičky v autech. Simon seděl v tureckém sedu na zemi, místo v některém z pohodlných křesílek.

Herna byla zařízena jako z nejbáječnějšího klukovského snu. Kulečník, tři hrací automaty a jeden dokonce s nápoji, jukebox a tři konzole s videohrami.

Kazetový strop odrážel paprsky slunce, v krbu příjemně hořel oheň. Zoe spatřila i menší nablýskaný bar a skříň plnou komponentů ke hrám.

„Páni. To je Simono soukromé nebe.“

„Můj otec si rád hrál. Strávili jsme tady spoustu času.“

„Tomu věřím.“ Postavila se synovi za záda. „Simone, musíme jít.“

„Ještě ne, ještě ne.“ V obličejí se mu zračilo pekelné soustředění. „Tohle je Velká loupež aut, trojka! Už jsem je málem donutil svolat Národní gardu i s tankama. Ještě deset minut a mám rekord. Nakopu těm poldům zadek.“

„Simone, pan Vane by chtěl svůj dům zase pro sebe.“

„Pan Vane je docela v pohodě,“ opravil ji Brad.

„Mami, prosím, prosím, tanky.“

Zaváhala. Na synově tváři totiž viděla víc než jen soustředění. Spatřila tam radost.

Na obrazovce někdo zemřel s patřičným krveprolitím a podle chlapcova potěšeného chechtotu pochopila, že to nebyl Simon.

„Je to trochu drsné,“ trhl sebou Brad. „Jestli si nepřejete, aby takovéhle hry hrál...“

„On už umí rozlišit hru od reality.“

„Prima. Tak co kdybychom si dali tu kávu?“ navrhl Brad.

„Pár minut navíc neuškodí.“

„Dobře. Deset minut, Simone.“

„Fajn, mami, dík. Já to dokážu,“ zamumlal už zase soustředěný na hru. „Dokážu to.“

„Jste hodný, že ho necháte hrát vaše hry,“ prohodila Zoe, když poodešli. „On o tom pak mluví celé dny.“

„Je to skvělý kluk. Vždycky ho rád vidím.“

„S tím souhlasím.“

Ocitla se v kuchyni – v další prostorné, stylově zařízené místnosti. Zářila bíle a žlutě, že musela působit slunečně i během podmračených dnů.

Zoe musela obdivovat nekonečné pracovní plochy, dlouhé řady skříněk, často prosklených, a množství spotřebičů a nástrojů, které musely otravné kuchtění změnit v radostnou tvůrčí činnost.

Pak si ale uvědomila, že s Bradem opět zůstala o samotě.

„Asi bych se měla vrátit za Simonem a nechat vás dělat, co potřebujete. Za chvíli vypadneme.“

Brad pečlivě odměřil kávu do dávkovače a pak se na ni zadíval. „Proč myslíte, že bych si to přál?“

„Určitě máte jiné věci na práci.“

„Zas tolik ne.“

„No, já ano. Milion věcí. Měla bych Simona odtáhnout, protože jinak se neudrží a pustí se do další hry. Jdu tam. Cestu ven už najdeme sami.“

„Já to nechápu.“ Brad zapomněl na kávu a přistoupil blíž. „Vůbec to nechápu.“

„Co?“

„S Flynnem i Jordanem jste v pohodě, a dokonce s nimi flirtujete, ale po dvou minutách v mé přítomnosti se celá naježíte a chcete odejít.“

„Já s nikým neflirtuju.“ Její hlas zněl náhle ostřeji. „Ne jak si myslíte. Jsme přece kamarádi. A navíc chodí s Danou a s Malory. Jestli myslíte, že jsem nějaká taková...“

„A je to tady,“ pokračoval Brad a snažil se zůstat klidný. „Takhle si domýšlíte nesmysly, pokud jde o mě.“

„Nevím, o čem mluvíte. Vždyť se skoro neznáme.“

„To není pravda. Lidi se za takovýchto okolností seznámí hodně rychle. My dva se vídáme už skoro dva měsíce.“

Strávili jsme spolu dost času, máme společné kamarády, a dokonce jste mi uvařila večeři.“

„Neuvařila jsem vám večeři,“ vystrčila Zoe bradu. „Náhodou jste byl u nás, když jsem vařila večeři, a tak jste ji snědl. To je rozdíl.“

„Tak dobře,“ souhlasil. „Víte, vaše reakce mě bůhvíproč nutí chovat se jako můj otec, když je podrážděný. Najednou se mu začínám podobat, i když jsem ten tón hlasu a postoj jako dítě nemohl vystát.“

„Nemám v úmyslu vás rozčilovat. Odcházíme.“

Brad měl docela jasnou představu o tom, kdy je čas mluvit a kdy jednat. Pokud měl něčeho dost, musela přijít akce. Uchopil ji za paži, aby neutekla, a sledoval, jak se jí ve tváři promítly zlost a pak nervozita.

„Vidíte,“ řekl, „tohle je vaše obvyklá reakce na mě, podrážděnost a nervozita. Pořád se ptám proč. Poslední dobou o vás musím přemýšlet dost často.“

„To máte až moc volného času. Pusťte. Musím jít.“

„A jedno z možných řešení,“ pokračoval klidně, „je tohle.“

Položil jí dlaň do týla, přitáhl ji k sobě a políbil.

Toužil ji líbat celé týdny. Možná roky. Dostat chuť jejích rtů a jazyka až do krve. Dotýkat se jí, pomyslel si, když ji objal kolem pasu a přitáhl k sobě blíž.

Měla tak plné, tak zralé rty, o tolik zkušenější, než čekal. Její tělo se při doteku zachvělo jako v šoku. V té chvíli to nevadilo.

Nezáleželo na tom, jestli mu tím vyhlašuje válku nebo klid zbraní. Chápal jen to, že by pomalu, ale jistě zešílel, kdyby se jí nikdy nesměl dotknout.

Zaváhala, místo aby ho hned odstrčila. A to byla chyba, jak si uvědomila později, když zase dokázala jasně uvažovat.

Byl horký a pevný a uměl líbat. Bože, jak dlouho už se takhle k nikomu netiskla. Nechala touhu růst ze špiček nohou vzhůru přes trup do hrdla, pak přišlo to známé zaškubnutí v útrobách a touha znovu opsala stejný kruh.

Na jeden šílený okamžik ho k sobě přitáhla – všechnu tu mužskou vůni a chuť, sílu a vášeň – a nechala je v radostném reji splynout se svou.

Podobalo se to pout'ové jízdě, kdy netušíte, jestli vás to v příští chvíli nevyhodí z kola ven.

Pak ale musela dupnout na brzdy. Neměla na vybranou. Věděla dobře, jak to chodí, když se dá člověk příliš rychle unést.

A tohle nebylo její místo, ani její muž. Patřilo k ní pouze dítě, hrající si vedle v pokoji.

Vyprostila se z Bradovy náruče.

Zdál se rozechvělý tím okamžikem, ale klidně přikývl. „Myslím, že jsem se vyjádřil jasně.“

Už dávno nebyla bázlivá panna, ani snadná kořist. Neustoupila tedy, aby to nevypadalo zbaběle, ale dívala se mu dál pevně do očí. „Něco si radši vyjasníme hned. Muži se mi líbí. Jejich společnost, konverzace, humor. Jednoho taky náhodou vychovávám a chci to dělat co nejlíp.“

Vypadala jako rozčilená a vzrušená lesní víla, napadlo ho. „Vždyť to děláš moc dobře.“

„I líbání mám ráda. S tím pravým, ve správnou chvíli. A sex taky, za stejných podmínek.“

Jeho oči dostaly barvu teplé mlhy, což bylo nečekaně přitažlivé, a mužné vrásky kolem úst se mu prohloubily. Zoe svédily prsty, jak se jich chtěla dotknout, ale to by si říkala o další malér.

„To se mi ulevilo.“

„Měl bys pochopit, že v tomhle věku si podmínky kladu já. Nejsem snadno dostupná, protože mám dítě a nevдалa jsem se.“

Zatvářil se uraženě. „Proboha, Zoe. Jen proto, že mě přitahuješ a toužil jsem tě políbit, mi máš připadat snadno dostupná?“

„Chci si to jen vyjasnit. A taky to, že by nikdo neměl využívat mého syna, aby se dostal ke mně.“

Ted' už byl naštvaný doopravdy. „Jestli myslíš, že tohle dělám, urážíš nás všechny tři.“

Pocítila nával viny a trapnosti. Než ale stačila promluvit, přihnal se do kuchyně Simon. „Už vedu! Překonal jsem tvůj rekord, padavko!“ Poskakoval kolem Brada a píchal ukazovákem do vzduchu ve vítězném tanci.

Brad zaplašil své emoce a popadl kluka hákem kolem krku. „Náhoda, nic víc. Jásej, dokud můžeš, drobku.“

„Příště tě porazím i v NBA.“

„To určitě. Dostaneš na frak a budeš se plazit po břiše, skrčku.“

Zoe sledovala jejich hovor a očividnou radost ze vzájemné přítomnosti a pocítila ještě větší provinění. „Už musíme jít, Simone.“

„O. K. Dík, že jsem s tebou mohl takhle zamíst.“

„To jsem tě chtěl jen navnadit, aby pak pomsta byla ještě sladší.“ Stále držel chlapce kolem ramen, když pohlédl na matku. „Dojdu vám pro kabáty.“

Protože začalo být jasné, že Dana neumí zacházet s nářadím, byla jmenovaná vrchním natěračem. To znamenalo, že se celý den musela ohánět štětcem a válečkem, zatímco Zoe si hrála se supermoderním elektrickým šroubovákem a vrtačkou a Malory spravovala prosakující odpad u dřezu.

Fakt, že i Mal, největší holčička z jejích kamarádek, pracovala s francouzským klíčem, byl pro Danu ponižující.

Ne že by jí malování stěn tak vadilo, zvlášť se zbrusu novým válečkem, ale byla to nudná práce a Dana by uvítala nějakou změnu.

Uspokojovalo ji jen to, jak se stěny jejich domu postupně vybarvovaly. Mal se Zoe zvolily správně. Budoucí knihkupectví bude vypadat útulně a k tomu stylově.

Zoe se dušovala, že až se obrousí a vysprávi dřevěné podlahy, místnosti se rozzáří.

Ona ale věděla, jak by budoucí obchod mohl vypadat. Kane jí to ukázal. A jestli využil její vlastní fantazii, tím líp. Ona svůj sen totiž opravdu uskuteční.

Něco ji napadlo. Zarazila se a odložila váleček.

Pravda v jeho lži. Její představa, jeho manipulace.

Co když je klíč tady, stejně jako byl ten Maloryin? Proč by to nemohlo být tak snadné? Ukázal jí to přece, nebo ne?

Podívej, co bys mohla mít, když budeš spolupracovat. Vysněné knihkupectví plné zákazníků. Nepředváděl jí skutečnost, ale část pravdy v tom přece byla. Ona si svým úsilím mohla takový obchod vysloužit.

Možná je klíč právě tady. Jen kdyby ho dokázala najít a uchopit jako Malory.

Několikrát se zhluboka nadechla, procvičila si krk a zatřepala pažemi jako plavec, který se chystá skočit z můstku do vody.

Pak zavřela oči a nechala se unášet.

Slyšela bzučení Zoeiny vrtačky a veselou muziku, kterou si k práci pouštěla Mal.

Co je to? ABBA? Ježíši, proč si nenaladí stanici, kde hrají hudbu tohoto tisíciletí?

Dana se otráveně pokusila vyhnat z hlavy představu pubertální tančící královny.

Klíč. Hezký zlatý klíček. Malý, lesklý, s keltským ornamentem na rukojeti. Má klíč vůbec rukojet? napadlo ji. Není to meč, tak by se to asi mělo nazývat jinak. Musí si to někde vyhledat.

Tak dost!

Odfrkla si a zkoušela se znovu soustředit.

Vrtačka, hudba a za tím tlumené zvuky projíždějících aut. Občasná rána z výfuku.

Ale když se člověk ještě víc zaposlouchal, uvědomil si vrzání a šepot starého domu, který se usazuje na svých základech.

Její dům. Její. První, který kdy vlastnila. Krůček od minulosti k budoucnosti. Prostý, ale jasný posun dál od toho, co bylo.

Ucítila čerstvou barvu, příslib nových začátků.

Tyhle věci byly skutečné, stejně jako její tělo. Tohle byla pravda.

I klíč skutečně existoval. Musela ho jen najít a uchopit.

Najednou ho spatřila. Vznášel se v jakémsi lahvově zeleném poli. Když k němu ale vztáhla ruku, prošla skrz, jako by nebyla hmotná.

Já jsem klíč. Klíč je tady jen pro mě.

Zkusila to znovu, snažila se ze všech sil, až se jí na čele perlil pot.

Je můj, myslela si. Jako tenhle dům. Brzy tu budou police plné knih. Plné poznání.

„Dano!“

Prudce otevřela oči a trochu se zakymácela, když ji Zoe chňapla za obě paže. „Co ti udělal? Řekni. Malory!“

„Ne, nic, je mi dobře.“

„Nevypadáš tak. Drž se mě. Mal!“ vykřikla znovu.

Dana si spočítala, že je asi o patnáct kilo těžší než Zoe, ale ta ji přesto dokázala udržet vestoje a v pozoru.

„Co je? Co se děje?“ Malory přiběhla s křížovým šroubovákem jako zbraní v ruce. Dana se při pohledu na něžnou blondýnku v černých legínách, zeleném svetříku a shodně zbarvenou gumičkou ve vlasech mávající náradím musela tiše hihňat.

„Kane. Kane se jí zmocnil. Byla v takovém divném transu.“

„Ne. To nebyl Kane. Jen se mi trochu točí hlava. Radši si sednu.“

Svezla se na podlahu a vzala Zoe s sebou.

„Panebože. Nejsi těhotná?“

„Co?“ Dana šokovaně zírala na Zoe a dlouhou chvíli trvalo, než se vzpamatovala. „To ne. Páni. Vždyť jsem po letech právě sotva začala sexuálně žít. Přestaňte na mě laskavě civět, jako by mi narostly dvě hlavy, ano?“

„Na, dej si trochu vody.“ Zoe vytáhla láhev z pouzdra na svém pracovním opasku.

„Je mi dobře.“ Lokla si. „Jen jsem trochu experimentovala a zkoušela sama sebe zhypnotizovat.“

„Dej mi to.“ Malory se natáhla po láhvi a zhluboka se napila. „Vyděsilas mě k smrti.“

„Promiň, ale napadlo mě, že klíč bude tady. Jako ten tvůj. Moje minulost, přítomnost a budoucnost, chápeš? Tenhle obchod a knihy, které to tu brzy zaplní. A to, jak mi Kane předvedl, jak by to tu mohlo vypadat, je zase pravda ve lžích.“

„Fajn, rozumím.“ Zoe vytáhla červenobílý šátek a otřela jím Daně čelo. „Ale co se ti stalo? Když jsem přišla, stála jsi uprostřed místnosti se zavřenýma očima a předpaženýma rukama. A trochu jsi vrávorala. Zlato, vypadalo to fakt strašidelně.“

„Zkoušela jsem si ten klíč, no, zkoušela jsem ho vyvolat. Vidět ho a být klíčem. Kruci, jak pitomě to zní.“

„Ne, nezní.“ Malory vrátila láhev Zoe a zamyslela se. „Je to dobrý nápad. Může tady být. Proboha, může být přece kdekoli, proč ne tady?“

„Máš pravdu,“ souhlasila Zoe. „Ale myslím, že bys něco takového neměla zkoušet o samotě. Ty se mu vlastně otevíráš bez přítomnosti někoho, kdo by to hlídal a kontroloval. Vážně jsi vypadala mimo, Dano.“

„Asi jo.“ I tak se musela usmát. „Ale přestaň se klepat, mamko.“ Pro zlehčení atmosféry ji štípla do svalů na ruce. „Jsi vážně mnohem silnější, než vypadáš. Ty snad pravidelně posiluješ?“

„Tak trochu. Ale spíš jsem tak stavěná.“ Zoeino srdce se už zase vrátilo k normálnímu tepu. „Ty už taky vypadáš líp. Možná bysme ten pokus mohly zopakovat všechny tři společně.“

„Dalo by se to zkusit,“ přikývla Malory.

„Jestli se na to cítíš, Dano, sedneme si tady a vezmeme se za ruce. Mal a já se pak pokusíme něco jako *vysílat* k tobě energii.“

„Pamatujete, jak jsme dopadly s magickou tabulkou minulý měsíc?“ zeptala se Dana.

„Na to se nedá zapomenout.“ Zoe se krátce zachvěla. „Ale teď si nechceme zahrávat s magií, ale využít našeho spojení.“

„O. K.“ Dana našpulila rty a rozhlédla se kolem. „Stejně to vypadá legračně, jak tady sedíme na dece v prázdné, napůl vymalované místnosti a snažíme se zhmotnit kouzelný klíč. Ale...“ chytila se Zoeiny, pak Maloryiny ruky, „...jdu na to.“

„Mal, nechceš mi něco poradit? Jaké to bylo u tebe? Co jsi dělala?“

„Já nevím, to se těžko vysvětluje. Spíš se mi to stalo. Jako bych měla sen a zároveň věděla, že to sen není.“

„Tos mi moc nepomohla.“ Dana se zasmála a stiskla jí ruku. „Ale docela chápu, jak to myslíš. Přesně tak jsem se cítila, když mi Kane ukázal hotové knihkupectví.“

„Nevím, jak jsem poznala co dělat, ale najednou mi to přišlo jasné. Jen jsem se musela soustředit na to, co chci, a zároveň zabránit jemu, aby poznal, co mám v úmyslu. To bylo těžké, protože jsem měla strach. Tak jsem se zaměřila na obraz, na malování, na barvy, vyznění, detaily. Nevím, jestli ti to nějak pomůže.“

„To já taky ne. To se teprv uvidí.“

„Nedopustíme, aby se ti něco stalo,“ řekla Zoe. „Budeme s tebou.“

„Dobře.“

Dana se zhluboka nadechla a zavřela oči. Bylo útěšné cítit stisk dvou rukou, uvědomila si, jako by ji držela kotva, aby se nemohla neovladatelně vydat do neznámých končin.

Znovu se zaposlouchala do zvuků v domě. Slyšela svůj tichý, pravidelný dech, doprovázený dechem přítelkyň. Cítila barvu a parfém.

A pak se jí opět zjevil klíč, zářící v barevném poli, což byla tentokrát čerstvě natřená stěna. Její stěna s barvou, kterou vybrala kamarádka.

Ale když se v představách po klíči natáhla, nedokázala se k němu přiblížit.

Bojovala s netrpělivostí a snažila se představit si, jaký bude na omak. Hladký, uvažovala, chladný.

Ne, bude v něm horkost. Má přece velkou sílu. Ona ucítí oheň, ze kterého je stvořený. A až ho sevře v dlani, bude v ní dobře schovaný.

Protože jen ona je předurčena ho uchopit.

Barva se ze stěny vytratila, až zůstalo jen bílé, černě orámované pole, na němž se klíč začal rozplývat. Jako zlatá loužička, která se vpíjí do pozadí.

Dana v duchu zaslechla dlouhý povzdech. Ženský povzdech. A ucítila poryv větru s vůní podzimního kouře.

Prochází se v noci a sama je tou nocí, se všemi stíny a tajemstvími. Když pláče, oplakává den.

Slova, která jí vyvstala na mysl, přinesla neskutečný žal, jako by jí srdce krvácelo ze smrtelného bodnutí. Musela je zaplašit.

Pak zase ucítila čerstvý nátěr a parfém.

Otevřela oči a střetla se s pohledem svých přítelkyň.

„Je ti dobře, zlato?“ promluvila Zoe měkce, pustila se Malory a volnou rukou pohladila Danu po tváři.

„Jo, jasně.“

„Pláčeš.“ Zoe jí šátkem osušila tváře.

„Vážně? Ani nevím proč. Něco mě zbolelo. Tady,“ přitiskla si ruku na srdce. „Pořád nevím, kde je. Nevím, kde je ten klíč.“

Přejela si zápěstím přes oči a začala vyprávět, co v představách viděla.

„Prochází se v noci,“ opakovala Malory. „Bohyně se prochází.“

„Jo. Znělo mi to povědomě, ale neumím to zařadit. Nebo to má co dělat s Niniane. Hlavně mě to strašně roztesknilo.“

Vstala, přešla k oknu a otevřela ho. Potřebovala vzduch. „Je sama uprostřed noci, aspoň tak ji vidím. Všechny tři jsou opuštěné. A jestli neudělám, co je třeba, zůstanou v té tmě navždycky.“

Zoe si stoupla za ni a opřela se tváří o její rameno. „Mají jedna druhou a mají nás. Nemuč se. Vždyť se tolik snažíš.“

„A myslím, že se posouváš pořád dál,“ dodala Mal, která také přišla k oknu. „Nechci to přehánět s optimismem, ale skládáš části Roweniny indicie, přesouváš je a přemýšlíš o nich. Myslím, že tímhle pokusem jsi začala používat i svoje srdce.“

„Nejen tvoje mysl musí být otevřená,“ dodala Mal, když se na ni Dana překvapeně zadívala. „I srdce. Aspoň to jsem pochopila já. Kdybys neriskovala něco důležitého, neodvážila by ses udělat ten poslední nejdůležitější skok.“

Dana netušila, proč ji to tak rozčiluje. Rozčiluje a štví. Otevřít srdce? Co to má znamenat? Má svléknout všechny svoje emoce do naha, aby je každý mohl podle libosti podupat?

Copak nestačí, že studuje jako blázen, pátrá v knihách, sbírá poznámky a přemýšlí, až ji hlava bolí?

Záleží jí na nich, kruci, řekla si, když za sebou zabouchla dveře svého bytu. Jí přece záleží na třech mladých ženách, napůl bohyních, napůl smrtelnicích, které jsou navěky vězněné ve skleněné schránce.

Už pro ně plakala, snad by i prolévala krev, kdyby bylo třeba.

Copak může být ještě otevřenější?

Cítila se unavená, bolavá, podrážděná. Zašla do kuchyně, otevřela si plechovku piva a k němu sáček s preclíky. Pak se šla svalit do křesla v obýváku a smutnit.

Odvážít se k poslednímu skoku?

Vyzývala přece na souboj starověkého čaroděje. Riskovala, že v novém podniku přijde o všechny úspory. Už objednala police, stoly a židle a hlavně knihy.

Pak musela mít stroj na cappuccino, hrnky a spoustu papírenského zboží, že to její kreditní karta sotva unese.

Tohle všechno podnikala bez jistoty nějakého příjmu. Copak to nebyl pořádný skok?

Malory se to mluví o otevřeném srdci a posledním skoku. Ona už to má za sebou, našla klíč a teď si užívá románu s Flynnem.

Máš dům, chlapa a psa k tomu, zakoulela Dana očima. Gratuluju.

Panebože, přece není taková mrcha.

Položila si hlavu na opěradlo a zahleděla se do stropu.

„Přiznej si to, Dano, žárlíš. Malory zvládla úkol na jedničku a všechno dobré si zasloužila. A ty se tady trápíš, protože spíš s chlápkem, který ti už jednou zlomil srdce, a navíc máš strach, že všechno zvoráš.“

Trhla sebou, když zaslechla klepání, a pak šla s pivem v ruce otevřít.

Moe jí na pozdrav strčil čumák do rozkroku a pak se prodral dovnitř k zamotanému provazu, se kterým si hrál při poslední návštěvě.

„Nevyzvedla sis Moea,“ prohodil Jordan.

„Zapomněla jsem.“ Dana trhla rameny a šla si znovu sednout do křesla.

Jordan za sebou zavřel, následoval ji a hodil na stůl velkou obálku. Z jejího výrazu pochopil, že se užírala a byla na dobré cestě k opravdové depresi.

„Co se děje?“

„Nic moc.“ Protože se Moe pokoušel vlézt jí s provazem na klín, sebrala mu ho a hodila Jordanovi.

Podle očekávání se pes okamžitě vrhl na Jordána jako býk na matadora, což Danu potěšilo. Jordan začal provaz používat jako muletu a mával jím psovi pod nosem. Takhle se přetahovali, zatímco pes hravě vrčel a muž zíral ženě do očí.

„Náročný den? Chtěl jsem se stavit a pomoci vám, ale trochu jsem se zdržel.“

„My to zvládáme.“

„Jedny ruce navíc se snad vždycky hodí.“

„Chceš svoje ruce nějak využít?“

„Určitě.“

„Fajn.“ Vstala a zamířila k ložnici. „Tak je vezmi s sebou.“

Jordan povytáhl obočí. „Promiň, brácho, ale asi jdu hrát jinou hru. Musíš si vystačit sám.“

Následoval Danu do ložnice a zavřel dveře. Uslyšel, jak se pes s mocným povzdechnutím svalil na práh.

Dana už si svlékla mikinu, zula boty a právě si rozepínala džíný. „Shoď to ze sebe.“

„Máš svrbění, kočko?“

„Přesně tak.“ Vysoukala se z kalhot a pohodila hlavou. „Je snad problém mi ho poškrábat?“

„Žádný mě nenapadá.“ Svlékl si bundu a odhodil ji stranou.

Zbavil se bot a košile, zatímco Dana rozestlala postel. Neodhadl dobře její náladu, uvědomil si. Ona už měla takový vztek, že si ho někde chtěla ventilovat.

Když si sáhla dozadu, aby rozepnula podprsenku, přistoupil blíž a na chvíli jí ruce eroticky uvěznil za zády. Pak je pustil a přešel jí bříškem prstu po páteři. „Nech taky něco na mně, ano?“

Trhla rameny, zajela mu rukama do vlasů a prudce si přitáhla jeho ústa ke svým.

S použitím nehtů a zubů navodila okamžitě atmosféru divokého sexu s trochou zlomyslnosti. V tu chvíli nestála o něžné doteky, jen o náruživost a rychlost.

Ihned ucítila odpověď jeho těla – tvrdé bušení jeho srdce a horkost, která z něho vytryskla. Sápál se po ní rukama i ústy, jeho prsty se hrubě zmocňovaly jejího těla.

Byla už připravená, když ho shodila na postel.

Chtěla si ho osedlat a rychle dokončit, co začala, ale on se nad ni vyšvihl, uvěznil ji pod sebou a zakousl se jí do řadra. Její boky se k němu vzepjaly. Chytila se jeho paží a ve zdivočelém rytmu se o něho otírala.

Před očima měl rudou mlhu, jak mu touha prudce prorážela tělem. Strhl jí podprsenku do pasu a hltal její ňadra. Přitom si rukou proklestil cestu mezi jejich těla, zabořil prsty hluboko do jejího horkého středu a neúprosnou rychlostí ji poslal k vrcholu.

Vybuchla pod ním jako sopka. Její tělo se svíjelo a napínalo, aby se vzápětí poddalo další křeči. Zabořila do něho nehty a divoce pohybovala boky, až se také přestal ovládat.

Váleli se po matraci jako v bitvě o další rozkoš, kdy jedna žádostivost narážela na druhou. Její ústa byla horečně hladová stejně jako ruce.

Jordan pochopil, že by raději zemřel při potyčkách s ní, než žil dál v klidu s někým jiným.

Sotva popadal dech, když se přesunula na něj a jedním tvrdým pohybem ho do sebe přijala.

Pocit temné slávy ji zaplavil tak mocně, že utopil všechny vztek a pochybnosti.

Tohle je skutečnost, říkala si. Tohle stačí.

Dívala se, jak na ni Jordan upírá oči, když se ho zmocňuje.

Rychlost a žár, soustředění na dvojí vrchol a uvolnění. Pohybovala se na něm s bezohlednou energií, která její tělo měnila v uzlík touhy. Jen víc, víc, ještě víc.

Pak ucítla, jak jí zaťal prsty do boků, jeho modré oči na chvíli osleply, a tak zaklonila hlavu a přenesla se spolu s ním někam za okraj světa.

Ještě se chvěla, když se bezvládně svezla vedle něho na postel. Přerývaně dýchala. Nechala hlavu spadnout na jeho rameno. Stihl ji obejmout kolem krku, ale tušil, že se mu cit do končetin hned tak nevrátí.

Pro tu chvíli mu stačilo ležet a vnímat blaženou rozbolavělost.

„Už je ti líp?“ zeptal se.

„Podstatně. Tobě?“

„Nestěžuju si. Až mi přestane zvonit v uších, snad mi vysvětlíš, co tě dneska tak vytočilo.“

„Je toho víc.“ Nadzvedla se a odsunula vlasy z tváře, aby cítila jeho kůži. „Měla jsem dojem, že skoro nic nezvládám, ale pak jsem si vzpomněla, že aspoň tohle umím docela dobře.“

„To ti nemůžu odporovat. A co jsi nezvládala?“

„Chceš seznam? Chvilí jsem měla dojem, že mám klíč na dosah, a pak to zas pominulo. Teď si myslím, že je v nedohlednu a celé to kvůli mně vybuchne. Od rána jenom natírám stěny, protože se ukázalo, že jsem na práci s nářadím levá.“

„To bych tě asi neměl upozorňovat, že máš ještě barvu ve vlasech.“

Zmoženě si povzdechla. „Já vím. Dokonce i Malory umí zacházet s elektrickým šroubovákem, a přitom je to taková slečna. A Zoe? To je dokonalý Bob Vila v ženském vydání. Věděls, že má v pupíku piercing?“

„Fakt?“ Dlouze se odmlčel. „Fakt,“ opakoval s probuzeným mužským zájmem, až ji to rozesmálo.

„Asi tak.“ Položila se na záda. „K tomu všemu jsem začala trochu počítat a zjistila, že mě celý ten podnik finančně dokonale vycucává. Tolik nákladů a žádný příjem. Jenže bez výdajů žádný příjem nebude, a když bude, určitě to v nejbližší budoucnosti nevystačí.“

„Můžu ti něco půjčit, abys mohla trochu volněji dýchat.“ Nastalo významné mlčení. „Ber to jako investici spisovatele do knihkupectví. To snad dává smysl.“

„Nemám zájem o půjčku.“ Za chladným tónem bylo slyšet smutek. „Nehledám dalšího partnera.“

„Fajn.“ Škubl rameny a zatahal ji za vlasy. „Mám to. Můžu ti platit za sex. Ale domluvíme si cenu za každé číslo, a pokud třeba vezmu tři najednou, dostanu čtvrté zdarma. To už nějak vymyslíme.“

Sledoval její tvář a všiml si, že se v ní objevují dolíčky, jak bojovala se smíchem. „Ty jsi ale perverzní.“ Překulila se na břicho a zvedla se na loktech. „Dík za ten přisprostlej humor. Snažíš se mě rozveselit.“

„Dělám, co můžu.“ Přejel jí prstem po tváři. „Určitě by sis taky dala něco k jídlu. Nepůjdeme ven?“

„Nemám absolutně chuť někam chodit.“

„Dobře. Ani já ne.“ Trochu se posunul a vykouznil šarmantní úsměv. „A předpokládám, že vařit se ti nechce.“

„Předpokládáš dobře.“

„Fajn. Tak uvařím já.“

Zamrkala a klepla se prstem do spánku. „Promiň, asi jsem špatně rozuměla. Tys říkal, že uvaříš?“

„Moc se netěš. Myslel jsem něco rychlého, jako míchaná vejce nebo sýrové sendviče.“

„Zapomeneme na cholesterol a dáme si obojí.“ Sklonila se k němu a krátce ho políbila. „Dík. Jdu se osprchovat.“

Když vyšla v pohodlných teplácích z koupelny, stál v kuchyni a rozklepával vejce na pánev, zatímco ve druhé se opékaly sendviče a pes baštil psí konzervu.

Jordanovi sice chyběla zástěra, ale i tak na něho byl úžasný pohled.

„Koukněte se na kuchtíka.“

„I v New Yorku se vyplatí umět si uvařit aspoň jednoduché jídlo. Připravíš talíře?“

New York, uvažovala, když otvírala skříňku. Nesměla zapomínat, že tenhle chlapík má byt v New Yorku, a nebude jí tudíž takhle vařit pravidelně.

Zaplašila tu myšlenku, prostřela a pro legraci přidala i pár svíček.

„Dobrota,“ zhodnotila první sousto, když se usadili ke stolu. „Vážně díky.“

„Mamka mi vždycky připravovala tyhle sendviče, když jsem se necítil dobře.“

„Taky dovedou utěšit – chleba, máslo, roztavený sýr.“

„Hmm. No, a jestli chceš moje ruce využít jinak než v noci plné vášně, mohl bych vám zítra věnovat nějaký čas.“

„Když nějaký máš.“

„Stavil bych se i dneska, ale měl jsem práci,“ ukázal na obálku, kterou předtím odložil na stůl.

„Ó, tys to všechno sepsal?“

„Snad jo. Měla bys to přečíst, jestli jsem něco nevynechal.“

„Super.“ Vstala a spěchala pro obálku.

„Ještě ti nikdo neřekl, že číst při jídle je neslušné?“

„Ne.“ Pohodila hlavou a znovu se posadila. „Čtení není neslušné nikdy.“ Vytřepala z obálky listy papíru a podívala se, kolik jich je. „Pilný kluk.“

Jordan si nabral další sousto vajíček. „Radši jsem to vypotil na jeden zátať.“

„Tak se na to podíváme.“

Jedla a četla, četla a zase jedla. Svým vyprávěním ji zavedl zpátky na začátek, k té noci, kdy jela poprvé za bouřky na Válečnickův vrch. Přiměl ji znovu všechno vidět a prožít. Všechno od té chvíle dál.

To byl jeho dar, uvědomila si. Jeho umění.

Z příběhu byla náhle povídka s živoucími a pravdivými postavami a jasným dějem. A když jste došli na konec, toužili jste číst dál.

„Flynn měl pravdu,“ promluvila, když obrátila poslední list. „Je užitečné vidět to takhle v celku. Musím to přečíst znovu a nechat si to projít hlavou. Ale tímhle se všechny události dostaly na jednu klikatou pěšinku a už nepůsobí tak roztříštěně.“

„To si budu muset zapsat.“

„Myslím, žeš to právě udělal,“ pokývala hlavou.

„Ne, to je jen část. Možná polovina. Dneska mě napadlo, že až všechno skončí, měl bych z toho udělat knihu. Nevadilo by ti to?“

„Nevím.“ Pohládila vytištěné stránky. „Snad ne, je to jen trochu divné. Ještě nikdo o mně nepsal.“

Chtěl na to něco říct, ale zarazil se a raději dojedl vajíčka. Spíš o sobě ještě nečetla, řekl si v duchu, i když už v knize byla. Což ale nakonec vyjde nastejno.

„Podívej,“ řekl Kane, „jak sama sebe ve spánku zrazuješ.“

Dana stála vedle něho a dívala se na postel, kde spala spolu s Jordanem. Moe se na zemi vrtěl a vydával vzrušené zvuky.

„Co jsi provedl s Moem?“

„Dal jsem mu sen, neškodný, šťastný sen. Prohání králíky za slunného jarního dne. Tak bude zaměstnaný, abychom si my dva mohli v klidu promluvit.“

Všimla si, jak Moe švihl zadní nohou, jako by opravdu běžel. „Nemám co říct šmírákovi, který za námi leze až do ložnice.“

„Já nešmíruju, jen pozoruju. A ty mě zajímáš, Dano. Jsi inteligentní a máš můj respekt. Učenci jsou v mém světě vážení, a nejen v mém. Tady navíc máme učenou ženu a barda.“ Ukázal na lůžko, kde spala ona a Jordan. „Na první pohled dobrá kombinace, ale jen na první, že?“

Danu děsilo i vzrušovalo vidět milenecký pár spící v objetí. „Nerozumíš nám a nikdy nebudeš. Proto tě porazíme.“

Usmál se. Tma mu vyhovovala, obtáčela ho jako samet a hedvábí a oči mu v ní jasně zářily. „Hledáš, ale nenacházíš. A jak bys mohla? Tvůj život je jen předstírání, jen sen jako tohle. Podívej, jak se k němu ve spaní vineš. Ty, silná, inteligentní žena, která se považuje za nezávislou, a dokonce

věříš, že máš silnou vůli. A přesto se vrhneš k nohám muži, který tě už jednou odkopl a udělá to znova. Necháš se ovládat vášní a v tom je tvoje slabost.“

„A co ovládá tebe, když ne vášně?“ nedala se. „Ambice, hamižnost, nenávisť, marnivost. To jsou taky vášně.“

„A, proto se mi tak líbíš. S tebou se dá hezky konverzovat. Ano, vášně nejsou výsadou smrtelného světa. Ale říkat si o bolest jen kvůli lásce a tělesným potěškům...“ Zavrtěl hlavou. „Bylo moudřejší ho nenávidět. Takhle se necháš znovu zneužívat.“

Lže. Zase lže. Nesmí se nechat zlákat jeho svůdným hlasem a zapomenout na jeho lži. „Mě nikdo nezneužije. Ani ty ne.“

„Možná bys potřebovala osvěžit paměť.“

Sněžilo. Ucítila měkké, chladné vločky na tváři, přestože je neviděla – jako by zůstávaly viset ve vzduchu.

Ucítila i poryv větru, jen ho neslyšela, a ani se nezachvěla chladem.

Svět kolem ní působil jako černobílá fotografie. Černé stromy, bílý sníh. Bělostné kopce vysoko nad městem a na jednom z nich černá silueta Válečnickova vrchu.

Všude klid, ticho a chlad.

O blok dál spatřila na chodníku muže znehybnělého při odklizení sněhu. Lopatu držel zvednutou a bílá kupka, kterou odhodil, ještě nedopadla.

„Poznáváš to místo?“ zeptal se Kane.

„Ano.“ Tři bloky jižně od Obchodní, dva na západ od Pine Ridge.

„A tenhle dům?“

Menší krychlový domek s bílou fasádou a černými okenicemi. Dvě malá okna v poschodí, každé z jedné ložnice.

Keř svídy ozdobený sněhovou pokrývkou a úzká příjezdová cesta se dvěma vozy. Starým stejším a mustangem z druhé ruky.

„To je Jordánův dům.“ Měla náhle sucho v ústech a ztěžklý jazyk. „Byl to... Jordánův dům.“

„Je,“ opravil ji Kane, „v tomto okamžiku.“

„Proč jsem tady?“

Obešel ji, ale nezanechal žádné stopy ve sněhu. Lem jeho černého pláště jako by se vznášel centimetr nad zemí.

Na zlatém řetězu, dlouhém téměř k pasu, se mu houpal rubínový přívěsek. Na černobílém pozadí se vyjímal jako kaluž čerstvé krve.

„Projevím laskavost a nechám ti vědomí, že je to jen vzpomínka. Nechám tě stát vedle sebe a prohlédnout si ji. Rozumíš?“

„Pochopila jsem, že je to vzpomínka.“

„Té první z vás jsem ukázal, co by mohlo být. Vlastně i tobě. Ale pochopil jsem, že stojíš víc nohama na zemi. Dáváš přednost realitě. Jsi ale dost silná, aby ses na ni podívala?“

„Na co se mám dívat?“ Ale odpověď už znala.

Svět se náhle začal pokrývat barvami. Větve borovic pod peřinou sněhu temně zelenou, poštovní schránka na rohu jasnou modří, zimní bundy dětí, které na dvorcích stavěly sněhuláky, se rozzářily červeně, modře, tyrkysově.

S barvou se dostavil i pohyb. Sníh se teď snášel k zemi, kupka z lopaty s žuchnutím dopadla na chodník a muž se sklonil pro další náklad. Uslyšela křik hrajících si dětí a nezaměnitelný zvuk sněhových koulí, co zasáhly cíl.

Spatřila i sama sebe v borůvkové bundě s kapuci. Co to bylo za módu? Vypadala jak princezna Fialka z kreslené pohádky.

Na hlavě měla naraženou pletenou čepici a kolem krku stejnou šálu. Běžela po chodníku, ale na chvíli se nechala zdržet koulovačkou s Dobsonovými kluky.

Pozorovala se z dálky a dolehl k ní její vlastní smích. Náhle věděla i to, na co v té chvíli myslí. Že zajde pro Jordána a zapojí ho do hry. Od smrti matky trávil příliš času

zavřený sám v domě. Měl by se držet někoho, kdo ho miloval.

Posledních pár měsíců se podobalo noční můře. Strávili je v nemocnicích mezi doktory. Ted' kromě útěchy potřeboval i velmi jemně vtáhnout zpět do života. Potřeboval právě ji.

Přešla silně zasněžený úsek k domu a otřela si sních z bot. Nezaklepala. Na tyhle dveře nikdy klepat nemusela.

„Jordáne!“ Stáhla si kapuci a prohrábla rukou vlasy. Nosila je tehdy kratší, což byl nepodařený experiment, a každý den je pohledem prosila, aby zase povyrostly.

Znovu ho zavolala a rozepla si bundu.

Dům pořád voněl po paní Hawkové, uvědomila si. Ne po citronovém vosku na nábytek nebo po kávě, kterou měla stále připravenou, ale spíš po její nemoci. Dana si přála, aby směla otevřít okna dokořán a čistým vzduchem z domu vypudit smutek a žal.

Jordan se objevil nahoře nad schody a její srdce poskočilo jako pokaždé, když ho uviděla. Byl tak pohledný, štíhlý, vysoký, s mírně nebezpečným výrazem v očích.

„Myslela jsem, že budeš v dílně. Volala jsem tam, ale Pete říkal, že dnes vůbec nepřijdeš.“

„Ne, nepřijdu.“

Jeho hlas byl ochraptělý, jako by právě vstal. Ale blížila se druhá hodina odpoledne. Všimla si stínů pod jeho očima a zlomilo jí to srdce.

Zastavila se pod schody a vyslala k němu úsměv. „Nechceš si vzít bundu a jít ven? Cestou sem mě přepadli Dobsonovic kluci. Můžeme jim to vrátit i s úroky.“

„Mám jinou práci, Dano.“

„Něco důležitějšího než zasypat ty mizery kupou sněhu?“

„Jo. Balím.“

„Bališ?“ Nevydělala se, v tu chvíli ještě ne. Nechápala. „Někam se chystáš?“

„Do New Yorku.“ Otočil se a odešel.

„Do New Yorku?“ Ještě stále necítila strach. Jen náhlé vzrušení. Vyrasila prudce nahoru za ním. „Je to snad kvůli knize? Ozval se ti ten agent?“

Vběhla do ložnice a skočila Jordanovi na záda. „Tobě volal agent z nakladatelství a ty jsi nic neřekl? To se musí oslavit. Bláznivě oslavit. Co říkal?“

„Že ho to zajímá, nic víc.“

„Jasně, že ho to zajímá. Jordáne, to je nádhera. Máš se s ním sejít? Agent tě pozval na obchodní schůzku!“ Radostně vykřikla, ale pak si všimla dvou kufrů, tašky a jakési krabice.

Pomalů, s prvním vzrůstajícím návaem paniky se svezla z jeho zad. „Na jednu schůzku až moc zavazadel...“

„Odcházím do New Yorku.“ Neobrátil se k ní a do jednoho z otevřených kufrů přihodil další svetr a džíny.

„Nerozumím.“

„Včera jsem dům nabídl realitce. Do jara se ale nejspíš neprodá. Jeden chlápek z blešího trhu si zatím odveze nábytek a pár věcí k tomu.“

„Ty prodáváš dům.“ Nohy jí náhle zeslábly, a tak se svezla na zem vedle postele. „Ale vždyť tady bydlíš, Jordáne.“

„Už ne.“

„Ale... přece se nemůžeš jen tak sbalit a odjet do New Yorku. Já vím, žeš to do budoucna plánoval, jenže...“

„Tady jsem skončil. Už tu pro mě nic není.“

Jako by jí dal ránu pěstí přímo do srdce. „Jak to můžeš říct? Jak můžeš jen tak říct, že tu pro tebe nic není. Já vím, Jordáne, jak je těžké přijít o maminku. Víím, že ji pořád oplakáváš. V tuhle chvíli přece nemůžeš udělat tak důležité rozhodnutí.“

„Už jsem ho udělal.“ Zadíval se jejím směrem, ale nepohlédl jí přímo do očí. „Vyřídím ještě pár věcí a jedu. Zítra ráno.“

„To jen tak?“ Hrdost ji donutila znovu vstát. „A chtěls mi to vůbec oznámit, nebo bys mi jen poslal pohled z New Yorku?“

Ted' se na ni zadíval líp, ale nemohl dobře vidět její pocity, ne přes hradbu, kterou mezi ně postavil. „Dneska večer jsem se za tebou a Flynnem chtěl stavit.“

„To je vážně ohleduplné.“

Prohrábl si vlasy, což bylo gesto vyjadřující netrpělivost nebo frustraci. „Podívej, Dano, tohle je něco, co musím udělat.“

„Ne, něco, co chceš udělat, protože jsi s tímhle městem a s námi všemi skončil.“

Snažila se mluvit co nejtíšeji, ovládat hlas, aby nezačala vriskat. „A do toho počítáš i mě. Takže je jasné, že posledních pár let pro tebe vůbec nic neznamenal.“

„To je blbost a ty to víš.“ Prudce zaklapl kufr a přepásal ho. „Záleží mi na tobě. Ale dělám něco, co je třeba a dobře, co chci udělat. Nakonec to vyjde stejně. Tady nemůžu psát. Tady nedokážu nic. A já musím psát. Mám šanci změnit život a musím se jí chopit. Udělala bys to samé.“

„Jasně, chceš se někým stát, ty sobě jeden. Celou dobu jsi to plánoval. Od začátku jsi věděl, že mě odkopneš, až se to bude hodit.“

„Nejde o tebe, ale o to dostat se z tohoto zatraceného domu a města.“ Škubl sebou a na chvíli uviděla trhlinu v té hradbě a skrze ni jeho bezmocný vztek. „Tady jde o to, abych se už nemusel plahočit v té špinavé díře, jen abych nějak zaplatil všechny účty a pak měl pár mizerných hodin na psaní. Tady jde o celý můj život.“

„Myslela jsem, že jsem jeho součástí.“

„Kristepane.“ Znovu si prohrábl vlasy a pak běžel k prádelníku pro další oblečení.

Nedokázal přestat s balením, napadlo ji, ani když jí při tom tak ubližoval.

„Jsi součástí mého života, stejně jako Flynn a Brad. Copak se to mým odchodem do New Yorku změní?“

„Pokud vím, tak s Flynnem a Bradem jsi nespál.“

„Nemůžu se pohrbit ve Valley jen proto, že jsme na sebe nadrženi.“

„Ty parchante.“ Cítla, jak se začíná chvět, a slzy ji pálily v očích. Z posledních sil obrátila svou ublíženost ve vztek. „Můžeš se tvářit, že je to laciné. Ty třeba jsi, ale já ne.“

Ted' přestal balit a zadíval se na ni s lítostí. „Dano, tak jsem to přece nemyslel.“

„Nech toho.“ Plácla ho po ruce, když se k ní natáhl. „Už na mě nikdy nesahej. Skončil jsi s tímhle městem? Skončils i se mnou? Fajn. Protože já s tebou taky. Snad budeš mít štěstí a udržíš se v New Yorku aspoň měsíc s těma nesmyslami, co píšeš. Ale až se připlazíš zpátky, nevolej mi a nezkoušej mě najít, protože v jednom máš pravdu, Hawku, tady pro tebe už nic není.“

Pak se prodrala kolem něho a utekla.

Zapomněla tam čepici, napadlo ji, když se dívala sama na sebe, jak vybíhá z domu. Sněhová koule, kterou vypálil jeden z kluků, se jí rozplácla uprostřed zad, ale ani si toho nevšimla.

Necítla mráz ani hořké slzy na tvářích.

Necítla nic. Sama ted' byla pouhé nic, tolik ji ponížil.

Jak na to mohla zapomenout? Jak mohla odpustit?

Neviděla tehdy, ale ani ted', že Jordan stojí za záclonou v ložnici a dívá se za ní.

Probudila se do podzimního svítání, celá prochládlá, se slzami na tvářích.

Ten žal byl tak skutečný a čerstvý, že se stočila do klubka a modlila se, aby přešel.

Tímhle přece nemůže a nesmí projít znova. Copak se tak dlouho snažila zbavit svého smutku a ublíženosti jen proto, aby se tomu otevřela ještě jednou?

Copak je tak slabá? Nebo tak hloupá?

Možná ano, aspoň pokud šlo o Jordána. Slabá a hloupá. Ale nemusí být.

Vyklouzla z postele a nechala ho spát. Navlékla se do županu, trochu jako do brnění, a zašla do kuchyně vařit kávu.

Moe se zvedl z podlahy a vyrazil za ní. Vzal do huby vodítko a poskakoval s ním na místě.

„Ještě ne, Moe.“ Sklonila se a schovala tvář do jeho srsti.
„Ještě se na to necítím.“

Vycítil potíže, zakňučel a upustil vodítko, aby jí mohl olíznout tvář.

„Ty jsi hodný pes, vid’? Honils králíky, co? To je dobře, já jsem se taky za něčím honila. Jenže ani jeden z nás to své nikdy nechytí.“

Vypila šálek kávy tam, kde stála, a nalévala si druhý, když zaslechla Jordanovy kroky.

Stačil se obléknout, ale pořád vypadal dost zmuchlaně. Zachrptěl cosi, když se Moe opřel tlapami o jeho hrudník, a rychle Daně sebral z ruky hrnek s kávou. Zhluboka se napil.

„Díky.“ Vrátil ho a sehnul se pro vodítko. Moe se okamžitě nadšeně rozběhl dokolečka.

„Chceš, abych ho vzal ven?“

„Hm. Můžeš ho rovnou zavézt k Flynnovi.“

„Jasně. Tak se před snídaní proběhneme?“ řekl psovi a připnul mu vodítko. „To víš, že jo.“

„A už se sem prosím nevracej.“

„Co?“ Zvedl hlavu a spatřil její výraz. „Cos to říkala?“

„Nechci, abys za mnou chodil. Ani dnes, ani jindy.“

„Sedni, Moe.“ Jeho náhle ztichlý tón donutil psa poslechnout. „Zaspal jsem snad nějakou hádku nebo... Kane!“ pochopil a popadl Danu za paži. „Co ti provedl?“

„Tentokrát to s ním nemá co dělat. Jde o mě. Udělala jsem chybu, že jsem tě vzala zpátky. Tak ji chci napravit.“

„Jak tě zas tohle napadlo? Včera v noci...“

„Jsme měli skvělý sex.“ Trhla rameny a upila trochu kafe.
„To ale nestačí. Nebo je to na mě až moc. V každém případě to nefunguje. Už jednou jsi mě skoro zničil.“

„Dano, dovol mi...“

„Ne, tím to hasne.“ Odstoupila od něho. „Už ti to znova nedovolím. Mám i tak dobrý život. Uspokojuje mě. Nechci tě v něm, ani tady, Jordáne. A říkám ti to včas, dokud ještě není pozdě, dokud ještě máme šanci zůstat přáteli.“

Rychle kolem něj proběhla. „Jdu si dát sprchu. Doufám, že pak už tady nebudeš.“

Ještě stále se z toho nevzpamatoval, když vstoupil do Flynnova domu. Cítila se Dana tenkrát stejně? uvažoval. Udělal jí to samé? Měla taky pocit prázdnoty a vyhoření?

A co bude, až ten pocit přejde? Dostaví se bolest, zlost, nebo obojí?

Radši by bral vztek. Bože, jak rád by zase našel svůj starý vztek.

Moe s vodítkem, které Jordan zapomněl odepnout, vyrazil do kuchyně, odkud se ozvaly Flynnovy uvítací výkřiky.

„Chlapec a jeho pes.“ Malory sbíhala po schodech v zelených kalhotách a modré mikině a vypadala velmi svěží. „Jsi tu nějak brzy, anebo mám zpoždění.“ Pak se zarazila a zadívala se na něj pozorněji. „Co je? Stalo se něco?“ V hlase jí probublal strach. „Dana...“

„Ne, ne, ta je v pořádku.“

„Ale ty ne. Tak pojd', pojd' se posadit.“

„Ne, není třeba.“

„Sedni si,“ opakovala, vzala ho za ruku a vlekla k židli v kuchyni.

Flynn seděl u karetního stolku, který tu provizorně sloužil, než bude kuchyň dokončena. Stěny teď svítily výrazně modrou barvou, která podtrhovala zlatavé dřevo nových skříněk. Obroušená podlaha čekala na novou vrstvu laku. Místo pracovní desky zakrývalo spodní skřínky několik prken.

Flynn snídal vločky a z jeho provinilého výrazu bylo znát, že se o ně dělí se psem.

„Copak? Jestli máš hlad, musíš to stihnout do čtvrt hodiny, než dorazí dělníci.“

„Posad' se, Jordáne. Přinesu ti kafe.“

Flynn studoval kamarádův obličej. „Tak co je? Vy jste se s Danou pohádali?“

„Ne, vůbec ne. Ona mě jen poslala pryč.“

„Kam pryč?“

„Flynn.“ Malory před Jordana postavila hrnek s ještě horkou kávou a položila mu ruku na rameno. „Musíš být tak neomalený?“

„No, moment, dejte mi čas to pochopit. Když jste se nehádali, proč tě vykopla?“

„Protože mě tam prý nechce.“

„Takže jsi prostě odešel?“ vypálil Flynn. „Aniž bys zjistil, co ji naštvalo?“

„Nebyla naštvaná. Kdyby byla, nějak bych to ukočíroval. Možná. Ona se ale tvářila... unaveně a smutně. A definitivně.“ Promnul si dlaněmi tvář. Takže žádný vztek se nedostaví, pochopil najednou. Jen bolest.

„Ať je za tím, co chce, měl bys to zjistit,“ Malory mu mírně zatřepala ramenem. „Copak pro tebe nic neznamená?“

Když na ni lítostivě pohlédl, s povzdechem ho objala kolem ramen. „Tak dobře,“ zašeptala, „tak jo.“

„Znamená pro mě dost na to, že si už nepřeju vidět ji takhle smutnou,“ promluvil po chvíli. „Když mě tam nechce, tak nechce.“

„Chlapi jsou takoví pitomci. Nenapadlo tě, že tě tam nechce jen proto, že má strach, že bys stejně odešel?“

Zoe čekala na Malory u vchodových dveří, a tak ji hned vystrčila zpět na verandu. „Vyhlížím tě tady. Dana je uvnitř a maluje, ale něco s ní je. To jasně poznám. Jenže o tom nechce mluvit.“

„Rozešla se s Jordanem.“

„Ach. Jestli se pohádali...“

„Ne, jde o něco jiného než jen o hádku. Zkusím, co se dá dělat.“

„Tak hodně štěstí.“ Zoe zašla zpět do domu.

„Co je to vůbec za rámus?“

„Jen další komplikace. Bradley se pustil do broušení podlahy. A nechce mi tu brusku půjčit. No jo, je od něj hezké, že ji přivezl,“ pokračovala Zoe rychle, když Mal zvedla obočí. „Ale zvládla bych to sama. Když je tady s námi, Dana těžko začne mluvit.“

„Tak ho zabav a já zajdu za ní.“

„Já ho nechci bavit. Když jsem s ním naposled byla pár minut o samotě, začal to na mě zkoušet.“

„Jak?“

Zoe se ohlédla přes rameno. „Ten večer, co jsme u něho byli na návštěvě. Když pak všichni odešli, chvílku jsem si s ním povídala a on mě hned začal líbat.“

„On tě líbal? Úchyl jeden. Sežeň provaz.“

„Ha ha ha.“

„Fajn, musela ses s ním prát? Byl to nepříjemný zážitek?“

„Ne, ale...“ Ztišila hlas, i když by ji v tom rachotu stejně nikdo neslyšel. „To bylo opravdový líbání. Hlava se mi z toho tak zatočila, že jsem ho dokonce políbila taky. Mám teď tolik starostí a na nějaké hrátky není čas. A navíc jsem z něho nesvá.“

„No jo, krásný chlap, co si přes den udělá čas, aby nám brousil podlahu, by mě taky znervózňoval. Hele, teď musím za Danou. Až s ní promluvím, přiběhnu ti na pomoc a zachráním tě před Bradem, leda že by sis s ním dokázala poradit sama.“

„No bezva, to byla rána pod pás.“

„Hlavně se postarej, aby nepřišel, dokud budu mluvit s Danou. Tak mazej.“ Mávla na Zoe a vydala se opačným směrem.

První myšlenka byla: No né, ty moje stěny tou matně zlatavou barvou prokourly. Bylo to přesně to pravé. Jasně

viděla, jak skvělé pozadí vytvoří tahle barva pro výstavu uměleckých děl.

Druhá myšlenka patřila Daninu prázdnému, strnulému výrazu.

To bylo naopak hodně zlé.

„Vypadá to úžasně.“

Dana sebou trhla, očividně vyrušená z tíživých myšlenek.

„No jo. Opravdu jsi to trefila. Myslela jsem, že to bude vypadat divně, možná i trochu ušmudlaně, a přitom to tady teď jemně září.“

„Ale ty ne. Ty dnes nezáříš ani trochu.“

Dana znovu trhla rameny a pokračovala v práci. „Každý den není posvícení.“

„Dnes ráno u nás byl Jordan. Ani on nezářil. Naopak,“ Mal přistoupila blíž, „vypadal dost zničeně.“

„On se z toho dostane.“

„To si vážně myslíš, nebo si to jen přeješ, aby se ti ulevilo?“

„Proč by se mi mělo ulevit?“ Zírala upřeně na stěnu, kterou natírala. Zlatou přes bílou, zlatou přes bílou. „Udělala jsem, co jsem považovala za správné, a tobě do toho nic není, Mal.“

„Ale je. Mám tě ráda. A miluju Flynnna, kterému na tobě taky záleží.“

„Takže jsme jedna velká, šťastná rodinka.“

„Můžeš na mě být našťvaná, když ti to pomůže, ale nezapomínej, že jsem na tvé straně. Ať se děje cokoli, jsem s tebou.“

„Pak bys měla chápat, proč jsem to s ním ukončila, a podpořit moje rozhodnutí.“

„Udělala bych to, kdybych věřila, že sis to tak skutečně přála.“ Malory pohladila Danu po zádech. „Kdybys teď byla šťastnější.“

„Žádné velké štěstí zatím nepotřebuju.“ Útěšný dotyk kamarádky ji málem přiměl sesunout se v pláči na zem. „Stačil by mi klid a mír.“

„Pověz mi, co se včera vlastně stalo.“

„Vzpomínala jsem a Kane mi trochu pomáhal.“

„Já to věděla,“ vybuchla Malory a zatvářila se zlostně. „Já věděla, že za tím bude on.“

„Uklidni se. On mě jen vzal na procházku pamětí. Je to sice bídák, ale na věci to nic nemění.“ Bože, jak se cítila unavená. Přála si zůstat o samotě a přebít tu hroznou únavu a bolest prací. „On nezměnil skutečnost, nesnažil se ji zhoršovat. Nebylo třeba. Jen jsem pochopila, když jsem se podívala do minulosti, že teď dělám hroznou chybu.“

„A proč je chyba milovat slušného chlapa?“

„Protože on nemiluje mě!“ Dana si strhla šátek z hlavy, jako by tím mohla ulevit bolesti, která se v ní začínala probouzet. „Protože mě opustí, až to tady skončí. Protože čím víc spolu budeme, tím hloub do toho zabřednu a přestanu ovládat svoje city. Nedokážu s ním prostě být a nezamilovat se.“

„A zeptala ses ho, co cítí on?“

„Ne. A víš proč? Protože nemám chuť poslouchat to staré ‚záleží mi na tobě‘ a podobný kecy.“

Chvilí bylo ticho, do něhož se ozýval jen Danin zrychlený dech, šum elektrického válečku a vzdálený hukot brusky.

„Ublížila jsi mu.“ Malory přešla ke strojku a vypnula ho. „Možná jeho city nejsou tak prosté a slabošské, jak myslíš. Chlap, co k nám dnes ráno přišel, vypadal docela zlomeně. Jestlis mu to chtěla vrátit, tak se ti to povedlo.“

Dana se prudce otočila a přímo vibrovala zlostí. Váleček jí vypadl z ruky a zanechal na zemi zlatavou šmouhu. „Proboha, za co mě máš? Myslíš, že můžu s někým spát jen proto, abych ho mohla odkopnout a cítit zadostiučinění?“

„Ne. Jen mě napadlo, že pokud opravdu chceš klidný život, nezískáš ho tím, že do někoho kopneš a necháš ho ležet za sebou.“

Dana mrskla šátkem o zem, ale toužila praštit něčím mnohem větším. „Tohle si mi dovolíš říct?!“

„Jo, asi jo.“

„Ale vždyť je to moje věc, Malory. Nepotřebuju, aby mi někdo radil, koho si mám pustit do života a koho ne.“

„Myslím, že přesně to jsi ale dovolila Kaneovi. Chtěl, aby ses vydala určitým směrem, a tys ho poslechla. Ani nepřemýšlíš nad tím, proč tě postrčil právě sem.“

„Takže bych měla zůstat s Jordanem jen kvůli klíči? Poučuješ mě, jak mám žít a jak se rozhodovat, abych nezkazila tvoje záměry?“

Malory se zhluboka nadechla. Ted' nebyl čas nechat se unést zlostí a nemohla se zlobit na Danu, že je rozčilená. „Jestli si to myslíš, pak mě špatně znáš, a taky jsi nepochopila, o co v té věci s klíčem jde. Takže můžeš dál natírat a přitom si gratulovat, že ses vyhnula všem překážkám, anebo nebýt zbabělá a nějak to s Jordanem urovnat.“

Malory skončila a vydala se z místnosti. „Nemělo by být těžké ho najít,“ zavolala ještě, „říkal Flynnovi, že se půjde podívat za maminkou.“

16

Přinesl jí karafiáty. Mívala raději tulipány, ale ještě nebyla jejich sezóna. I tak dávala přednost prostým květinám. Tulipánům, popínavým růžím a zahradním sedmikráskám. Růžové karafiáty se Jordanovi zdály podobně jemné a jednoduché.

Měla by z nich radost, obdivovala by je a pak postavila do hezké vázy, kterou kdysi dostala od babičky k Vánocům.

Neuvědomil si, že je tu nebude mít do čeho dát, a tak si musel vystačit s papírem z květinářství.

Nenáviděl hřbitovy. Všechny ty pomníky a náhrobní kameny, připomínající černobílé pole, kde roste jen smrt. Jména a nápisy jako by volaly, že svému osudu nakonec stejně nikdo neujde.

Morbidní myšlenky, uvažoval, ale sem se snad jiné nehodily.

Přerostlá tráva byla místy zahnědlá a vyšlapaná. Na náhrobcích tu a tam ležely čerstvé i zvadlejší květiny. Někteří pozůstalí vyřešili problém umělým pugétem, ale jeho zářivé barvy působily většinou falešně.

Spíš lež než pocta, napadlo ho.

Tady na severní straně hřbitova bylo příliš větrno, na rozdíl od strany jižní, chráněné hájem stromů a ozářené sluncem.

Před pár lety nechal náhrobek vyměnit za hladkou bílou žulu. Maminka by to nejspíš považovala za zbytečné utrácení, ale on musel aspoň něco udělat.

Bylo na něm její jméno. *Susan Lee Hawková*. Pak data jejího života, ohraničující těch krátkých šestačtyřicet let. A dole parafráze jednoho verše Emily Dickinsonové.

Naděje sídlí v duši.

Ona nikdy neztratila naději. Celý život prožila s nadějí a vírou, podpořenými tvrdou prací. Dokonce i když ji nemoc připravila o krásu a oslabila její tělo, nepřestávala doufat.

Hlavně v něj, uvědomil si teď Jordan. Věřila v něj a milovala ho bez podmínek.

Dřepl si, aby položil květiny na její hrob.

„Stýská se mi, mamko. Po rozhovorech s tebou a po tvém smíchu. Nebo po tom výrazu, který jsi nasadila, když jsem něco provedl. Ale i tak jsi vždycky stála při mně. Vždycky jsi byla na mé straně.“

Zadíval se na nápis v kameni. Vypadal tak neosobně. Ona přece vždycky byla Sue, prostá, přímá Sue.

„Já vím, že tady nejsi. Tohle je jen takový zvyk, aby lidi nezapomněli, žes byla a že tě měli rádi. Někdy tě cítím blízko sebe a je to tak silný pocit, jako bych se mohl otočit a tys tam stála. Víím, žes na takové věci věřila, že jsme víc než jen tělo.“

Vstal a vsunul si ruce do kapes. „Rád bych věděl, kdo doopravdy jsem. Hodně jsem toho pokazil. Ne všechno, jen jednu podstatnou věc. Dělán, co jsem vždycky chtěl, ale ztratil jsem něco, o čem jsem netušil, že to bytostně potřebuju. Možná je v tom boží spravedlnost. Třeba člověk nemůže mít všechno. Ale ty by ses na mě asi zase tak podívala...“

Upřel pohled do dálky k horám, které milovala, na nebe, jehož modř kontrastovala s ohnivou barvou podzemních lesů.

„Nevím, jestli něco ještě dokážu napravit. Ani jestli to mám zkoušet.“

Na chvíli zavřel oči. „Cítím se tady hrozně, ale tak to asi má být.“ Položil si prsty na rty a pak se jimi dotkl náhrobku. „Miluju tě. Zase přijdu.“

Otočil se a ztuhl, když si všiml Dany, která stála na začátku přístupové cesty a pozorovala ho.

Vypadal tak smutně, uvažovala. Víc než to, jako by ho stesk zbavil ochranné masky, takže jeho city zůstaly bolestně odhalené. Styděla se, že ho překvapila ve chvíli, kdy byl tak zranitelný a toužil být o samotě.

Už si vůbec nebyla jistá, co mu řekne, ale přešla těch pár desítek metrů a stanula u hrobu vedle něho.

„Promiň, nechtěla jsem tě... vyrušovat,“ začala. „Proto jsem radši čekala stranou.“

„To nic.“

Zadívala se dolů na hrob a na čerstvé květiny. Možná přece jen věděla co říct. „Chodíme sem s Flynnem každý rok.“ Odkáslala si. „Za jeho otcem, mojí i tvou matkou. Snažíme se to stihnout vždycky, když poprvé napadne sníh. Bývá tady pak bílo, klidně a čisto. Nosíme sem kytky.“

Zvedla oči a všimla si, že ji upřeně pozoruje. „Myslela jsem, že tě potěší, když ti to řeknu.“

Nepromluvil, ale jeho oči řekly vše. Pak sklonil hlavu a opřel si čelo o její.

Chvíli tak v tichu stáli, zatímco se do nich opíral vítr a pohrával si s okvětními lístky růžových karafiátů.

„Díky.“ Pomalu se narovnal, jako by měl strach, že se v něm něco zlomí. „Děkuju.“

Přikývla a dál pak mlčky pozorovali vzdálené kopce.

„Já jsem tady od svého příjezdu poprvé,“ řekl. „Nikdy nevím, jak se na takovém místě chovat.“

„Udělal to správně. Karafiáty jsou hezké a moc milé.“

Krátce se zasmál. „Jo, tohle mě taky napadlo. Ale proč jsi vlastně přišla?“

„Měla bych ti říct pár věcí a dneska ráno jsem to asi neudělala správně.“

„Jestli je to něco jako, že pořád můžeme být kamarádi, možná jsi to měla ještě odložit.“

„Ne. Nevím, jestli je tohle nejvhodnější místo,“ pokračovala, „ale když mě dneska ráno Mal rozebírala, pochopila jsem, že měla v něčem pravdu. Dlužím ti, i sobě, dlužím nám oběma trochu lepší způsob, jak to ukončit.“

„Ublížil jsem ti. Poznal jsem ti to na tváři, Dano, a už to nechci udělat znova.“

„Na to je pozdě.“ Povytáhla ramena a zase je nechala spadnout. „Choval ses ke mně necitlivě a lhostejně, tehdy jsi takový byl. A i když jsem párkrát snila o tom, jak ti to oplatím, uvědomila jsem si, že to doopravdy nechci. Takže moje necitlivé jednání dnes ráno mi nebylo o nic příjemnější než tobě.“

„Proč jsi to udělala?“

„Včera v noci jsem trochu vzpomínala, s Kaneovou laskavou pomocí.“ Zamračila se, když Jordan zaklel. „Myslím, že bys u hrobu své matky neměl tahle slova používat.“

Její poznámka ho přece trochu rozveselila. „Už je slyšela.“

„I tak.“

Škubl rameny a Dana v jeho gestu spatřila něco z chlapce, kterého milovala. Dost na to, aby se jí srdce znovu sevřelo. „Kam ses vrátila?“

„K tomu dni, kdys balil na cestu do New Yorku. Znovu jsem si to prožila. A přitom jsem se na sebe dívala. Bylo to moc zvláštní, ale stejně hrozné, i když jsem věděla, že to není skutečnost. Jako bych zároveň stála na obou stranách jednosměrného zrcadla. Dívala jsem se a zároveň se toho účastnila. To, cos mi řekl i neřekl, bylo bolestivé, jako by se to opravdu dělo.“

„To je mi líto.“

Zvedla k němu tvář. „A já ti to věřím. Proto jsem tady, místo abych někde pohřbívala tvoji voskovou figurku. Ale stejně to pořád bolí. A já mám právo od toho utéct a taky zodpovědnost sama k sobě. Už ti nepoložím srdce k nohám a nedokážu s tebou být, aby mě to nezasáhlo. Možná zvládneme být přátelé, možná ne. Ale rozhodně ne milenci. Tohle jsem ti chtěla vysvětlit.“

Když ustoupila, položil jí ruku na rameno. „Projdeš se tu se mnou?“

„Jordáne...“

„Jen na pár minut. Řeklas, cos potřebovala, tak bys mě taky mohla vyslechnout.“

„Dobře.“ Strčila si ruce do kapes, aby je zahřála a aby se vyhnula kontaktu s ním.

„Moc dobře jsem to nezvládal, když mamka umřela.“

„Asi nikdo nečekal, že bys něco takového zvládal dobře. Moje matka je pohřbená kousek odsud.“ Ukázala hlavou tím směrem. „Sice se na ni dobře nepamatuju, ani na její smrt ne, ale chybí mi a občas se pořád cítím zrazená. Mám její věci – blůzu, kterou prý nosila nejradši, nějaké šperky, fotografie... Ale to, že jsem byla moc malá a nepamatuju se na ni, neznamená, že bych neuměla pochopit, jaké to pro tebe bylo. Tys mně ale nedovolil, abych ti pomohla.“

„Máš pravdu. Nedovolil. Nevěděl jsem jak.“ Vzal ji na chvíli za paži, aby mohla přejít nerovný terén, a pak ji zase pustil. Mířili mezi stromy.

„Já jsem ji moc miloval, Dano. Člověk si to zvlášť neuvědomuje, dokud je všechno v pořádku. Nebudí se hned ráno s myšlenkou, bože, jak já miluju svou mámu. Ale byli jsme sehraná dvojka.“

„Já vím.“

„Když nás otec opustil... No, na to se vlastně taky nepamatuju, jen na to, že ona byla jako skála. Nemyslím tvrdá, chladná, ale zůstala pevná. Pracovala o to víc, měla

dokonce dvě práce najednou, abychom se dostali z dluhů, které jejich rozchodem vznikly.“

Ještě teď Jordan cítil hořkost toho období. „Musela být strašně unavená, a přesto si na mě vždycky našla čas. Nejen aby uvařila jídlo a dala mi čistou košili, ale čas přímo na mě.“

„Já vím. Pořád se zajímala o tvé věci, a přitom tě nehlídala jako ostříž. Často jsem si představovala, že je to i moje matka.“

Pohlédl na ni. „Vážně?“

„Jo. Myslel sis, že jsem se jako děcko potloukala kolem vašeho domu jen proto, abych vás s Flynnem a Bradem otravovala, vid’? Jenže já jsem jí chtěla být nablízku. Voněla jako správná máma a hodně se smála. Občas se na tebe zadívala a v tom pohledu byly taková láska a pýcha. Toužila jsem po matce, která by se na mě takhle dívala.“

Při těch slovech cítil pohnutí a část hořkosti se odplavila. „Nikdy mě nezklamala. Ani jednou. Četla všechno, co jsem napsal, i jako dítě. Většinou si to schovávala a říkala, že až budu slavný spisovatel, lidem tyhle rané povídky udělají hroznou radost. Nevím, jestli bych se bez ní vůbec někdy stal spisovatelem. Bez její stálé a neměnné víry v moje schopnosti.“

„Byla by nadšená z toho, cos dokázal.“

„Nedožila se mojí první knížky. Jen chtěla, abych šel studovat. To já taky, ale byl bych to o rok odložil a nejdřív si vydělal nějaké peníze. Jenže ona trvala na svém a uměla se zakousnout, pokud šlo o něco důležitého. Tak jsem šel.“

Jordan se odmlčel. Slunce zatím zakryl mrak a svět potemněl. „Trochu peněz jsem posílal domů, ale moc to nebylo. Nebylo z čeho šetřit. Taky jsem málo jezdil domů. Chytlo mě to. Měl jsem tolik různých zájmů a tolik roků studia před sebou. Nebyl jsem tady pro ni.“

„Jsi k sobě moc přísný.“

„Ano? Pro ni jsem byl vždycky na prvním místě. Mohl jsem se vrátit dřív, vydělat nějaké peníze v autoservisu a ulevit jí trochu.“

Vzala ho za rameno, takže se zastavil a obrátil k ní. „Tohle si ale nepřála a ty to víš. Byla hrozně pyšná, že studuješ, a když ti v časopisech vyšly první povídky, byla bez sebe radostí.“

„Mohl jsem je psát i tady. Taky jsem psal, když jsem konečně přijel. Pustil jsem se do knihy. Zakousl se do toho, že jsem psal v noci po práci jako šílenec, když jsem teda zrovna nebláznil po tobě. Chtěl jsem dokázat všechno a mít všechno. Peníze, slávu, práci.“

Jordan teď mluvil velmi rychle, jako by se dlouho uvězněná slova drala na povrch. „Chtěl jsem ji dostat z toho starého domku a nastěhovat ji do krásné vily někde v kopcích. Aby už nikdy nemusela pracovat, ale jen zahradničit, číst si, prostě co by si přála. Chtěl jsem se o ni postarat. Ale nezvládl jsem to.“

„Jordáne. Za to se nesmíš obviňovat.“

„To není o vině. Ona onemocněla. Tak dlouho jsem byl pryč, a když jsem se vrátil, abych něco napravil, ona musela onemocnět. Prý je to jen únava, říkala. Občas něco bolí, protože už stárne. A pak se tomu smála. Proto nešla k doktorovi včas. Nebyly peníze ani dost volna po práci, takže to odkládala, až bylo pozdě.“

Dana to nemohla snést, a tak Jordána vzala za ruku. „Bylo to moc zlé, čím jste oba museli projít.“

„Nevěnoval jsem jí pozornost, Dano. Zabýval jsem se jen svým životem, tím co chci a co potřebuju, a nevšiml jsem si, že je nemocná, dokud... panebože... si mě neposadila ke stolu a neřekla, co v ní doktoři objevili.“

„Je hloupé se z toho obviňovat, Jordáne, a ona by ti řekla to samé.“

„Asi ano a nedávno jsem si to taky uvědomil. Ale v tu chvíli a potom... Seběhlo se to moc rychle. Já vím, že to

trvalo pár měsíců, ale mně se to zdálo strašně rychlé. Doktoři, nemocnice, operace, chemoterapie. Bože, jak jí bylo špatně, a já nevěděl, jak se o ni starat.“

„Tak moment. Ty ses přece staral. Zůstával jsi u ní, četl jsi jí. Taky jsi ji krmil, když nedokázala jíst sama. Ty jsi byl tehdy jako její skála, Jordáne, pamatuju si to.“

„Dano, měl jsem strach a vztek, ale nedokázal jsem jí to říct. Zamkl jsem to v sobě, protože jsem si s tím neuměl poradit.“

„Vždyť ti bylo něco přes dvacet a svět kolem tebe se rozpadal.“

A když to teď vyslovila, došlo jí, že to tehdy přece jen nedokázala plně pochopit.

„Ona se mi doslova ztrácela před očima a já jsem to nemohl zastavit. Když už věděla, že umírá a že jí nezbývá moc času – bože, jak strašné při tom měla bolesti – omlouvala se mi, že musí jít a že mě musí opustit. Řekla, že za celou dobu nebyl den, kdy by na mě nebyla pyšná a vděčná, že mě má.“

„To mě zlomilo. Byl jsem úplně bez sebe. A pak zemřela. Ani nevím, jestli jsem stihl říct sbohem a mám tě rád. Nepamatuju se na nic.“

Obrátil se, vydal se zpět k náhrobkům, čnícím nad trávou. „Ona už předem všechno zařídila, takže jen stačilo držet se toho. Dávat jednu nohu před druhou. Smuteční obřad – šaty a hudbu měla předem vybrané. Nechala po sobě životní pojistku. Bože, ani nevím, jak na ni dokázala našetřit. Stačila na splacení všech pohledávek a na chvíli i na živobytí pro mě.“

„Byls její syn a chtěla tě zaopatřit.“

„Taky to svým způsobem udělala. Ale já jsem tady nemohl zůstat, Dano. V tu chvíli ne. Nemohl jsem dál žít v tom domě a stýskat si při každém nadechnutí. Nemohl jsem dál bydlet ve městě, kde jsem každého znal.“

Myslela bys, že známé prostředí je útěcha, ale pro mě to byla neustálá bolest. Jednu chvíli jsem myslel, že se udusím, pak zas že vybuchnu. Musel jsem od toho utéct. Pohřbít někde ten stesk, stejně jako jsem pohřbil ji.“

„Vůbec jsi o tom se mnou nechtěl mluvit.“

„Nemohl jsem. Kdybych pro to našel slova, asi bych se jimi zadusil. Já neříkám, že jsem to udělal správně, ale říkám pravdu. Potřeboval jsem se něčím stát, a to bych tady nedokázal. Nebo jsem tehdy nevěřil, že by to šlo, takže to vyjde nastejno.“

„Musel jsi jít,“ zašeptala, „nebo bys přestal být sám sebou.“ Proč jí trvalo tak dlouho, než to pochopila?

„Nenáviděl jsem to, jaký člověk jsem tady, a bál jsem se, co by ze mě bylo, kdybych zůstal. Viděl jsem se, jak den za dnem pracuju v garážích a zahazuju tím všechno, co si pro mě přála, pro co pracovala, protože se na nic lepšího nezmůžu. Cítil jsem zlost a bolest, takže jsem už na nic jiného neuměl brát ohledy.“

Zastavil se u matčina hrobu a pohlédl dolů na květiny. „A nevěděl jsem, že mě miluješ. Nevím, co by se tím změnilo, ale já to nevěděl. Vždycky jsi působila tak silně a sebejistě, tak v pohodě se vším, že jsem nedokázal vidět do hloubky.“

Shrábl jí vlasy z tváře a pak ruku zase svěsil. „Možná jsem ani nechtěl. Po tom, co jsem prožil, jsem asi neměl sílu někoho dalšího milovat. Ale tobě jsem ublížil asi schválně. Bylo pro mě jednodušší, když sama odejdeš. Stydím se za to a je mi to líto. Nezasloužila sis to.“

„Nevím, co ti na to odpovědět. Trochu mi to uleví. Já vím, že bylo těžké mi tehdy něco takového říct.“

„Neplač, Dano, je mi z toho hrozně.“

„Je toho na mě moc.“ Přesto si přejela dlaní pod očima. „Byli jsme moc mladí, Jordáne, oba jsem udělali hodně chyb. Dnes už to nezměníme, ale můžeme si to vyříkat a snažit se být aspoň kamarádi.“

„Jsme dospělí a máme spoustu starostí i teď. Chceš být kamarádka, tak já budu kamarád.“

„Fajn.“ Zmohla se na chabý úsměv a podala mu ruku.

„Jedno bys ale měla vědět.“ Stiskl jí ruku co nejpevněji.
„Jsem do tebe zamilovaný.“

„Ach bože,“ její znejistělé srdce se ještě víc sevřelo.

„Nikdy jsem na tebe nezapomněl. Co mezi námi kdysi bylo, zapustilo kořeny. Časem jsem ty kořeny chtěl vydolovat, ale nešlo to. Stačilo zajet na návštěvu, vidět tě a kořen okamžitě začal klíčit.“

„Krucinál, to neříkej.“

I když ho to stálo dost sil, musel to ze sebe dostat. „A když jsem před měsícem zaklepal na Flynnovy dveře a tys otevřela, rostlinka vyrazila o další tři metry a omotala se mi kolem krku. Miluju tě, Dano, a nechci to v sobě potlačovat. Takže si tady vylévám srdce pro změnu já a dělej si s ním, co chceš.“

„A co myslíš, že mám asi dělat, ty pitomče?!“ řekla a skočila mu do náruče.

Zabořil tvář do jejích vlasů. Zaplavil ho pocit úlevy, radosti a dojetí. „Přesně tohle jsem doufal, že řekneš.“

První věc, kterou Dana zaslechla, když se vrátili do Požitků, byla hádka. Což je podle Dany důkaz, že se dům stává skutečným domovem. Nastavila ucho směrem ke své části podniku a pohybem ruky zarazila Jordána, který vcházel za ní.

„Já si přece nic neudělám. Dokážu zacházet s elektrickou bruskou. Ty si s ní chceš hrát sám, proto mi ji nechceš půjčit.“

„V první řadě to není žádná hračka.“ Bradův hlas zněl tak ledově a komisně, že se Dana přidušeně zahihňala. „A za druhé, až dokončím tuhle část, což bych dávno stihl, kdybys mě nepopichovala...“

„Já nepopichuju.“ Zoe mu odpovídala stejně uraženě a rozčileně.

Dana zatahala Jordána za rukáv. „Běž dělat rozhodčího vzteklým dvojčatům,“ zašeptala, „já si musím promluvit s Malory.“

„Proč si s Mal nemůžu promluvit já?“

„Protože opravdový chlap by se nebál...“

„No jo, radši toho nech.“ Jordan se nahrbil, strčil ruce do kapes a loudal se za zvukem zvýšených hlasů.

„Tohle vždycky zabere,“ usmála se Dana, ale pak zvažněla a zhluboka se nadechla. Také svésila ramena, protože přišel čas, aby přilezla ke křížku.

Stěny v budoucím hlavním sále galerie už byly dokončené a vypadaly báječně, jak Dana usoudila. Z menší zadní místnosti zaslechla rádio a Malory, která si radostně prozpěvovala spolu s Bonnie Raittovou.

Když Dana vstoupila, uviděla Mal, jak s válečkem v ruce vstává a klesá do dřepu přesně do svižného rytmu hudby.

„Pouštíš to tak nahlas, aby sis udržela tempo, nebo nechceš slyšet, jak to mezi těma za zdí sexuálně vře?“

Mal se otočila a odložila váleček, aby si trochu odpočala.

„Tak trochu obojí. Jak se vede?“

„Jak vypadám?“

„Líp.“ Mal se na ni pozorněji zadívala. „Vlastně mnohem líp.“

„Taky se tak cítím. Nejdřív se musím omluvit. Ráno mi bylo nanic a vylila jsem si na tobě zlost. Přitom ses mi jen snažila pomoci.“

„Od toho jsou přátelé. Přenášejí svoje nálady na druhé a ti se zas snaží pomoci. Oba jste mi připadali dost na dně, Dano.“

„Já vím, taky jsme pro to měli důvod. Ať Kane sledoval, co chtěl, ukázal mi skutečnost. Nemohla jsem na to, co se stalo, jen tak zapomenout. Příliš to bolelo. Musela jsem se s tím nějak vypořádat, aspoň tomu nějak porozumět.“

„Máš pravdu.“

„Ne, tys měla pravdu, Mal.“ Sundala si bundu a odhodila ji na parapet. „Nesnažila jsem se to řešit. Oba jsme tu věc pohřbili do příliš mělkého hrobu, jak se říká.“

„Potřebovali jste spolu strávit nějaký čas, abyste se znovu líp poznali.“

„Asi ano. Tobě to vážně dneska zapaluje.“

„Tak schválně, jestli uhodnu, jak to bylo. Zašla jsi za Jordanem, promluvili jste si a ujasnili si, že se máte rádi.“

„Vyhráváš. On mě vážně miluje.“ Když se Daniny oči zaplnily slzami, stáhla si Mal z hlavy šátek a přispěchala k ní. „Dík. Řekl mi věci, které dřív nedokázal vyslovit. Nebo nechtěl. To už je fuk. Asi na to nebyl připravený. Ale abych byla upřímná, ani jeden z nás nebyl. Milovala jsem ho, ale ještě ne tak, abych dokázala pochopit, co prožívá a co potřebuje. Nebo co potřebuju já. Ten cit mě zaslepil.“

Věděla jsem jen, že ho chci, a dost. Neuvědomovala jsem si, co by bylo dál a co každý z nás musí udělat, abychom měli na čem stavět a mít silný vztah.“

„Byla jsi mladá a zamilovaná,“ Malory zvedla šátek a také si otřela oči.

„Ano, byla. Milovala jsem ho celým srdcem. Ale teď je to mnohem silnější. Je báječné trochu poodstoupit a podívat se, jakým člověkem se stal, co dokázal a jak je silný. Vyplatilo se čekat.“

„Dano.“

Dana vyděšeně zamrkala a pak se otočila za Jordánovým hlasem. „Tohle je jen pro holčičí uši.“

„Dano,“ opakoval a vydal se ode dveří k ní. V jeho tváři se odráželo mnoho emocí. Pak ji popadl do náruče, zvedl na špičky a začal líbat.

„Ach,“ vydechla Malory a zabořila hlavu do šátku.

„Fajn, já chci jen říct, že...“ S těmi slovy vpadla Zoe do místnosti, ale větu nedokončila. Při pohledu na objímající se pár si přitiskla ruku na srdce. „Ach.“ Začala po kapsách také hledat kapesník, ale Brad stanul za ní a vložil jí do ruky svůj.

„Díky,“ posmrkávala, „ale mám vlastní.“
„Mlč už, Zoe.“
Nechtěla kazit vzácnou chvíli, a tak poslechla.
Jordan se odtáhl. „Musím ještě něco udělat.“
Dana povytáhla obočí a šibalsky se usmála. „Přímo tady?
Před očima kamarádů?“
„Super,“ hvízdal Brad, ale hned dostal od Zoe loktem do břicha.
„Ted' není čas na oplzlosti.“
„Na ty je čas vždycky.“
„Nevšímej si jich,“ zašeptal Jordan a políbil Danu na čelo.
„Jasně.“
„Musím něco zařídit,“ opakoval, „takže tady dneska asi
nebudu moc platný.“
„Ale...“
„Je to důležité,“ přerušil ji. „Vysvětlím večer.“
„Stejně bychom se měli sejít a promluvit si o tom, cos
napsal. Brzo mi vyprší lhůta.“
„Co zajít pro změnu k Flynnovi? To je hezky uprostřed.“
Ohlédl se. „Nevadilo by to, Malory?“
„Ne. Kuchyň ještě není hotová, takže nečekejte tak dobré
jídlo jako u Brada. Vlastně, i kdyby hotová byla, jako u
Brada to nikdy nebude.“
„Pizza s pivem úplně postačí,“ řekla Dana.
„To je moje holka.“ Jordan ji znovu políbil. „Takže se tam
sejdeme.“
„Copak máš asi za lubem?“ přimhouřila Dana oči. „Jestli si
chceš něco začít s Kanem...“
„Ten s tím nemá co dělat. Už musím, jinak to všechno
nestihnu, ale Brad půjde se mnou.“
„Ještě jsem tady neskončil.“
„Jen běž. Vezmi si ho,“ ukázala na něho Zoe prstem. „Ale
brusku tady nechá. My už to zvládnem.“
„V žádném případě ji nebudeš sama tahat nahoru.“

„Ježíši, Vane, tak ji tam rychle odnes a pojď.“ Jordan se smíchem objal Danu. „Copak nevíš, jak se zachází se ženskou?“

„Trhni si.“ Brad se otočil na patě a odešel.

„Já to klidně zvládnou sama,“ ozvala se Zoe.

„Zoe.“ Dana, rozzářená znovuoobjevenou láskou, zavrtěla hlavou. „Nebud' pitomá.“

„Nemůžu si pomoci.“ Zoe rozhodila rukama. „To on mě k tomu provokuje.“ Zaslechla Bradovo klení, když vlekl těžkou brusku ke schodům. „Už nebudu nic říkat ani dělat.“

„To je dobře. Tak čapni třeba ten váleček,“ navrhla Mal. „Dokončíme to nejdřív tady a pak přejdeme nahoru.“

„Smím vás pochválit, jak úžasnou práci tady odvádíte?“

„Vidíš?“ Zoe radostně přešla k Jordanovi a hlasitě ho líbla na tvář. „Tohle je sebejistý chlap, co dokáže ocenit ženskou práci.“

„Přesně tak. Není nic přitažlivějšího než soběstačná holka.“

„Nech si to, Hawku,“ odstrčila ho Dana. „Radši popadni kámoše a běžte si hrát. Tady se tvrdě pracuje.“

Počkala, dokud ti dva neodešli, a pak přiskočila k oknu. „Co to zase chystá? Jo, jo, Brad se ho na to zrovna teď ptá, ale on mu neodpověděl, protože dobře ví, že je pozoruju. Kruci!“

Se smíchem uskočila, když Jordan zvedl hlavu a zadíval se přes okno přímo na ni. „Jordána nikdo nepřeveze. Bože, i proto ho tak miluju.“

„Mám z vás velkou radost,“ vzdychla Malory. „Ale jestli si nedáme pozor, začneme zase bulet.“

„Mám pocit, že jsem dneska prolila tolik slz jako jindy za celý rok. Pojďte radši malovat.“ Dana si rychle procvičila svaly na ruku. „Ale měl pravdu, odvedly jsme tady kus skvělý práce.“

Společně vymalovaly přízemí a pak se s kávou posadily na zem, aby své dílo mohly obdivovat.

„Podlaha u Dany se musí pořádně umýt. Natírat můžeme jen dokonale čistý povrch.“

„V kytování a natírání se vůbec nevyznám.“

„To je jednoduché,“ vysvětlovala Zoe. „Ukážu ti to. Jakmile se to zakytuje a přetře, můžeš tam začít stěhovat nábytek.“

„Páni!“ Dana se chytila za břicho, jak v ní hrklo. „Je to čím dál skutečnější. Už jsem objednala police. Jestli dorazí včas a s nimi i první várka knih, mohla bych za pár týdnů otevřít. Možná i dřív. A to už mám jednu potenciální zaměstnankyni.“

„To ses ještě nepochlubila,“ plácla ji Zoe po rameni. „Koho?“

„Jednu ženu, kterou jsem potkala ještě v knihovně. Narazily jsme na sebe znova na nákupech. Slovo dalo slovo... Je to příjemná, otevřená paní, která ráda čte a nechce vysoký plat. Někdy se tady staví, aby se porozhlédla. A jestli hned s křikem neuteče, budu mít asi první prodavačku.“

„A kdy myslíš, že se budu moct nastěhovat já, Zoe?“ ptala se Malory.

„Snad příští týden.“ Zoe se napila kávy a rozhlédla se kolem. „Všechno tak dobře vychází, že bych to nerada zakřikla, ale vypadá to na příští týden. Mně to bude trvat trochu déle. Zařídit salon není jen tak. A k tomu se tam musí vyměnit pár oken a ještě zbývá dlouhý seznam dodělávek.“

„Strašně se mi líbí, když Zoe mluví jako chlap,“ ozvala se Dana. „Tak co kdybysme šly nahoru a mužně si pohrály s tou velkou bruskou?“

„Tak zaprvé,“ začala Zoe co nejvěrněji napodobovat Bradův odměřený tón, „to není žádná hračka.“

„Panebože,“ smála se Dana při vstávání, „ty mě snad zabiješ.“

„Jsi si tím jistý?“ Brad zamyšleně pozoroval Jordána a prsten s rubínem v jeho ruce.

„Jo. Myslím, že jo. Bude se jí líbit víc než tradiční brilliant.“

„Neměl jsem na mysli prsten, ale důvod, proč ho kupuješ.“

„Tím jsem si jistý. Mám žaludek jak na vodě, ale jinak jistý.“

„Mě to neuráží,“ promluvil Flynn. „Snad jen to, že je ti z žádosti o ruku mé sestry nevolno. Ale to spolknou.“

Jordan se lehce usmál a zatočil prstýnkem ve světle. Přál si mít oba kamarády u sebe, až podnikne tenhle významný krok. Jako by se uzavíral kruh, napadlo ho, i kámen prstenu byl kulatý. Nedalo se říct, že by byli nadšeni, že je vylákal do zlatnictví v Pittsburghu, ale dali si říct.

Jako vždycky.

„Myslím, že tohle je ten pravý. A ona taky.“ Podal prsten Bradovi. „Ty se v těchto věcech nejlíp vyznáš. Co si o tom kamenu myslíš?“

Zlatník za přepážkou se začal nafukovat.

„Ano, ano,“ umlčel ho Jordan, „já vím, co řeknete, ale chtěl bych si poslechnout tady kamaráda.“

„Ujišťuji vás, že kámen je prvotřídní. Barmský tříkarátový rubín zasazený v osmnáctikarátovém zlatě. Umělecká práce...“

„Co kdybyste mi půjčil lupu?“ navrhl zdvořile Brad.
„Kamarád kupuje zásnubní prsten, to je důležitá věc.“

Zlatníka to nepotěšilo, ale v naději na dobrý obchod přinesl klenotnickou lupu.

Brad si pod ní kámen chvíli vážně prohlížel a přitom pobrukoval. Nakonec prsten i lupu odložil na sametovou podložku. „To je zatraceně slušný kámen,“ řekl. „Vynikající barva, brus i průzračnost. K tomu ty tři karáty. Zamiluje se do něj.“

„Taky si myslím. Zabalte mi ho,“ obrátil se Jordan na prodáváče.

„A teď se půjde na pivo, ne?“ Flynn se rozpačitě zadíval na další prsteny ve vitríně. „A Jordan to rád zaplatí. Kruci, mám prostě děsnou žízeň.“

„Všeho do času, hošánku.“ Jordan vytáhl peněženku a z ní kreditní kartu. „Cestou domů se musíme stavit ještě na jednom místě.“

Z jeho pohledu šlo o romantický hatrick. Tři krásné věci sfoukne najednou. Dívku už získal, dnes jí koupil prsten a teď, říkal si, když projížděli branou na Válečníkův vrch, ještě zkusí domluvit dům.

„Tohle je teda síla,“ ozval se Flynn ze zadního sedadla, zatímco Moe unavený výletem vedle něho spokojeně chrápal. „Mám dojem, že jsem se ještě nedostal ze šoku.“

„Síla to je,“ souhlasil Jordan. „Ale ve skutečnosti jsem po tomhle domě toužil odjakživa. Vlastně od dětství.“

„Fajn, tak než jim uděláš nějakou šílenou nabídku, radši si to znova projdeme,“ ošil se Brad. „Ještě jednou zdůrazňuju, že je to na bydlení moc obrovské.“

„Mám rád velké domy.“

„A odloučené.“

„To se mi taky líbí.“

„Nezeptal ses Dany, jestli by tady chtěla bydlet.“

„Nemusím. Vím přesně, co to s ní udělá.“

„Jako bych mluvil do dubu,“ zahuhlal Brad. „Fajn, jestli ses teda rozhodl, přestaň se aspoň tvářit jako bohatý trouba, který se dá snadno oškubat.“

„Jsou to bohové, kámo.“ Jordan zaparkoval a otevřel dveře. „Myslím, že kamenná tvář by mi stejně nebyla nic platná.“

„A proč by dům měli prodávat zrovna tobě?“ pokračoval Brad. „Vždyť se nastěhovali teprve před pár měsíci. Boží neboží, i oni se musí zajímat o hypotéky, daně a kapitálové výnosy.“

„Tak se jich zeptáme,“ zubil se Flynn, když se přes něho Moe dral ven.

„Ty mlč. Jsi v šoku, nezapomeň. A cesta do Valley odsud trvá skoro půl hodiny,“ nedal se Brad.

„Tobě určitě,“ zašeptal Jordan.

„Já jsem to slyšel. Půl hodiny,“ opakoval Brad, „to trvá zralému člověku, který respektuje rychlostní omezení. A to jen za hezkého počasí. Tobě je to třeba fuk, ty si můžeš psát knížky klidně ve spodním prádle, ale Dana bude mít byznys ve městě a bude tam jezdit šestkrát v týdnu.“

„Šestkrát?“ Jordan se přestal dívat na dům. „Jak víš, že chtějí mít otevřeno i v sobotu?“

„Dostal jsem to ze Zoe, když na mě zrovna neštěkala. Takže Dana bude jezdit dolů skoro každý den, i v zimě.“

„Koupím jí třeba teréňák, hlavně už přestaň kvokat, chůvo.“

„Už jen za tohle ti přeju, aby tě oškubali. Teda jestli vůbec chtějí dům prodat.“

Rowena otevřela a rozesmátá se vítala s Moem. „To je ale překvapení. Tři pohlední mladíci a ještě hezčí pes.“

„Jestli vám připadá hezký, tak to musí být velká láska,“ komentoval to Jordan.

„Taky že je.“ Napřímila se a s úsměvem pohlédla Jordanovi do očí. „Taky že je. Pojd'te dál.“

Moea nebylo třeba zvát dvakrát. Proběhl kolem ní, uklouzl na dlaždicích a při zatáčení vrazil do obloukových dveří salonu. Než ho dohonili, ležel v jednom z křesel, s hlavou na sametovém opěradle a spokojeně vrtěl ocasem.

„Jedeš dolů, ty pacholku!“

Dřív než ho Flynn stáhl dolů, zadíval se Moe upřeně na Rowenu a plácl ocasem o něco silněji.

„Ne, prosím, jen ho nechte, ať si hoví,“ přispěchala mu Rowena na pomoc, „je to přece taky host.“

„Je to manipulátor.“

„Ano.“ Pohládila psovi střapatá ušiska. „A taky to se mnou umí. Ale to nic. Co vám můžu nabídnout? Kávu, čaj?“ Šibalsky se usmála na Flynnu. „Nebo snad vychlazené pivo?“

„To mi čtete myšlenky, nebo jen vypadám jako chlápek, co má strašnou žízeň?“

„Trochu obojí. Prosím, udělejte si pohodlí jako náš Moe. Hned jsem zpátky.“

„Je Pitte doma?“ zeptal se ještě Jordan.

„Jistě. Přivedu ho.“

Brad počkal, až Rowena odejde, a pak se otočil k Jordanovi. „O. K, hlavně nezačni tím, jak po tom domě odjakživa toužíš nebo něčím podobně nemožným.“

„Vypadám snad, jako bych spadl z višně?“

„Už jsi někdy kupoval dům?“

„Ne, ale...“

„Já ano. Jsi úspěšný autor s několika bestsellery na kontě. Vědí, že máš peníze. Jestli začneš ještě o dětském snu, říkáš si o malér.“

Jordan se posadil. „Už začínám chápat, proč Zoe tak rozčiluješ.“

Brad se zachmuřil. „Já ji nerozčiluju, jen znervózňuju. Rozčilená je jen kvůli té nervozitě.“

„Hm, už to začínám chápat taky,“ přidal se Flynn, který se mezitím rozvalil na pohovce jako jeho pes. Pak ale vyskočil, protože vešla Rowena s plným tácem.

„Pomůžu vám s tím,“ bral jí z ruky táč s pěti plzeňskými pivy.

„Děkuji. Nabídněte si. Pitte se k nám hned připojí.“ Usedla na pohovku, skrčila nohy pod sebe a vyslala k Flynnovi sametový úsměv, když jí podal jednu ze sklenic. „Dnes je významný den.“

Žaludek se mu z jejího pohledu sevřel. „Jo, asi je.“

„Máte právo cítit se trochu nesvůj, je to lidské. Á, tady je Pitte.“

„Dobré odpoledne. Rowena říkála, že se mnou chcete mluvit.“ Sedl si vedle ní a natáhl se pro sklenici s pivem.

„Daří se vám dobře?“

„Zdá se, že ano,“ odpověděl Jordan. „Asi bych měl začít tím, co se přihodilo s Kanem.“

Vyprávěl jim, jak se Dana podívala na svou minulost.

„To je zajímavé.“ Pitte se díval na hladinu zlatého nápoje. „Mnohem upřímnější, než by od něho člověk čekal.“

„Metoda, která se víc hodí k jeho soupeře,“ poznamenala Rowena. „Chytrý tah. Nezkoušel ji ošálit nebo podvést. Radši jí rovnou řekl, co přesně dělá, nechal ji pozorovat, a přece to zažít znovu. Ano, velmi dobrá strategie.“

„A mohla zabrat. Málem se mu to povedlo. Myslím, že bychom nebyli tam co teď, kdyby nás Malory trochu nepostrčila.“

„Vaše šestice tvoří dobrý celek. Jste silné osobnosti, ale ještě silnější, když spolupracujete,“ dodala. „A jak jste to s Danou vyřešili?“

„Musím to opakovat? Mám dojem, že mi teď nad hlavou krouží malá srdíčka.“

„I tak bych ráda slyšela, co a jak jste si řekli.“

Když se podvolil, vzala Pitta za ruku a přikývla. „Je těžké rozeznat to správné ve správnou chvíli. Mám radost, že jste jeden druhého podrželi.“

„Já taky, z čistě osobních důvodů. Ale souvisí to i s tím ostatním, že?“ Jordan sledoval její tvář a doufal, že z ní něco vyčte. „Je to součást našeho úkolu.“

„Jako gobelín, v němž má cenu každá nitka. Její délka, síla a barva. On vás chtěl rozdělit a vy jste to nedovolili. Pojítka mezi vámi je tedy dlouhé, silné a pevné.“

„Proč je tak důležité, jestli nás rozdělí?“

„Společně znamená víc než každý zvlášť. A vy to víte.“

„Jen v tom to není.“ Naklonil se kupředu. „Porad'te mi, jak jí pomoci.“

„Už jste pomohl. A pomůžete. Věřím tomu.“

„Už brzy vyprší její lhůta.“

„Došli jste dál, než myslíte. Jen buďte opatrní. On udělá všechno, aby tu nitku přetrhl.“

Jordan se zaklonil. „Nepřetrhne. Jsem tu ale ještě z jiného důvodu. Možná i to patří k celkovému obrazu. Chci koupit tenhle dům.“

Brad vydal přiškrčený zvuk a Pitte se na něho pobaveně zazubil. „Nechcete se radši napít vody?“

„Ne, ne,“ Brad s povzdechem vypil trochu piva. „Ne.“

„Pan byznysmen tady si myslí, že bych měl trochu mlžit a smlouvat, ale já k tomu nemám důvod. Taky nevím, co plánujete, až tohle skončí. Ale pokud byste dům prodávali, jsem připraven ho koupit.“

Proč jim rovnou nevystaví bílý šek? napadlo Brada. S číslem účtu a smlouvou na byt v New Yorku.

„Váš obchodně založený přítel má v mnohém pravdu,“ Pitte uznale kývl na Brada a zatočil pivem ve sklenici. „Během let jsem se také začal zajímat o obchodování a mám rád...“ pohlédl zpytavě na Rowenu.

„Smlouvání.“

„Ano. Je to zábavná činnost. Tato nemovitost bude i po našem dočasném pobytu dost zajímavá. Tak velký a solidní dům se zajímavou historií, polohou a k tomu veliká zahrada a kus lesa, garáž pro šest aut, krytý bazén, sauna a...“

„Vířivá vana,“ dodala Rowena s bublavým smíchem. „Tu si oba užíváme.“

„Ano.“ Pitte jí políbil ruku. „Stejně jako mnoho dalších detailů a zařízení...“

„Prosím vás,“ Brad už to nevydržel a zvedl ruku. „Tenhle dům je jako velký bílý slon. Historie je jedna věc, ale vzdálenost přes třicet kilometrů od Valley druhé.“

„Jen dvacet devět,“ opravil ho Pitte klidně.

„Po úzké klikaté silnici v kopcích,“ nedal se Brad. „Vytopit a v létě klimatizovat ho musí stát jmění. Kdybyste ho dneska dal do prodeje, dostanete slušnou nabídku nejdřív za deset let.“

Pitte si natáhl nohy a zkřížil je v kotnících. Jordanovi se zdálo, že ještě nikdy nevypadal tak spokojeně.

„Moc rád bych s vámi uzavíral obchody,“ řekl pak Bradovi. „Třeba k tomu ještě dostaneme příležitost. Bude to jistě velmi zábavné.“

„Teď ale obchodujete se mnou,“ připomněl se Jordan.

„No ano, jistě,“ zaměřil se na něho Pitte.

„Nejdřív vám ale položím otázku.“ Rowena plácla Pitta po ruce, aby chvíli mlčel, a zadívala se na Jordána. „Proč ten dům vlastně chcete koupit?“

„Vždycky jsem po něm toužil.“

Brad obrátil oči k nebesům. „Prosím, smiluj se nad ním.“

„Ale proč?“

„Nějak mě oslovil, tím nemyslím doslova.“

„Jistě,“ kývla Rowena, „pokračujte.“

„Když jsem byl malý a zadíval jsem se sem nahoru, napadlo mě: To je můj dům. Jen čeká, až vyrostu. Vzpomínám, jak jsem říkal mamce, že jí ho jednou koupím, aby se na svět mohla dívat odsud shora.“

Pokrčil rameny. „Když jsem byl starší, občas jsem sem vyrazil a představoval si, jak projedu branou a vejdu hlavním vchodem. Je to krásný, mohutný dům. Možná daleko od centra, ale přesto k Valley patří. Nemohl jsem ho koupit pro maminku, chtěl bych ho aspoň pro Danu. Zařídíme si tu domov, vychováme děti. Chtěl bych se dívat dolů do údolí a cítit se součástí něčeho pevného, skutečného a důležitého.“

„Můžete ho mít.“

Pitte překvapeně zamrkal. „Roweno!“

„Za odhadní cenu,“ pokračovala a zavrtěla prstem Pittovi před nosem, „ani o chlup víc.“

„Ty mi ubližuješ, *a ghra*.“

„Nebudeš mu účtovat právní poradce, vystavení smluv, převody majetku a tak podobně.“

Pitte zlostně sykl. „Ženy jsou naše prokletí. Proč dům rovnou neomotáš mašlí a nedaruješ mu ho?“

„Protože by to nepřijal.“ Líbla Pitta na tvář, zatímco stále koulel očima. „Vždycky mu přece patřil,“ dodala, „víš to stejně dobře jako já.“

„Tak fajn,“ zabubnoval si prsty do stehna. „Ale my dva,“ obrátil se k Jordanovi, „sepišeme smlouvu bez těch nenechavých ženských.“

„Jak si přejete.“

„Tak si plácněte,“ postrčila Rowena Pitta. „Ruku na to, na ty domluvené podmínky.“

„Krucinál.“ Zvedl se a natáhl ruku. „Udělejme to, nebo z ní zešedivím.“

Jordan stiskl Pittovi pravici a pocítil něco jako elektrickou ránu. Mohla to být síla nebo obyčejné zklamání, napadlo ho. Těžko říct, když uzavíráte obchod s bohem. „Děkuji.“

„Taky je za co. Váš přítel tamhle dobře ví, že bych si dnes mohl říct o víc než o odhadní cenu.“

„To podání ruky je závazné?“ zeptal se Brad.

„Jistě.“

„Bez podrobnější prohlídky nemovitosti bych cenu odhadl o deset procent vyšší. Minimálně.“

„Spíš o patnáct,“ promluvil Flynn, který dosud mlčel. „Jako vydavatel místních novin o tom taky něco vím. Jeden hoteliér se dům nedávno pokoušel koupit, aby ho přeměnil na výletní místo. Párkrát se mu to málem povedlo,“ konverzoval Flynn. „Ale vždycky mu do toho něco přišlo. Ted’ má smůlu.“

Rowena se na něho tiše usmála. „Přesně tak. Chtěl byste si to tu líp prohlédnout, Jordáne?“

Než mohl otevřít pusu, Flynn si poklepal na hodinky. „Máme už trochu zpoždění.“

„Tak tedy někdy jindy. Ale brzy,“ krátce si potřásli rukou. „Musíte zjistit, jaký je tu výhled z balkónů, teras a samozřejmě také z římsy.“

„Už se těším. Přivedu i Danu a společně...“

Náhle zmlkl a upřeně se na Rowenu zadíval. Vypadala najednou tak křehce, ztichle, jako by se od všech ostatních vzdálila.

Spatřil v ní ženu, která se procházela za svitu měsíce na střešní římsě a dlouhý šat za ní ve větru vlál.

„To jste byla vy, tehdy před lety. Viděl jsem vás.“

„A já zase vás.“ Jemně se dotkla jeho tváře. „Mladého hochy, tak usouzeného a plného nadějí. Uvažovala jsem, kdy si konečně vzpomenete.“

„Proč jsem vás viděl jen já a oni ne?“

„Oni to nepotřebovali.“

Netušil, co to všechno znamená, a Rowena ho nechala v nejistotě. Když vstoupil do Danina bytu, uvědomil si, že potřebuje trochu času, aby si urovnal myšlenky.

Možná by to měl zase sepsat, jako předtím jednotlivé události. Sedne si k Daninu počítači a nechá představy plynout.

Ale jakmile vešel do ložnice, zaslechl puštěnou sprchu. Nevšiml si jejího auta před domem, z čehož pochopil, že je pěkně nesoustředěný. Nakoukl do koupelny, aby Daně ohlásil, že dorazil.

Když ale odtáhl závěs, zavřískala tak, že by mohla bourat zdi.

Pak s jednou rukou na srdci a druhou ve vlasech lapala po dechu. „Proč rovnou nezahraješ těch pár děsných tónů na housle a nedorazíš mě jako v tom filmu?“

„Copak mám dámské šaty a kudlu? Chtěl jsem tě jen pozdravit, aby ses nelekla, až vylezeš.“

„Jo, radši mě vylekáš nahou, mokrou a bezbrannou.“

Našpulil rty. Nahé a mokré jí to víc než slušelo. „Bezbrannou?“

„Fajn, tak ne bezbrannou.“ Chytila ho za košili. „Pojď ke mně, ty chlape jeden.“

„To je moc lákavé, ale musíme si spíš promluvit a pak vyrazit k Flynnovi.“

„Mluvení potom, teď horko, pára a sex.“

„To se nedá odmítnout,“ řekl a zouval si boty.

Počkala, až si stoupne za ni, a pak mu přes rameno podala mýdlo. „Umyješ mi záda?“

„Začneme, kde budeš chtít.“

„Hmm. Teď budu celá kluzká a hladká a... To ale nejsou záda.“

Přejel namydlenýma rukama na její hýždě. „Ale je to taky vzadu.“ Sehnul se a škrábl ji zuby po rameni. „Máš to nejúžasnější tělo. Už jsem ti to někdy řekl?“

„Možná, ale u některých věcí opakování nevadí.“ Zaklonila hlavu, když ji jeho ruce hladily vzhůru po trupu až k nadrům. „Tohle taky ne.“

„Tak to asi risknu a budu se opakovat.“ Otočil ji k sobě. „Miluju tě.“ Přisál se k jejím rtům. „Moc tě miluju.“

Z jejich kůže, omývané horkou vodou, stoupala pára. Těla hladce klouzala, ruce škádlily a vzrušovaly. Ústa se otírala, oždibovala, pak se začala projevovat hladověji.

Danino srdce se naplnilo k prasknutí. „Je to jiné.“ Líbala ho na rty, na krk a zase na rty. „Úplně jiné. Když vím, že mě miluješ.“ Zatřásla mu pěst ve vlasech a trochu ho od sebe odtáhla. „Jiné i proto, že už ti můžu říct, že tě taky miluju.“

„Tak to už bude jiné navždycky, protože ti to nikdy říkat nepřestanu.“

Jejich rty se zase setkaly.

Bylo to opravdu nové. Každý dotek a pocit jako by byly prozářené sounáležitostí. Voda přes ně crčela, když se jí přidržel, aby do ní vnikl. Krása té chvíle v Daně probudila tisíc slastných bolestí.

Byl její. Teď už patřil jen jí a ona zas jemu.

Držela se ho a vyšla mu vstříc s každým pohybem.

Emoce ho zaplavily jako povodeň. Dokázal vidět jediné ji. Temné oči, hladké vlasy, výrazné rty a vodu na její tváři, podobnou slzám. Držela ho, tělem i srdcem. Odjakživa, uvědomil si náhle.

Ucítil, jak se zachvěla, jak zalapala po dechu a její oči se při vyvrcholení zamlžily.

Když ho pevně sevřela, vtiskl jí poslední polibek a odevzdal se jí.

Pak ještě dlouhou chvíli stáli bez hnutí a objímali se.

„Je to krása, Jordáne, opravdu.“

„Hm.“

„I když ta voda už stydne, je mi tak líně a ospale. Škoda že nemůžeme zalézt do postele místo oblékání a návštěvy u Flynna.“

„Jestli jsi unavená...“

„To zas ne. Jen bych si radši užívala tebe.“

Odtáhl ji a zadíval se na ni. „Já taky.“

„Jenže to by nebylo správné.“ Lehce ho políbila. „Ježíši, ta voda už je ledová.“

Natáhl se za její záda a vodu zavřel. „Můžeme tam jít, ale vrátíme se dřív a ještě si to užijeme.“

„Prima plán.“ Vystoupila ze sprchy a vzala si ručník. „Tak na jakou tajnou misi ses to dneska vypravil?“ Omotala si mokré vlasy a natáhla se pro druhý ručník.

Vztáhl ruku, protože se domníval, že mu ho podá, ale začala si jím utírat nohy. Zavrtěl hlavou a šel si vzít jiný.

„O tom až později.“

„Teď by to nešlo?“

„Když jsme nazí a k tomu v koupelně, tak nešlo.“

„Blbost. Už jsme si nazí povídali mockrát. A byly to zajímavé rozhovory. Kam jsi jel a proč jsi s sebou bral Flynnu a Brada? Já vím, že s tebou jeli oba, zjišťovat informace umím skvěle.“

Popadla lahvičku tělového mléka a nalila si trošku do dlaně.

„Dozvíš se to. A oceníš, že jsem to nechal do hezčího prostředí.“

„Takhle mě to jen víc provokuje.“ Roztírala si mléko po těle. „Nutí mě to vyzvídat. Byls pryč celé hodiny. Kam jste jeli? Co jste dělali?“

„Zašli jsme do kozatého baru, dali si laciné pití a kolem nás se u tyče svíjelo několik ženských se silikonovým poprsím.“

„Myslíš, že mě to naštvě a odradí, ale to se pleteš.“ Stáhla si z hlavy ručník a začala jím sušit vlasy. „Mně je srdečně fuk, jestli chlapi chodí na striptýz a dělají ze sebe pitomce, proto mi klidně můžeš říct pravdu.“

„Fajn, takže tady a teď.“ Zvedl kalhoty, vytáhl z kapsy krabičku, natáhl ruku a krabičku palcem otevřel.

„Ach můj bože,“ vyrazila ze sebe Dana a ztěžka dosedla na víko toalety.

„Tomu říkám romantika. Tak líbí se ti, nebo ne?“

Dana polkla naprázdno. „Jak se to vezme.“

„Cože?“ Zakoulel očima a znovu si prsten prohlédl. Vypadal nádherně, jenže u ženských člověk nikdy neví.

„Myslel jsem, že ti udělá větší radost než obvyklý brilant. Ale jestli chceš, můžeme ho vyměnit.“

Zachvěla se, ale rozhodně ne chladem. „Takže to má jako být zasnubní prsten?“

„A co by to kruci mělo být? Nestoupneš si? Tohle je vážně trochu podivné.“

„Promiň.“ Postavila se. „Nebyla jsem si jistá, co to znamená.“

„Znamená to, vezmi si mě, Dano.“ Musel si odhrnout mokré vlasy z čela. „Znamená to, miluju tě, chci s tebou strávit zbytek života, chci s tebou mít děti a zestárnout s tebou.“

Dřív měla dojem, že její srdce už víc nepojme, ale nebyla to pravda. Bylo v něm ještě tolik místa, speciálně pro něj. „Hm, tím se to hezky vyjasňuje. Je to moc krásný prsten. Nejkrásnější, co jsem kdy viděla. Jenom v jednom ses spletl.“

„V čem?“

„Na místě a času mi vůbec nezáleží, Jordáne.“ Vzhlížela teď k němu s oslnivým úsměvem. „Ani trochu. Když mi ten prsten navlíkneš, bude to příštích pár minut moje jediné oblečení, a to se mi líbí.“ Natáhla ruku před sebe a krátce, třaslavě se nadechla. „Moc ráda si ten prsten vezmu, provdám se za tebe a to ostatní taky.“

Vyndal prstýnek z krabičky, odložil ji a vzal Danu za ruku. „To je takový náš nový začátek.“

„Těším se na všechny další.“

Navlékl jí prsten. Ze zlatého kroužku jako by vycházelo zvláštní teplo. „Je úžasný a dokonce mi sedí.“

„Jo? Ani jeden z nás neuměl odhadnout správnou velikost, takže máme štěstí.“ Natočil jí ruku ke světlu a kámen se rozzářil. „Moc ti sluší.“

Stoupala si na špičky a políbila ho. „Ty jsi vážně samé překvapení.“

„To máš pravdu. Takže rovnou ještě jedno. Koupil jsem, nebo spíš kupuju, Válečníkův vrch.“

Dana velmi pomalu dvakrát mrkla. „Promiň, měla jsem dojem, že říkáš, že kupuješ Vrch.“

„Přesně tak. Chci tam s tebou bydlet a založit rodinu.“

„Ty...“ Nohy se jí opět podlamovaly, ale nepoddala se tomu a zůstala stát. „Ty se nechceš vrátit do New Yorku?“

„Jasně že ne.“ Ted' se tvářil udiveně on. „Jak bych si tě mohl vzít a žít v New Yorku, když ty budeš řídit byznys ve Valley? Dano.“

„Myslela jsem... že... že žiješ tam.“

Vzal ji za bradu a netušil, jestli se baví nebo je rozčilený. „Tys věřila, že bych tě lákal do New Yorku ještě dřív, než ten svůj obchod otevřeš? I beztak jsem se tam vrátit nechtěl, ale i kdyby, tímhle by se všechno změnilo, ne?“

„Ty ses nechtěl vracet?“

„Ne. Tehdy jsem musel odejít a teď jsem se musel vrátit. Potřebuju být tady a s tebou.“

„Já bych tam ale za tebou odešla,“ zmohla se chabě. „Chci za to aspoň bod k dobru.“

„Neodejdeme nikam. Ale jestli ti Válečníkův vrch nevyhovuje, můžeme...“

„Ted' chceš zase body zpátky.“ Přemožená city ho s radostným smíchem objala. „Ty víš, že vyhovuje. Bože, to je fantastické. Báječné. Jen už žádné další překvapení, nebo mi z toho praskne hlava.“

„Prozatím je to všechno.“

„Tak se oblíknem a jedem k Flynnovi.“ Sepjala ruce a prohlížela si nový prsten. „Nemůžu se dočkat, až to všem povím.“

„Flynn s Bradem už to vědí.“

„Chlapi.“ Mávla rukou a už běžela do ložnice. „Ti nevědí nic. Páni, ale až ten prsten ukážu Mal a Zoe! Musím si vzít něco stylového, aby hezky vynikl.“

„Líbí se mi to, co na sobě máš teď.“

Ohlédla se přes rameno. „Vidíš? Chlapi nevědí nic.“ Pak teprve se vrhla do šatníku.

18

Když Moe dovedl Flynna k domu, zaslechli vysoký, osamocený výkřik. Moe ihned vycenil zuby, Flynn vzápětí také a pak už se zuřivě hnali do kuchyně.

Malory stála uprostřed místnosti, paže zkřížené na prsou, a smála se jako blázen.

„Kde je? Co ti ten parchant udělal?“

„Kdo?“ Malory se připravila na Moeův uvítací skok, ale místo toho přišlo Flynnovo prudké objetí, což ji zaskočilo. „Co je?“

„Křičela jsi.“

„Aha. To nic, klid, sedni, Moe. A ty mě pusť. Nic mi není.“ Kromě toho, že celá zrudla studem a nepřestávala se hihňat. „Myslela jsem, že tu nikdo není.“

Flynn nemohl popadnout dech. Pustil Mal s mírným žuchnutím, protože se mu ruce začínaly chvět. „A ty stojíš v kuchyni a jen tak ječíš, když myslíš, že tu nikdo není?“

„Obyčejně ne. Ale koukni. No jen se koukni!“ Udělala několik tanečních kroků a piruetku.

Flynn pořád nechápal. „Rozhodla ses, že si splníš dětský sen a staneš se tanečnicí?“

„Ne!“ Se smíchem vzala Flynnna do kola a zatočila i s ním. Moe nadšeně skákal. „Podívej, máme podlahu. Nádhernou podlahu z opravdového dřeva.“

Znovu párkrát poskočila, jako by stepovala. „Opravdu to zní jako dřevo.“

„Už žádné hnusné linoleum. A koukni na tohle!“ Odtančila od něho a objala novou dvoudvéřovou lednici jako miláčka, co se vrátil z války. „Není krásná? A vidíš, jak se hodí ke sporáku?“

Flynn sledoval, jak dohopkala k jinému spotřebiči.

„Taková krása,“ šeptala něžně. „Jak je zářivě čistý. A všechno funguje. Vyzkoušela jsem všechny knoflíky a kontrolky a ono to funguje! Nemůžu se dočkat, až tady něco uvařím. Vešla jsem dovnitř, uviděla to a začala radostí ječet. Oni položili podlahu a instalovali všechny spotřebiče, Flynnne. Viděls tu mikrovlnku?“

„Je děsně sexy.“

„To teda je!“

Znovu se roztančila a šlo nejspíš o rumbu. „A máme nové prosklené skříňky. Dám tam nové nádobí a zářivé skleničky a bude to kuchyně, skutečná kuchyně.“

Už to začínal chápat a její nadšení taky. A při tanci jí to slušelo. „Cos to vlastně tancovala?“

„To žádné jméno nemá. Já jsem tak šťastná a taky vděčná. Jsi ten nejlepší chlap na světě.“ Chytila jeho tvář do dlaní a políbila ho. „A já jsem děsná.“

„Proč? Ne proč jsem nejlepší, ale proč ty jsi děsná?“

„Protože jsem se k tobě nechtěla nastěhovat, dokud nedáš předělat kuchyň. To je sobecké. Takové handrkování. Ale zabralo to,“ dodala a dál ho líbala na tváře. „Tys to kvůli mně udělal, i když jsem tak urážela ty tvoje lampičky v ložnici.“

„Jo, řeklas, že by mohly osvětlovat leda jeskyni, kde žijou netopýři a slepí pavouci.“

„No, to jsem řekla. Odpustíš mi?“

„To víš.“

„Já vím, že to ještě není hotové. Musí se dodělat přepážky a dlaždice a ještě pár drobností, ale já už to nechci odkládat. Zítra se nastěhuju a můžeme spolu začít oficiálně bydlet.“

„Já ale nechci společně bydlet.“

Malory ztuhla.

„Co?“

„Promiň, Mal,“ chytil ji za ramena, „ale já nechci společně bydlet.“

„Ale... ale před pár týdny jsi mě o to žádal. A mockrát.“

„No ano,“ trhl rameny, „ale rozmyslel jsem si to.“

„Ty... ty sis to *rozmyslel*?“

„Přesně tak.“ Ledabyly přešel k lednici a otevřel ji. „Páni, to je ale místa a jak to září novotou.“

Nezmohla se na nic, jen na něho otupěle zírala. Žaludek jí spadl kamsi k nohám a těm nohám už vůbec nebylo do tance. „To nechápu. Nechápu, jak sis mohl něco takového z minuty na minutu rozmyslet.“

„Já taky ne. Ani nevím, jestli jsem si to skutečně rozmyslel. Jen jsem si uvědomil, že takhle to nechci.“

„Ty sis uvědomil, že mě nechceš?“ Byla tak šokovaná a zraněná, že se bolest dosud neprodrala na povrch. Nechala se tím pocitem unést a prudce do Flynnna strčila. „Tak to je teda nádhera!“

„Neřekl jsem, že tě nechci. Jen že spolu nebudeme bydlet.“

„Tak si tu novou kuchyň klidně strč někam. Když nezvládneš žít v dospělém, zodpovědném vztahu, nemůžeš žít se mnou.“

„To je přesně ono, vidím to stejně. Dospělý, zodpovědný vztah.“ Vytáhl z kapsy krabičku a otevřel ji. „Je pro tebe tohle dost dospělé?“

Pootevřela pusu a Flynnna napadlo, že nikdy nevypadala tak úžasné jako teď, když opáreně zírala na briliantový prsten.

„Chovejme se opravdu dospěle, Malory. Pojďme se vzít.“

„Ty si mě chceš vzít?“

„Chci. Právě jsem tě požádal o ruku.“ Zazubil se na ni. „Vypadáš nějak pobledle. Snad je to dobré znamení. Zlatník říkal, že je to klasický kámen, a Brad mi ho posvětil.“ Flynn vytáhl prsten z krabičky. „Prý skvěle opracovaný solitér a tak dále. Ty máš klasiku ráda, ne?“

Hrdlo měla pořád stažené, ale přikývla. „Ano.“

„Vidíš, jak ti to jde.“ Vzal ji za bezvládnou ruku a prstýnek jí navlékl. „Sedí. Báł jsem se, že nebude, máš tak jemné prsty. Ale vypadá to, že ho nebudeme muset dávat zmenšovat.“

Ucítila nával horka, který přešel z prstenu do její ruky. Ano, sedí jako ulitý, pomyslela si zasněně. Jako by byl vyrobený právě pro ni. „Je krásný, absolutně nádherný.“

„A teď bys mohla říct ano.“

Zvedla hlavu a zadívala se mu do očí. „Život s tebou bude jako horská dráha. Té jsem se vždycky hrozně bála, protože člověk nikdy neví, kdy je nahoře a kdy dole. Ale už mě to neděsí.“

„Řekni ano. Zbavím se těch lampiček.“

Se smíchem i vzlykem zároveň se mu vrhla do náruče. „Ano. Ty víš, že to bude ano, i s těmi ohavnými lampičkami.“

„Miluju tě.“

„Já tě taky miluju.“ Tiskla se k němu tváří a přitom pozvedla ruku, aby si mohla prohlédnout zářivý kámen. „Jak mohl stejný chlap koupit tenhle prsten a ty lampičky?“

„Mnoho tváří Flynnu Hennessyho.“

„Naštěstí pro mě.“ Zaslechla vrznutí domovních dveří a vyrazila k nim téměř stejnou rychlostí jako Moe. „Už jdou. Musím se pochlubit.“ Pak se zarazila a vrátila se Flynnu políbit. „Musím to někomu říct.“

To už se opačným směrem hnala Dana se Zoe v patách.

„Tak o co jde?“ chtěla vědět Zoe.

„Řeknu to až oběma najednou. Lidi, mám úžasnou zprávu,“ volala, když spatřila Malory.

„Ať je to, co je, já mám lepší.“

Zoe se mezi ně vecpala. „Krucí, tak řekne už někdo něco, nebo vybuchnu.“

„Já první,“ vykřikly Dana i Mal současně a pak obě napřáhly levou ruku.

Následoval jekot provázený gejírem nesrozumitelných slov. Alespoň pro tři muže a chlapce, kteří dění pozorovali.

Simon sledoval matku, jak s kamarádkami piští a poskakují jako holky na hřišti ve škole. Povytl obočí a podíval se na Brada.

„Proč se takhle chovají?“

„To je jedna ze životních záhad, chlapče.“

„Holky jsou divný.“ Popadl psa, který se slepě připojil k ženskému jančení a začal se s ním prát.

Flynn se přes hlavy dam zadíval na Jordána. „Pivo?“

„Pivo,“ přikývl Jordan a pak šílící chumel obešli do bezpečí kuchyně.

„Já tomu nemůžu věřit!“ Zoe svírala ruku Daně i Malory a poskakovala na špičkách. „Zasnoubené?! Obě naráz? To je jak v pohádce. A ty prstýnky. Jsou nádherné. Jeminkote.“ Začala hledat kapesník.

„Šiš, mami, zklidni se.“

Zoe se na syna výhrůžně podívala. „Abych nezklidnila tebe.“

Odfkl si a překulil se přes nadšeného Moea. „Tak bude ta pizza, nebo ne?“

„Co kdyby ses šel zeptat Flynny? Zdvůřile,“ dodala, když se škrábal na nohy.

„Ještě musíte vidět kuchyni,“ vzpomněla si Malory. „Ale nejdřív,“ popadla Daninu ruku, aby mohla znovu obdivovat rubín. „Je perfektní. Přesně pro tebe.“

„Stejně jako on. Počkej, až ti řeknu, jak mě Jordan žádal o ruku.“

„Počkej, až ti povím, jak to udělal Flynn.“

„Bylas u toho nahá?“

„Ne.“

Dana si olízla prst a na imaginární tabuli nakreslila čárku.

„Takže vedu.“

„Mami!“ křičel Simon z kuchyňských dveří. „Máte si říct, jakou pizzu chcete, nebo dostanete, co zbyde.“

„Víte co?“ Zoe vzala obě kamarádky kolem ramen. „Detaily si necháme, až nás u toho nebude rušit banda chlapů. Zítra ráno v Požiticích. A pořádně to oslavíme.“

„Souhlasím,“ kývla Dana. „Mám hlad jako vlk a nechci na své pizze žádnou cibuli a houby.“

O hodinu později, když dojedla třetí dílek, se Dana se spokojeným uf natáhla na zem vedle Simona a Moea.

„To беру jako narážku,“ promluvil Flynn, „abychom začali debatovat o hledání klíče.“

„Simone, co kdyby sis šel nahoru číst? Nevadí, že ne?“ zeptala se Zoe Flynnna.

„Jasně že ne. On už treffi.“

„Hrej si s Moem. Zavolám, až bude čas jít.“

„A proč si nemůžeme hrát tady, když si chcete povídat o kouzlech?“

„Jak jsi na to přišel?“ podivila se Zoe. „Simone, že tys poslouchal za dveřmi?“

„Ale mami,“ zamračil se uraženě, „nic takovýho není třeba, stačí že mám uši.“ Chytil se za ně a zahýbal jimi. „A dokonce dvě.“

„O tvých uších si promluvíme později. Mazej nahoru, do toho strašného vězení s televizí a se psem. Stížnost svému kongresmanovi můžeš sepsat zítra.“

„Bože,“ zkroutil rty a pro formu obrátil oči vsloup, ale náhle se užasle rozzářil, protože spatřil cédéčko v Bradově ruce. „Ježkovy voči, to je poslední WWF Smackdown!“

„Třeba bys ho chtěl půjčit a zahrát si pár kol.“

„Fakt? Smackdown! To je teda dobrá pr...,“ zarazil se a spolkl slovo, které by mu u matky způsobilo nepříjemnosti. „To je dobrá hra,“ opravil se. „Díky.“

„Není zač. Takže až si to rozdáme a dostaneš na frak, nebudeš se moc vymlouvat, že jsi netrénoval.“

„No jasně,“ Simon si vzal kompakt, „to je fakt super.“

Vyběhl z místnosti s cedéčkem v ruce a aktovkou pod paží a cestou volal Moea.

Zoe si složila ruce v klíně. „To je od tebe hezké.“

„To Simon asi neřekne, až ho pak v souboji podrším.“

„Nechci, abys myslel, že jsi povinen s ním...“

„To si nemyslím,“ přerušil ji záměrně chladně Brad a zadíval se na Danu. „Tak dáme se do toho?“

„Jestli u toho můžu ležet... Takže jak už bylo řečeno, Jordan sepsal vývoj událostí jako povídku.“

„Dal mi kopii,“ ozvala se Malory, „tak jsem to pro všechny namnožila. Donesu vám to.“

„Je dobrá, co?“ poznamenala Dana, když Mal opustila místnost. „Naše slečna pečlivka. Ale protože to Mal už četla a vy brzy budete, dodám jen, že Jordan všechno hezky shrnul. Je dobré uvědomit si, jak se všechno vyvíjelo až do téhle chvíle. Nejdřív pozvánka pro mě, Malory a Zoe na večírek na Válečnickově vrchu. První setkání s Rowenou a Pittem a vyprávění legendy o sestrách ze skla, i když jsme nevěděly, že se jim tak říká, dokud se k nám nepřidal Flynn.“

„Tak se taky Flynn seznámil s Malory a stal se součástí dění,“ pokračoval Jordan. „Důležitý byl fakt, že jste všechny tři potřebovaly práci.“

„To byl přímo problém,“ opravila ho Zoe. „Proto nás nalákala záloha pětadvaceti tisíc a souhlasily jsme, že začneme hledat kouzelné klíče, ve které tenkrát ani jedna z nás nevěřila.“

„Ale šlo o víc,“ připojila se Malory, když vešla do pokoje s nadepsanými obálkami. „Finanční vzpruha, jistě, ale taky jsme všechny zažívaly pocit, že nevíme jak dál, a navíc mezi

námi hned v prvním okamžiku něco vzniklo. Jordan to moc hezky vystihl.“

„Přidejte k tomu, jak se všechny nitky propojují,“ vzala si slovo Dana. „Jak vedou od nás i k Jordanovi a Bradovi, k Roweně a Pittově a sestrám ze skla. To je určitě důležité. Každý z nás má nějakou roli a všichni ji musíme sehrát až do konce.“

„A pak je tu taky Kane.“ Malory vytáhla svoji kopii příběhu z obálky. „Jak jsi ho popsal, Jordáne, je děsivé a naprosto přesné. Jako kdybys ho viděl mýma očima.“

„I mýma očima to docela stačilo. Ale myslím, že se na něho nesmíme dívat jen jako na nějakého strašáka a nepřítele. On tvoří další důležitý prvek celého příběhu.“

„S tím souhlasím,“ přikývl Brad. „Je stejně podstatný jako my všichni. Možná že na konci nebude stačit jen ho přelstít, jako to udělala Mal, nebo obrátit jeho hry v náš prospěch, jak to zatím svedla Dana. My ho budeme muset zničit.“

„Jak bys mohl zničit boha?“ chtěla vědět Zoe.

„Nevím, snad i tím, že budeme věřit, že to dokážeme.“

„Možná. Teď by mi docela stačilo někde vystrachat ten klíč.“ Dana se posadila. „Zbývá mi posledních pár dní. Ale přišla jsem na tohle: I když musím klíč najít sama, Jordan je pro hledání podstatný. Kane se nás snažil rozdělit, a to jistě ne proto, že by nám nepřál šťastný život v páru. Jenže tím nás vlastně přistrčil blíž k sobě. A to ho určitě nepotěší.“

Natáhla se k talíři s pizzou a odloupila z ní feferonku. „Přepočítal se, když mi ukázal mou minulost. To byl právě krok, který jsem musela udělat, ale neudělala bych, kdyby mě nezavedl v čase nazpátek. Minulost, přítomnost, budoucnost. Pochopila jsem a přijala minulost, smířila se s přítomností a...“

Zvedla ruku s prstýnkem. „Těším se na budoucnost. To je moc důležité, nejen pro mě osobně, ale kvůli mému úkolu. A ve všech třech časových rámcích figuruje Jordan.“

„Díky, kočko.“

„Jen se nenaparuj. Něco z toho je prostě osud. A teď, když si něco z toho přečtete...“ Dana vzala Mal papíry z ruky, „...začnete to jasně vidět a cítit, i když jste třeba tu konkrétní věc neprožili. Třeba tady – modrá mlha, která zalila Požitky, chlad, pronikající do morku kostí, podivné světlo a barvy. Najednou vám přímo jezdí mráz po zádech.“

„Spisovatelské prostředky,“ ozval se Jordan.

„Jo, ale umíš s nimi ztraceně dobře zacházet.“

„Prosím?“

Mírně otrávená vyrušením se na něho ostře zadívala.

„Řekla jsem, že jsi dobrý, a co?“

„No... všechno je jednou poprvé. Musím se napít,“ řekl a odešel z místnosti.

Dana se zavrtěla a odfrkla si. „Krátká přestávka,“ oznámila a následovala Jordána do kuchyně.

„Co se děje?“

Našel v lednici sodovku. „Nic.“ Otevřel plechovku a trhl rameny. „Jen jsi nikdy, aspoň co jsem odešel do New Yorku, o mé práci nic dobrého neřekla.“

„Byla jsem na tebe našťvaná.“

„Tak to jo.“ Chtěl se napít, ale náhle sodu odložil. Měl by říct pravdu, uvědomil si, i když tím před ní odhalí své pocity, zasloužila si to.

„Jenže mně na tom vždycky záleželo, Dano. Žádný jiný názor na mé knihy mě nezajímal víc než tvůj. Proto potřebuju vědět, co si o mé práci myslíš.“

„Ty chceš znát můj názor? Co nejupřímnější?“

„Jo, co nejupřímnější.“

„No, koupils mi tenhle báječný prsten, tak bych asi měla mluvit pravdu.“ Vzala si jeho sodovku, napila se a zase ji odložila. „Máš neuvěřitelný talent. Je to dar, který jsi pěstoval a zhodnotil. Pokaždé když jsem četla nějakou tvou knihu, žasla jsem nad tvým uměním využít možnosti a šíři jazyka. Dokonce i když jsem tě nenáviděla, byla jsem na tebe pyšná, Jordáne.“

„Neříkej,“ vypadlo z něho.

„Je mi líto, že jsem tě dřív kritizovala. Ale třeba tě to přinutilo psát ještě líp.“

Musel se usmát. „Možná ano.“

„Tak už je to dobrý?“

„Víc než dobrý.“

„Tak se vrátíme, protože jsem ještě neřekla všechno. A jsem moc zvědavá na váš názor na to, co chci povědět.“

Zašla zpět do obývacího pokoje a usadila se na stejném místě na zemi. „Fajn,“ zvýšila hlas, aby přehlušila konverzaci, „přestávka skončila. Chtěla jsem se dostat k tomu, že i když je Jordan talentovaný spisovatel, nejde tady jen o to, jak hezky události zpracoval formou povídky. Když si to přečtete, všimnete si, že jeho osoba je s každou tou událostí spojená nebo nějak souvisí s lidmi, kteří tam vystupují. Vlastně to byl právě on, kdo před lety jako první zažil nebo pocítil něco nadpozemského na Válečnickově vrchu. On tam kdysi zahlédl ducha.“

Odmlčela se a pobaveně sledovala, jak se Mal chopila zvýrazňovače a začala v povídce zmíněná místa podtrhávat.

„Jordan taky první z nás objevil a koupil jeden z Roweniných obrazů,“ pokračovala po chvíli. „Flynn je můj bratr, Brad kamarád, ale Jordan se postupně stal z něčeho jako bratra a z kamaráda i mým milencem.“

„Zlomil ti srdce.“ Malory puntíkářsky obtahovala tištěná slova ostře žlutou barvou. „A připravil tě o nevinnost. Promiň, Jordáne, ale to jsou magické momenty.“

„A právě Jordanovu krev Kane prolil,“ dodala Dana s úsměvem a kývnutím. „To on odešel z domova jako osamělý sirotek na životní cestu a pak se vrátil,“ uzavřela a zadívala se Jordanovi do očí, „aby ji dokončil tady.“

„Ty myslíš, že klíč mám já.“ Jordan se užasle opřel do křesla. „Chápu, cos chtěla říct, všiml jsem si i těch tradičních symbolů hledání, ale kde, jak a kdy ho mám najít?“

„Nemůžu vědět všechno. Ale smysl to dává. Všechno k tomu směřuje. Ještě mi to celé nedošlo. Pořád tu je ta věc s bohyní, co kráčí a čeká. Kam jde? Na co čeká? A pak taky ta představa, co jsem viděla v tom svém polotranzu.“

Jordanovi se něco začalo vybavovat, ale její poslední poznámka to zaplašila. „V čem?“

„To byl takový pokus. Jako meditace. Oprostit mysl a zkusit, co se vynoří. Viděla jsem klíč, jako by se vznášel na modrozeleném pozadí. Nejspíš to byla stěna v Požtících, na kterou jsem zírala. Měla jsem pocit, že se klíče můžu dotknout, ale nešlo to.“

Zamračila se a zkusila si tu scénu znovu představit. „Pak se pozadí změnilo. Bílá stěna a na ní černá písmena. A v hlavě jsem slyšela ta slova.“

„Nějaké hlasy?“ zeptal se Brad.

„To zas ne. Spíš jen slova. Počkej, jak to přesně bylo... ,Ona kráčí v noci a stává se nocí se všemi... se všemi stíny a tajemstvími. A když pláče, oplakává den.“

„No, není z toho jasné, že jde o bohyni. To ještě musíme rozluštit.“

„Já vím, odkud to je,“ promluvil Jordan. „To jsem napsal já. V *Hlídce duchů*.“

Nastalo zaražené ticho a pak se všichni najednou rozpovídali.

„Klid!“ Brad vstal a zvedl ruce. „Uklidněte se, ať neztratíme nit. Nejdřív vyloučíme omyl. Dano, tys tu knihu četla?“

„Ano, ale...“

„Četla?“

Zakoulela na Jordána očima. „Nehodlám ti zase zvyšovat sebevědomí. Jo, četla jsem ji, jenže strašně dávno. Ani já si nepamatuju každý řádek z každé knížky. Nepoznala jsem to, když jsem to slyšela.“

„Já jsem ji taky přečetla.“ Zoe zvedla ruku jako ve škole, ale pak se zastyděla a zase ji spustila. „Bylo to super,“ řekla

Jordanovi, „ale ta žena, o které jsi psal, nebyla bohyně, ale duch.“

„Dobrá poznámka,“ promluvil Brad. „Ale zajímavé je už to, že Jordan psal právě o Válečnickově vrchu, kde myslel, že opravdu viděl ducha.“

„Vážně?“ zeptala se Zoe. „To je teda něco.“

„Tenkrát jsme tam v lese kempovali. Brad, Flynn a já. Bradovi se podařilo ukořistit nějaké pivo a cigarety.“

Zoe se otočila na Brada. „Fakt?“

„Bylo nám šestnáct,“ zabručel.

„O to je to horší.“

„Vynadej mu později,“ přerušila ji Dana. „Ať to dopoví.“

„Viděl jsem, jak se prochází po střešní římse,“ pokračoval Jordan. „Za svitu měsíce. Světlo a stíny se jí míhaly po plášti, který vlál v nějakém přízračném větru. Myslel jsem, že jde o ducha, a taky jsem ji tak popsal. Osamělou, lapenou v noci jak v kleci, toužící po světle dne. Ale ona nebyla duch.“

Dana mu položila ruku na koleno. „Byla to bohyně.“

„Byla to Rowena. Pochopil jsem to až dnes, když jsem za nimi jel na Vrch. Až doted jsem netušil, co to mělo znamenat.“

„To tys ji z nás viděl vůbec poprvé,“ promluvila Dana šeptem. „A napsal jsi o ní v knize. Dals jí novou podstatu a stvořil jsi pro ni jiný svět. Ona je ochránkyně klíče. Takže klíč musí být v té knize.“

Ruka se jí zachvěla, když pochopila význam svých slov. „To bílé pole s černými písmeny byla stránka z knihy. A klíč se do ní propadal. Do té popsané strany, do té knihy.“ Vyskočila na nohy. „Flynn, máš tady *Hlídku duchů*?“

„Jo.“ Rozhlédl se po místnosti. „Jen přesně nevím kde. Ještě jsem všechno nevybalil.“

„Proč taky, že jo? Vždyť tady žiješ jen dva roky. Koukej ji najít,“ rozkázala.

Otráveně na ni pohlédl, ale zvedl se. „Půjdu se podívat nahoru.“

„Já mám jeden výtisk doma,“ řekla Zoe. „Paperback. Mám všechny tvoje knihy, ale tvrdá vazba je moc drahá,“ dodala omluvně.

Jordan se natáhl a donesl si její ruku ke rtům. „Ty jsi moje zlatíčko.“

„Můžu pro ni zajet,“ nabídla se. „Třeba se vrátím dřív, než Flynn najde tu svou.“

„Dej mu šanci.“ Malory zvedla oči ke stropu a představila si, jak se Flynn nahoře přehrabuje v krabicích. „Já tu knihu taky mám doma a bydlím o něco blíž, kdyby bylo třeba.“ Náhle se zarazila a zvedla zároveň oba ukazováčky. „Vsaďte se, že všichni máme výtisk *Hlídky duchů*.“

„No, já rozhodně ano,“ usmál se Jordan.

„Já taky,“ přikývl Brad.

„Ano, ano, cink, cink,“ dodala Dana. „Jasně slyším, jak do sebe zapadají články řetězu. Tak dělej, Flynnne, copak je tak těžké najít jednu knihu?“

„Kdys naposled viděla, jak to vypadá v těch pokojích nahoře?“ zeptala se Mal.

„Máš pravdu.“ Dana začala přecházet po pokoji. „Je to ta kniha, je to ona. Víím to. Půjdu mu pomoci hledat.“

Ve dveřích se ale málem srazila s Flynnem.

„Mám ji. Byla v bedně s nápisem Knihy. Ani jsem netušil, že takovou bednu mám.“ Podával knížku Daně.

Přejela dlaní po obálce v naději, že dostane nějaké znamení, a pak se zadívala na obrázek černé siluety Válečnickova vrchu pod měsícem v úplňku. Otevřela knihu, zalistovala v ní a ucítila papír a prach.

„Kde je ten citát, Jordáne?“

„Na konci prologu.“

Vrátila se na začátek, našla příslušnou stránku, přečetla si ta slova v duchu a pak znovu nahlas. Chvilí čekala.

„Nic necítím. A to bych asi měla, že, Malory?“

„Bylo to jako takové pochopení, poznání. Těžko se to vysvětluje.“

„To bych určitě rozeznala,“ uzavřela Dana, „nic takového necítím. Možná to musím znova přečíst, abych to viděla jako celek. Stejně jako tys musela domalovat celý obraz, abys dosáhla na svůj klíč.“

„Napadlo mě...“ Zoe zaváhala. „Třeba je to tím, že tahle kniha není tvoje. Napsal ji Jordan, takže všechny výtisky jsou svým způsobem jeho, ale jen jeden patří tobě. A když ty jsi klíčem, dávalo by větší smysl, kdybys četla svoji knihu.“

Dana na ni chvíli zírala a pak se usmála. „Zoe, to je ono, tys na to kápła. Takže bando, zvedejte se. Přesuneme se do mého bytu.“

„Dorazím za vámi.“ Zoe zvedla kabelku. „Jen zavezu Simona domů a zeptám se sousedky, jestli ho pohlídá.“

„Já jen vyhodím ty krabice. Zoe, zabalím zbytek té pizzy Simonovi.“

Život se nezastaví, pomyslela si Dana. Ani kvůli magickým klíčům a proradným čarodějům. A není to tak vlastně dobře?

„Přijďte za námi, až si to tady odbydete.“ Popadla Jordána za ruku a vyrazila ke dveřím. „A když už jste v tom, zabalte kousek pizzy i pro mě.“

„Opravdu jsi tu knihu četla, nebo jsi to řekla jen tak?“
zeptal se Jordan cestou autem k jejímu bytu.

„Proč bych měla lhát?“

„Nevím. Ale nedávno jsi řekla, že o tobě nikdy nikdo nenapsal. Tak jsem usoudil, žeš *Hlídku duchů* nečetla.“

„Teď tě nechápu.“

„Četlas to?“

„Jo, krucinál, a měla jsem vztek. Byla moc dobrá a já si přitom přála, aby propadla. Abych mohla říct, vidíte, žádnéj velkej spisovatel to není. Jenže to nešlo. Chtěla jsem ji aspoň vyhodit, dokonce i spálit.“

„Bože, tys ale byla našťvaná.“

„To mi teda věř. Ale spálit knihu bych stejně nedokázala. To by mi moje knihovnická duše nedovolila. A vyhodit ze stejného důvodu taky ne. Ani prodat do antikvariátu nebo někomu dát.“

„Žádnou svoji knížku jsem ve tvém bytě neviděl.“

„Nemohl jsi. Jsou zamaskované.“

Přestal sledovat silnici a se smíchem se zadíval na Danu.
„Nepovídej.“

„Nechtěla jsem, aby si lidi všimli, že kupuju tvoje knihy. Ani já sama jsem se na ně nechtěla dívat, ale nemohla jsem si pomoci, musela jsem je mít.“

„Takže tys *Hlídku duchů* četla, ale Kate jsi nepoznala?“

„Kate?“ Snažila se pátrat v paměti. „Hlavní hrdinku? Hm... chytrá, trochu arogantní, se silnou vůlí, samostatná, asi spokojená sama se sebou, proto taky chodila na ty dlouhé procházky, které končily na Vrchu, teda na Hlídce, která ji přitahovala.“

Zavzpomínala ještě víc, aby si vyvolala obraz té dívky. „Uměla se ozvat, to se mi na ní líbilo. Byla trochu naježená, hlavně vůči hlavnímu hrdinovi, ale to se jí člověk nemohl divit. Říkal si o to. Taková holka z malého města, ale celkem spokojená. Pracovala v nějakém antikvariátu, kde se taky setkala s hlavním zloduchem.“

„To je přesně ona.“

„Měla zdravý postoj k sexu, a to jsem ocenila, protože většina ženských hrdinek dnes připomíná nevinné panny nebo naopak děvky. Uměla používat hlavu, tu měla dobrou, ale právě kvůli ní a kvůli jisté tvrdohlavosti si nadělala problémy.“

„A nic ti to nepřipomíná?“ zeptal se Jordan po chvíli.

„Co? Já nechápu...“ Náhle na něho šokované pohlédla. „Chceš říct, žeš tu postavu psal podle mě?“

„Tak trochu. Vlastně víc než trochu. Ježiši, Dano, vždyť měla i oči jako ty.“

„Já mám hnědé oči. Ona měla... nějaké poetičtější.“

„Barvy čokolády, syté i hořké. Nebo tak nějak.“

„Já nejsem tvrdohlavá. Jen si stojím za svými názory.“

„Hm hm.“ Zaparkoval před jejím domem.

„A nejsem arogantní. Jen prostě nemám trpělivost s pitomci a namyšlenci.“

„Jo.“

Vyskočila z auta. „Už mi to začíná docházet. Tahle Kate je vlastně pěkná osina v zadku.“

„Jen občas. Ale to ji právě dělá zajímavou, skutečnou a lidštější. Zvlášť když dokáže být zároveň štedrá a laskavá. Má smysl pro humor a dokáže se zasmát sama sobě.“

Zakoulela očima a pak odemkla dveře bytu. „Možná.“

Když vešli dovnitř, plácl ji přátelsky po zadku. „Zamiloval jsem se do ní. Ale kdybych o ní měl psát dneska...“ Zatlačil Danu na dveře a opřel se rukama vedle její hlavy.

„Ano?“

„Tak bych nezměnil ani slovo.“ Sklonil se a políbil ji. „Byl jsem si tak jistý, že se v ní poznáš a ozveš se mi. A když ses neozvala, myslel jsem, žeš knížku nečetla.“

„Možná jsem nebyla připravená vidět se v té postavě. Ale buď si jistý, že si to přečtu znova. Bohužel, právě tuhle knihu jsem četla zatím jednou.“

S úsměvem se odtáhl. „A ty ostatní víckrát?“

„Už vidím, jak se zas budeš naparovat, takže radši jdi, než bych ti musela ublížit.“ Proběhla mu pod rukou a zamířila k jedné polici.

„Ženě, kterou jsem ztratil. Ženě, kterou jsem našel. Jediné ženě, kterou jsem miloval. Jaké štěstí pro mě, že jsou všechny tři jedna bytost.“

Natáhla se k polici a zároveň se ohlédla přes rameno. „Co to mělo být?“

„Věnování, co jsem právě vymyslel do knihy, kterou zrovna píšu.“

Dana svěřila ruku podél těla. „Proboha, Jordáne, vždyť se rozteču na kaši. Takové věci jsi mi nikdy neříkal.“

„Ale myslel jsem si je. Jen vyslovit jsem je neuměl.“

„Tohle bude knížka, ze které jsem četla úryvek? Ta o odpuštění? Už se těším, až si přečtu zbytek.“

„A já se těším, jak ji pro tebe napíšu.“

Sledoval, jak z police sundala knihu a vytáhla ji z falešné obálky.

„*Hlídka duchů*,“ četl, „Jordan Hawke. Schovaná v...“ Pokojem se rozezněl jeho smích. „*Jak hubit domácí škůdce*. To se ti povedlo, kočko.“

„Fungovalo to spolehlivě. Další je ukrytá v obalu novely *Pojídači psů*. Což je nudná a bezkrevná knížka, navzdory názvu. A další... No, to je fuk, prostě něco podobného.“

„Jasně.“

„Víš co?“ vzala ho za ruku. „Až tohle dokončíme, uděláme si čas na takové slavnostní odkrývání tvých knih a vystavíme je na polici na čestných místech.“

„To zní hezky.“ Zadíval se na knihu, kterou držel, a pak zpět na Danu. „Chceš počkat na ostatní?“

„Ne.“ Pochopila, že nic jiného ani nečekal. „Jsem příliš napjatá. A taky mám dojem, že tohle je hlavně na nás dvou.“

„Tak dobře, jdeme na to.“

Stejně jako u Flynnova výtisku *Hlídky* i teď po knize přejela dlaní.

Jenže tentokrát cosi ucítla. Jak to říkala Malory? Pochopení a poznání. Ano, přesně tak, řekla si Dana v duchu. „Je to tady, Jordáne,“ zašeptala. „Klíč je v té knize.“ Pak klidnou rukou knížku otevřela.

Soustředě se, nařídila si. Co nejvíc. Hledej a najdeš.

Díval se, jak prsty hladí titulní stránku a lehce přejíždí po jeho jméně. Pak se jí zrychlil dech.

„Dano.“

„Cítím to. Hřeje. Čeká. Ona na mě čeká.“

Jemně obrátila pár stránek, pak šokovaně vydechla a kniha jí vypadla z rukou. Ještě jednou stihl vykřiknout její jméno a zachytit ji, když se hroutila.

Vydešený a ztuhlý ji položil na koberec. Dýchala. Cítil, že dýchá, byla však bledá a ledově studená.

„Vrať se, Dano. Kruci, vrať se.“ V návalu paniky s ní zatřásl. Hlava jí bezvládně padla ke straně.

„Kams jí to vzal, ty parchante?“ Začal ji zvedat, ale pohled mu padl na upuštěnou, rozevřenou knihu. „Ach bože můj.“

Zvedl Danu do sedu a tiskl ji k sobě, aby ji zahřál a chránil. Pak v chodbě zaslechl hlasy a klopýtal ke dveřím, aby otevřel.

„Dano.“ Flynn popadl sestru a přejel jí dlaní po tváři. „Ne!“

„Má ji v moci,“ vydechl Jordan. „Ten parchant ji vtáhl do té knihy. Polapil ji v tom zatraceném románu.“

Cítila, jak se jí zmocnil. Poznala to okamžitě. Bolestivě po ní chňapl, aby pochopila, že má tu moc. Zbavil ji vědomí se stejně krutou radostí, jako zlý kluk trhá křídla mouše.

Po záchvatu bolesti přišel chlad. Ostrý, trpký chlad, jenž zasahoval až do morku kostí, které tím jako by zkřehly.

Vyrval ji z tepla a světla a skrze odpornou vlhkou mlhu ji vhodil do míst plných chladu a bolesti. Ta mlha ji teď obklopovala, svazovala jí ruce i nohy a dusila ji, že jen stěží bojovala o každý nádech, a to vzduch řezal jako žiletky.

Pak mlha zmizela a ona chvíli ležela a chvěla se v naprosté tmě.

Strach ji nutil schoulit se do klubíčka a kvílet. Pak se znovu nadechla a ucítila... borovice, podzimní vzduch. Les. Vyškrábala se do kleku a pod rukama nahmatala, no ano, jehličí, spadlé listí. Když největší hrůza ustoupila, zahlédla slabé světlo měsíce mezi větvemi.

Už nebyla taková zima, uvědomila si, jen mírný chlad. Takový, jaký by se dal čekat v podzimní noci. Zaslechla hlasy nočních ptáků, houkání sovy a tlumenou hudbu větru, prosívaného listím.

Trochu omámená nahmatala kmen stromu a téměř se rozplakala úlevou, když ucítila drsnou kůru. Byl to tak normální, pevný dojem.

Bojovala se závratí, ale dokázala vstát a opřít se o strom. Pak čekala, až si oči zvyknou na temnotu.

Je naživu, uvědomila si, je celá a živá. Točí se jí hlava, třese se, ale žije. Musí najít cestu domů, to znamená, že se musí hnout z místa.

Kterým směrem, to je otázka. Rozhodla se věřit instinktům a jít rovnou za nosem.

Stíny kolem se zdály tak hluboké, že by se v nich člověk utopil. Chabé světlo, pronikající listím, působilo jak stříbro zašlých mečů.

Hlavou jí probleskla myšlenka, že na konec října je na stromech příliš mnoho listů.

Šlápla na větvíčku a praskot v tichu zazněl jako výstřel, až poskočila kupředu.

„To nic, to nic.“ Hlas se jí vrátil zesílenou ozvěnou, že stiskla rty, aby už znovu nepromluvila.

Zadívala se na zem, ale když si všimla bot, zarazila se. Měla na nohou pevné hnědé pohorky namísto lesklých černých kozaček, které si ten večer obula.

Chtěla se slavnostně obléknout... Myšlenka jí unikala a vracela se a Daně se jen s námahou podařilo zachytit ji. Dělal to kvůli prstenu. Ano, přála si vypadat kouzelně, aby tím podtrhla krásu snubního prstýnku.

Když zvedla ruku před oči, žádný prsten na ní neměla.

Srdce jí úzkostně poskočilo a všechnen strach přehlušilo leknutí, že ztratila Jordánův prsten. Prudce se otočila a běžela zpět k místu, kde upadla.

Anebo se probudila?

Při běhu a marném pátrání po záblesku zlata na zemi poprvé zaslechla slabý šustot a pocítila mrazení v zádech.

Spletla se. Vůbec tu nebyla sama.

Ve slepé panice se dala na útěk. Pádila lesem v touze uniknout a přežít. Slyšela, že ho má v patách. Nemusel spěchat. Byl si naprosto jistý, že tenhle závod vyhraje.

Jenže to se mu nepodaří, slíbila si. Pošle ho ke dnu, ona tady totiž zemřít nehodlá.

Dech se jí krátil, když vyběhla z hustého lesa do prostoru ozářeného měsícem.

Tohle ale není správný měsíc. Část její mysli zaregistrovala tvar měsíce, zatímco se hnala přes travnatou louku. Nemůže být úplněk. Měl by být v poslední čtvrti a

ztrácet se do novu. Do konce čtyřtýdenní lhůty jí zbývá ještě několik dní.

Do konce její mise.

Jenže tady spatřila úplněk, jak se vznáší na černém skle noční oblohy nad Válečnickovým vrchem.

Přešla do chůze a tiskla si dlaň k boku, kde ji píchalo.

Z věže nevlál bílý praporek s emblémem klíče. V oknech se nesvítilo. Dům byl prázdný, pomyslela si, nejspíš ho obývají jen pavouci a myši.

Protože tak přesně ho popsal v knize Jordan.

Ano, ona je v knize, prochází se po jejích stránkách.

„Tomu říkám bystrá mysl.“

Otočila se. Kane stál za ní, na okraji lesa.

„Je to jen faleš. Další fantazie.“

„Vážně? Ty přece znáš sílu psaného slova a nové skutečnosti stvořené na stránkách knih. Tohle je jeho svět a byl pro něho pravdivý. Přenesl jsem tě sem, abych viděl, jestli to tvá mysl zvládne. Těší mě, že ano.“

„Proč by tě to mělo těšit? Dostávám se tak blíž ke klíči.“

„Opravdu? Tak schválně jestli víš, co bude dál.“

„Já jen vím, že tohle v knize nebylo. Tys tam nebyl.“

„Pár drobných změn.“ Zvedl ruku a elegantně jí mávl.

„Povedou ovšem k jinému konci. Můžeš utíkat, jestli chceš. Dám ti férový náskok.“

„Nemůžeš mě tady držet.“

„Možná ne. Možná se ti podaří najít cestu ven. Jenže když odejdeš, prohraješ.“ Postoupil o krok blíž a v ruce náhle držel bílý šátek. „Když zůstaneš, zemřeš. Tvůj milý vložil do *Hlídky duchů* smrt.“

Ukázal na velký temný dům, který Jordan v románu nazval Hlídkou. „Jak mohl vědět, že to bude tvoje smrt?“

Obrátila se k domu a dala se do běhu.

„Musíme ji dostat zpátky.“ Flynn bezmocně třel Daninu ruku. Uložili ji do postele a přikryli několika dekami.

„Jestli tohle musí podstoupit,“ ozval se Brad, „pak by tam neměla být sama.“

„Nebude sama.“ Jordan už viděl jen jednu možnost. Prudce vstal. „Tohle nezabírá. Dotecky, volání, naše přítomnost. Nevrací se. Brade, potřebuju sem dostat Rowenu. Ale co nejrychleji.“

„To zabere hodinu.“ Zoe, stojící v nohách postele, ustoupila stranou. „Hodina je moc dlouhá doba. Mal, Rowena za námi už jednou přišla. Musíme ji zkusit znova zavolat. Dana nesmí zůstat o samotě. A o to se Kane právě snaží. Chce nás rozdělit, izolovat ji. Nesmíme mu to dovolit.“

„Zkusíme to. Jsme silnější, když jsme spolu.“ Malory se natáhla přes lůžko k Zoeině ruce a druhou dál pevně svírala Daninu. „Poprosíme ji, aby přišla.“

„Tentokrát ne,“ řekla Zoe a oči se jí bojovně zaleskly. „Nařídíme jí to.“

„Jak chtějí donutit bohyni k návštěvě?“ zeptal se Flynn.

Brad mu položil ruku na rameno. „Musí to vyjít, Flynn. Dostaneme Danu zpátky.“

„Vypadá jako na tom portrétu.“ Hrdlo se mu při pohledu na sestřinu tvář stáhlo strachem. Byla bílá a docela prázdná. „Jako jedna ze sester na tvém portrétu. Potom co...“

„Dostaneme ji zpátky,“ opakoval Brad rázněji. „Hele, jedu na Vrch a dovezu sem Rowenu nebo Pitta, anebo oba dva, i kdybych na ně měl mířit pistolí.“

„To nebude nutné.“ Rowena stanula na prahu pokoje a Pitte za jejími zády.

Dana pádila k domu. Řítila se k němu v naději, že jí kámen a sklo poskytnou nějaký úkryt.

Co se stalo v té knize? Do jaké kapitoly se to vlastně dostala? Jednala podle vlastní vůle, anebo tak, jak je to napsané?

Mysli! rozkázala si. Mysli a vzpomínej. Jakmile si jednou nějaký příběh přečetla, stával se její součástí a měla ho zasunutý někde v paměti. Musí jen odblokovat strach a jasně uvažovat.

Jenže ji obestírala hrůza. Výkřik sovy způsobil, že srdce cítila až v krku. Po zemi se válela bílá mlha, která na okrajích modrala. Postupně houstla, jako by se jí vařila u kotníků nebo jako by procházela kouřem.

V té mlze se ztrácel i zvuk utíkajících nohou. Jejích i jeho, bože, i jeho.

Jen co bude uvnitř v domě, jen co se jí to podaří, snad najde na chvíli úkryt, kde se trochu vydýchá. Možná i zbraň, kterou by mohla použít.

Protože on ji hodlal zabít, chtěl jí ten dlouhý bílý šátek omotat kolem krku a zatáhnout, až by přišla o všechen vzduch, oči by se jí v důlcích bezmocně protáčely a žíly praskaly pod tlakem krve.

Protože on byl docela šílený a ona to rozeznala příliš pozdě.

Ne. Ne. To jsou Kaneovy myšlenky. Myšlenky fiktivní postavy z vymyšleného světa. Jenže teď ji nehonil románový vrah, ale skutečný Kane.

Kdyby mohl, připravil by ji o něco cennějšího než o život. Vzal by si její duši.

Na poslední chvíli se vyhnula hlavním dveřím. Už si vzpomínala, ano, tady se měla odehrát závěrečná scéna se soubojem. Kate ale promrhala vzácný čas bušením na dveře a voláním o pomoc, než konečně pochopila, že se nikoho nedovolá.

Tohle hezky vypustíme, řekla si Dana, stiskla zuby a prorazila loktem okenní tabulku. Snažila se nevnímat bolest, když si o střepy poškrábala předloktí. Natáhla se dovnitř, pohnula páčkou a vysunula okno vzhůru. Pak se vyhoupla na parapet a převalila se dovnitř.

Dopadla tvrdě na podlahu, až jí kosti zapraštěly. Chvilí omámeně ležela, lapala po dechu a snažila se prohlédnout tmu.

Vzduch v domě byl vlhce zatuchlý, a když se za pomoci rukou zvedala, ucítila na dlaních vrstvu prachu. Žádné třpytivé podlahy, lustry a starožitnosti. Žádný hřejivý oheň v krbu.

Místnosti působily mrazivě, byly plné pavučin a stínů duchů.

Tohle není Válečnickův vrch z jejího světa, ale Hlídka z Jordanovy knihy. Vstala, levou rukou si k tělu přitiskla pohmožděnou pravou paži a klopýtala dál po vrzající dřevěné podlaze.

Skvěle vykreslená atmosféra, Hawku, pomyslela si pro uklidnění. Prvotřídní strašidelný dům, jen co je pravda. Dokonalé místo, kde se má hrdinka utkat s vraždícím maniakem.

Trhla sebou a sáhla si na koleno. Bylo rozbité. Kate si také poranila koleno, vzpomněla si, ale nedala se tím zastavit.

Se zatajeným dechem vstoupila do haly, kde se černé stíny v pružích střídaly s matným světlem měsíce za okny.

Takovou scénu v knize by si mileráda přečetla, napadlo ji, ale tohle je přece jen víc, než si přála zažít.

Zavřela na chvíli oči a zamyslela se. Měla poraněné koleno, šrámy na ruce a zhmožděné rameno. Hrůza jí bránila zhluboka se nadechnout.

Ale to je v pořádku, to je dovolené. Ona může mít strach a může být zraněná. Jen se nesmí podvolit panice a nesmí to vzdát.

„Uvidíme, kdo tenhle příběh dokončí, ty mizero. Kruci, tahle bývalá knihovnice ti nakope zadek!“

Zaslechla cinkot skla a křupnutí pod jeho těžkou nohou. Vyběhla na schody, vstříc velkému finále.

„Přišla jste.“ Zoe pustila Maloryinu ruku a jen s velkým váháním i Daninu. „Udělejte něco.“

Rowena přistoupila blíž a dotkla se Danina zápěstí, jako by chtěla měřit pulz. „Co se tady stalo?“

„Vy jste bohyně,“ vypálil Flynn. „Máte to vědět. Dostaňte ji zpátky. Hned.“

Jordan odstrčil Flynn a stoupl si mezi ně. „Jak to, že nevíte, co se stalo?“ zeptal se Roweny.

„On před námi některé činy dokáže zatajit.“

„A vy před ním?“

„Ano, také. Ale její duši nemá,“ řekla jemně směrem k Flynnovi.

„Ať má nebo nemá, dostaňte ji zpátky.“ Flynn se dral kupředu a shodil ze sebe Maloryinu ruku. Na Pitta, který stanul vedle Roweny, se jen ledově podíval. „Myslíte, že se vás teď bojím?“

„Strachem o sestru jen ztrácíte čas.“

„Je jako kus ledu a sotva dýchá.“

„Zatáhl ji do té knihy,“ ozval se Jordan a Rowena na něho upřela oči.

„Jak to víte?“

„Vím.“ Zvedl knížku, kterou předtím položil na noční stolek. „Upadla do bezvědomí, potom co ji otevřela.“

Vzala knihu do ruky. „Je pryč. Klíč je pryč. Takhle to nemělo být,“ zašeptala. „Překračuje všechny meze a porušuje všechny dohody. Proč ho nikdo nezastaví? Už nepoužívá jen zastrašování, hrozby a pokušení.“

Obrátila se k Pittovi a v jeho očích zahlédla potlačený strach. „Změnil scénu a nějak dokázal klíč přestěhovat.“

„On byl v té knize?“ přerušil je Jordan.

„Ano. Teď ho nějak přesunul do příběhu a Danu také. To mu nemělo být dovoleno.“

„Je tam sama. Ten příběh i Kane ji ohrožují na životě.“ Jordan chytil Rowenu za ruku. „Přived'te ji zpátky.“

„Nemůžu vrátit zpět, co si vzal. Je to nad mé možnosti. Pokud ji nepustí, musí se sama osvobodit. Můžu ji trochu zahřát,“ dodala.

„To je k ničemu.“ Vyrhl jí knihu z ruky. „Pošlete mě okamžitě za ní.“

„To není možné.“ Odvrátila se, naklonila se nad Danou a přejela jí dlaněmi po tvářích.

Jordan zaklel, popadl ji za ruku a prudce ji k sobě otočil zpátky. „Neříkejte, že to není možné.“ Ucítíl jakýsi elektrický šok, který mu projel rukou až k rameni, ale dál se Roweny pevně držel.

„Pusťte ji,“ pronesl Pitte co nejklidněji.

„A co uděláte? Zničíte mě? Moje snoubenka tu leží bezmocná a prochází bůhví čím jen proto, že vám dala slovo. A vy tady jen tak stojíte a neděláte nic!“

„To on stvořil svět, do kterého ji odvedl. A jeho moc ji tam drží.“ Vzácně bezradná Rowena si prohrábla vlasy. „Nemůžu nijak zjistit, co se tam děje nebo co by se s vámi stalo, kdybych to zkusila. Navíc bych porušila přísahu, kterou jsem dala, když jsme přišli do vašeho světa a byly mi svěřeny klíče.“

„Ne, ten svět jsem stvořil já,“ vykřikl Jordan a pohodil knihu na postel vedle Dany. „Je to výplod mého mozku, jsou to moje slova a mám vážný problém s tím, že nějaký namyšlený bůh vyhrožuje mé dívce, a to ještě napodobováním mé knihy. Je mi fuk, kolik přísah tím porušíte. Vy ji tam nenecháte samotnou a pošlete mě hned za ní.“

„To nejde.“

„Roweno.“ Pitte ji uchopil za ramena a obrátil k sobě. „Má na to právo. Poslouchej mě,“ trval na svém, když chtěla něco namítnout, „muž by neměl jen bezmocně přihlížet, když jeho žena vede osamocený boj. A Kane první porušil přísahu a začal jednat nečestně. On nesměl ohrozit její život. Nesměl

se dotknout klíče, fyzicky ani kouzlem. Tohle už je jiná bitva. Musíme přistoupit na jeho metody, nebo prohrájeme.“

„Má lásko.“ Uchopila ho pevně za paže. „Když to udělám a podaří se to, víš, co by nás to mohlo stát?“

„A mohli bychom dál žít v tomhle vězení a nedělat nic?“

Z hrudi se jí prodrál bolestný povzdech. Sklonila hlavu a opřela se o něho čelem. „Budu tě k tomu potřebovat.“

„Jsem tady a vždycky budu.“

Přikývla, nadechla se a zadívala se na Jordána náhle žhnoucímá očima. „Buďte si jistý sám sebou. Když to udělám, ohrozím nejen její, ale i váš život a životy ostatních.“

„Udělejte to.“

„Pošlete nás tam všechny.“ Zoe znovu popadla Daninu ruku. „Všechny najednou. Řekla jste, že spolu jsme silnější, a je to pravda. Budeme pak mít větší šanci dostat ji zpátky.“

„Statečná bojovnice,“ usmál se na ni Pitte. „Tohle se vás ale netýká. Jestli bohové dovolí, dostanete také příležitost.“

„Dejte mu zbraň,“ dožadoval se Brad.

„Nesmí si s sebou vzít nic než svou mysl. Položte se vedle ní,“ řekla Rowena Jordanovi a chopila se knihy. Zavřela oči a ty hned začaly žhnout. „Ano, vezměte ji za ruku.“

„Už ji držím.“

Rowena otevřela oči, ale nebyly už modré, nýbrž černě vystupovaly z bílého obličeje. Vlasy jí náhle nadzvedl neviditelný vítr. „Jste připraven?“

„Ano, jsem.“

„Přiveď ji zpátky,“ Flynn si přitáhl Mal k boku a díval se dolů na Jordána. „Přiveď ji domů.“

„Spolehni se.“

Ucítil, jak ho ten zvláštní vítr prostupuje jako rychlá, horká vlna. Zavířil s ním v čase a prostoru, prolétl stříbrnou záclonou, která se před ním rozestoupila a zašuměla jako mořský příboj.

Náhle stál uprostřed měsíčné noci a zíral na černé obrysy věží a výčnělků Hlídky duchů.

Vyrazil k domu. Cestou zahlédl chuchvalce mlhy a zaslechl houkání sovy. Ještě by se mělo přidat vzdálené vytí psa, vzpomněl si, a pocítil podivné uspokojení, když k němu ten zvuk opravdu dolehl.

Poslední kapitola, uvědomil si, a rozbité okno v přízemí považoval za jasný důkaz.

Je čas na menší revizi, napadlo ho, když se dral přes střepy do domu.

20

„Co máme dělat my?“ Mal se stále držela Flynnna.
„Přece tu nemůžeme jen tak stát a čekat.“

„Držte se u sebe,“ odpověděl Pitte.

„Možná se dá dělat víc.“ Rowena usedla na okraj postele a držela knihu na klíně. „Přísahu už jsme porušili,“ řekla Pittovi. „A jestli má přijít trest, už na tom nic nezměníme.“

„Tak se tedy dívejme.“ Postavil se jí těsně za záda. „Oni musí využít šance a zvítězit svými silami. Čti.“ Položil jí ruce na ramena, aby se jejich síly spojily. „Pak je budou moci sledovat i oni.“

Přikývla a otevřela knihu na začátku poslední kapitoly.

„Klopýtavě vyběhla po schodech a strach se stahoval stále blíž, jako by vystupoval ze všech stínů Hlídky duchů.“

Na odpočívadle se Dana otočila vpravo. Byly tam dveře do mnoha pokojů, stovky možností, kde se ukrýt. Ale na jak dlouho?

On ji stejně najde. Temnota pro něho není překážka. Zabije ji? Může? Kate se nakonec zachránila, ale ona bojovala s člověkem z masa a kostí.

Copak ona tuší, co tady patří do Kaneova a co do Jordanova světa? Anebo co si dokonce přimyslela sama nebo co zplodil její strach.

Ohlédla se za šramotem v přízemí a přes zábradlí spatřila Kaneův stín a vlající bílý šátek, který měl v měsíčním světle přízračně modrou barvu.

Pak uviděla mlhu, už jasně modrou, jak za ní stoupá vzhůru po schodech.

„Já si tě najdu, Kate.“ Zamručel slastně. „Vždycky znova si tě najdu.“

Vrahova slova, pomyslela si. Odpověď jí vyklouzla z úst dřív, než tomu mohla vědomím zabránit. „Se mnou to nebudeš mít tak snadné jako s ostatními.“

Otočila se a vyrazila po dalším schodišti vzhůru.

Potřebovala odstup, přemýšlela horečně. Dostatečný odstup, aby mohla jasně uvažovat. Takhle ji ochromoval strach a nedokázala jasně odlišit svoje jednání od jednání té postavy.

Zuřivě prorážela pavučiny a musela potlačit výkřik, když jí na chvíli oblepily obličej. Pocit znechucení ji ale rychle uklidnil.

Najdi pravdu v jeho lžích, napadlo ji, a naštvane ze sebe vyrazila dech, který chlad změnil v páru.

„Jsem Dana!“ vykřikla. „Dana Steelová, ty pekelně neřáde, a tohle nemůžeš vyhrát!“

Jeho smích ji pronásledoval do široké chodby, kde se s rámusem otvíraly a zavíraly několikery dveře. Podlaha už se topila v mlze, která mrazila a dodávala místu odporný přísvit. Pot na páteři a na spáncích začal studit. Vstoupila do bludiště rozvětvených chodeb.

Bez dechu poznala, že se otáčí v kruzích. Počet chodeb narůstal a každá se táhla na míle daleko jako ve zlém snu.

On mění příběh podle svého, uvědomila si. Dodává do něho prvky, kterými ji chce zmást. A daří se mu to.

„Vyber si,“ šeptal jí jeho hlas v hlavě. „Vybereš nerozumně a spadneš přes okraj světa nebo do pekelného ohně. Když zůstaneš stát a podvolíš se, všechno se změní v pouhý sen.“

„Lžeš.“

„Utíkej a budeš riskovat život. Počkej a zachráníš se.“

„Vyber si,“ zašeptal znovu a v tu chvíli ucítila, jak se jí horké hedvábní šátku stáhlo kolem hrdla.

Zděšeně do něj zaryla nehty a poškrábala si krk, jak se pokoušela osvobodit. Dusila se, bojovala s iluzí škrtícího šátku, až jí krev hučela v hlavě jako rozbouřené moře.

Náhle byla opět volná a před ní se táhla pouze jediná chodba k poslednímu schodišti.

Běžela po ní se slzami v očích a pak se vrhla k zábradlí, protože poraněné koleno vypovídalo službu.

Nahoře se opřela do dveří a zpocenou rukou lomcovala madlem. Dech a vzlyky se jí draly vyprahlým hrdlem z rozpálených plic. Pak vpadla pod noční klenbu se zářícím měsícem.

Ocitla se na střeše Hlídky, vysoko nad údolím, kde blikala světla městečka. Tam dole, v teple a bezpečí svých domů, spali lidé. Znali ji a ona znala je. Přátelé, rodina, její milenec.

Byli náhle tak daleko, mimo dosah, mimo tenhle svět.

Stála tam sama a neměla kam se obrátit.

Zabouchla dveře a rozhlédla se po římse, jestli nenajde něco, čím by je zatarasila. Jen kdyby dokázala vraha udržet za dveřmi, dokud nevyjde slunce...

Ne, to není vrah. To je Kane.

A ona Dana, Dana Steelová. Jenže ten, co ji pronásleduje, je ještě horší než nějaký vrah.

Opřela se zády o dveře, aby je zaklínila vlastní vahou. Ale spletla se, ani tady nebyla sama.

Ve spršce měsíční záře k ní kráčela postava v plášti. Rukou, na níž se zaleskly prsteny, přejížděla po kamenné zídce. Plášť se jí zdvíhal v neslyšném větru.

Fantom Hlídky, pomyslela si Dana a pro uklidnění zavřela oči. Duch. Jordánův duch.

„Už jde.“ Udivilo ji, jak klidně zněl její hlas přes přítomnost vraha či proradného boha za zády a ducha mrtvé

ženy před sebou. „Chce mě zabít, zastavit nebo mi ukrást duši, což nakonec vyjde nastejno. Potřebuju pomoc.“

Ale postava se k ní neobrátila. Dál klidně stála a dívala se směrem k lesu, kde ji před dvěma sty lety připravila o život její láska.

„Jsi Jordanova. Jsi jeho výmysl, ne Kaneův. V knize jsi mi pomohla a ten čin tě osvobodil. Copak se nechceš osvobodit?“

Ale duch nepromluvil.

„Katein monolog,“ zamumlala pro sebe, „potřebuju Kateina slova. Jak to tam bylo?“

Snažila se rychle rozpomenout, ale vtom se rozrazily dveře, až odlétla ke zděné římse.

„Ona ti nepomůže.“ Kane vyšel na střechu a v rukou hladil bílý šátek. „Je to jen rekvizita.“

„Všechno jsou rekvizity.“ Ustupovala pozadu jako krab. „Jsou to jen lži.“

„A přesto krvácíš.“ Ukázal na její ruce a hrdlo. „Je bolest lež? A co strach?“ Usmál se ze široka a postupoval blíž. „Byla jsi ale dobrý soupeř. Máš inteligenci a silnou vůli. Dokázala jsi dokonce pozměnit pár drobností v mé scénérii. Představit si schody a dveře sem nahoru vyžadovalo dost velkou sílu. A dostat sem i ji,“ máchl rukou směrem k postavě, „ještě větší. Skládám ti poklonu.“

Rty se jí zachvěly, jak chtěla promluvit, ale zase je pevně sevřela. Představovala si něco takového? Cestu sem a tyhle dveře? Nebo dokonce ducha té ženy?

Ne, nic z toho jí nenapadlo. Potácela se ve zmatku.

To Jordan. Je to jeho kniha. To on je člověk se silnou vůlí a inteligencí. To on se jí nějak snaží pomoci. Ona to přece jen tak nezhodí.

Jmenuje se Dana, připomněla si. Ale je zároveň Jordanova Kate. Ani jedna to na konci nevzdá.

„Třeba si tě teď prostě představím, jak se vrháš z téhle zdi pro svoji nehezkou, krvavou smrt.“

„Ještě prská jako kočka zahnaná do kouta. Možná tě tady zapomenou, uvězněnou v téhle knize. Za to bys mi mohla poděkovat, knihy přece miluješ.“

Naklonil hlavu ke straně a pozoroval ji, jak s bolestným trhnutím vstala. „Anebo odejdu ze scény a nechám nastoupit toho vraha. Bude zajímavé pozorovat váš souboj, ačkoliv v mé verzi nemáš šanci zvítězit. Ano, tak zábavnou podívanou si nenechám ujít.“

Bílý šátek z jeho ruky zmizel. „Vzpomínáš, jak Kate slyšela jeho kroky na schodech a co všechno jí proběhlo hlavou, když pochopila, že je tady jako v pasti?“

Daně začal zadržávat dech, protože přesně ty těžké kroky za dveřmi uslyšela.

On ji k ničemu nemohl donutit silou, opakovala si. Může jen ošálit její smysly.

Jak se jí hrůza zahryzla do vnitřností, když jí došlo, že se nechala zahnat tam, kam si vrah přál? A dole před domem její milý sleduje, jak se k ní z jedné strany přibližuje duch a z druhé vražedný maniak.

„Volá ji jménem, v hrůze a zoufalství, protože je mu jasné, že už k ní nedoběhne včas.“

„Ale doběhne. Stačí jen přepsat závěrečnou kapitolu.“

Kane se prudce otočil, když se k němu ze dveří vrhl Jordan.

Nečekaná síla nárazu mrštila Kanea zády na kamennou římsu.

„Ty tady nemáš co dělat!“

„Tohle je přece *můj* svět.“ Jordan zaťal pěst a vložil do rány všechnu svoji zuřivost. Udeřil Kanea do tváře. Pocítil pálení, jako by sáhl do ohně. Přesto se napřáhl k nové ráně. V tu chvíli ho jakási síla zvedla nad zem a mrštila jím dozadu.

„Pak tady zemřeš.“

V Kaneově vztyčené ruce se zaleskl meč. Dana vyskočila a vrhla se mu na záda. Bojovala za pomoci zubů, nehtů a

zběsilého vzteku. Zaslechla divoké zavytí a pak si uvědomila, že se ten zvláštní zvuk prodral z jejího hrdla.

Kane ji však odmrštil hřbetem ruky, až tvrdě dopadla na Jordána. Přesto se mu na tváři objevily krvavé stopy po ranách, které mu s Jordanem uštedřili.

Pocítila naději.

„Ty ještě poznáš, co je bolest,“ vykřikla.

V černých očích se mu zalesklo. Zvedl meč vysoko nad hlavu. „Ale ty větší. Tvoje krev tě tady navždy uvězní.“

Jenže když se rozmáchl, meč se mu z ruky vytratil.

„Uvidíme, jestli bozi létají,“ řekl Jordan a pak se s Danou společně rozběhli do útoku.

Dana pocítila náraz do rukou, ale ty projely tělem, které se rozplynulo.

Zahlédla dým a modrý záblesk. Pak už nebylo nic než měsíčná noc a stíny.

„Udělala jsem to?“ vypravila ze sebe s námahou. „Anebo ty?“

„Já nevím.“ Zachytil ji, když se pod ní podlomila kolena, a společně usedli na kamennou podlahu. „Na tom nesejde. Bože, jsi samá krev a modřina. Ale žiješ.“ Pevně ji objal a tiskl k sobě. „Mám tě, mám.“

„A já tebe.“ Přemožená city schovala tvář na jeho hrudi. „Jak ses sem dostal? On tě sem nepřivedl. Vůbec tě nečekal.“

„Není to přece jediný bůh ve Valley.“ Nadzvedl její hlavu, políbil ji na tvář a na spánky. „Musíme najít cestu zpátky, Dano. Je hezké, když se člověk nechá pohltit příběhem z románu, ale tohle už je trochu moc.“

„A jak na to chceš jít?“ Počkat, nařídila si. Vydrž, dokud to docela neskončí. „Jsme vlastně na konci závěrečné kapitoly. Hrdinka zápasí se zlosynem a s trochou fantomovy pomoci – který mimochodem neudělal nic – ho přemůže a shodí ze střechy, právě když její milenec doběhne nahoru, aby jí pomohl. Následují polibky, vysvětlování a horoucí vyznání

lásky. Pak spolu sledují, jak se duch hlídky pomalu vytrácí, osvobozený svým humánním činem.“

„Zapamatovala sis to dobře na to, žes to četla před šesti roky.“ Pomohl jí vstát a zadíval se na konec římsy. Postava v plášti s kápí tam dál stála otočená k lesu.

„Ale ona nemizí.“

„Třeba potřebuje víc času.“ Dana přenesla váhu na zraněnou nohu a bolest v koleni jí vehnala slzy do očí. „Au! Kruci. Možná bys mi sem mohl připsat pytlík s ledem.“

„Moment.“ Užasle popošel o pár kroků kupředu. „Roweno.“

„Ona se nejmenovala Rowena. Byla to... nemůžu si vzpomenout, jen vím, že se nejmenovala...“ Dana zmlkla a vytréštila oči, když se postava s úsměvem obrátila. „Jenže tohle je Rowena.“

„Nemohla jsem vás nechat samotné. Nedovolili bychom, aby vás tady připravil o život. Dokončíte svůj úkol?“ zeptala se Dany.

„Přece to nevzdám, když jsem došla tak daleko. Chtěla jsem...“ Zase se odmlčela. „Jenže klíč už v knize není. Není na bílé stránce s černými písmeny. Je někde tady, v tomhle příběhu, stejně jako my.“

„Už jsem udělala víc, než mám dovoleno. Smím se jen zeptat: Dokončíte ten úkol?“

„Ano, dokončím ho.“

Pak zmizela. Ne s blýsknutím a kouřem jako Kane, ale tiše, jako by nikdy neexistovala.

„Proboha a co máme jako dělat teď?“ zeptal se Jordan. „Vrátit se na začátek románu a začít hledat? Ten citát, cos slyšela v hlavě, byl přece z úvodu knížky.“

„Ne, tam se nemusíme vracet. Ale nech mě přemýšlet.“ Přistoupila k zídce a zhluboka se nadechla. „Podzimní opar ve vzduchu,“ začala přednášet, „měsíc jako dokonalý kruh vyrytý do nebes. Všechno je to tady – stromy, údolí... Podívej, řeka se lekne až sem. Nic nechybí, žádný detail.“

„Jo, hezký výhled. Tak to tady zabalíme a půjdem si ho užít do našeho světa.“

„Tvoje kniha je báječná, Jordáne. Nechtěla bych tady žít, ale tenhle výlet je úchvatný. Přesně tak jsem si to představovala. Napsal jsi skvělý příběh.“

„Dano, na tohle není čas. Nemůžu snést pomyšlení, jak tam doma ležíš docela bez sebe. Bledá a studená, úplně jako...“

„Niniane z Bradova obrazu. Jedna kráčí,“ ukázala k místu, kde viděli Rowenu. „Jedna čeká. To je Niniane, a v jejím zastoupení teda já.“ Obrátila se k němu a vztáhla ruku. „Potřebuju klíč, Jordáne.“

Zíral na ni. „Zlato, kdybych ho měl, dal bych ti ho už dávno.“

„Celou dobu jsi ho měl. Jen jsi o tom nevěděl. Já jsem klíč a ty patříš ke mně. Napiš ho pro mě. Vlož mi ho do ruky a pak se vrátíme domů.“

„Fajn.“ Pokusil se na tu představu soustředit. Pak se dotkl Daniny tváře a nechal se jí unášet. Stála ve světle měsíce. Bohyně i milenka, hluboké temné oči plné pravdy. Nejspíš se s láskou k ní už narodil, v tom neměl jistotu. Ale nepochyboval, že zamilovaný už zůstane nadosmrti.

„Usmála se,“ pokračoval, když Dana protáhla rty v úsměvu, „A vztáhla k němu ruku. V dlani se jí zatřpytila malá, prostá věc. Klíč, který dlouho hledala a o nějž bojovala. Starobylý, ale zářící novým příslibem. Zlatá tyčka s propojenými kruhy na jednom konci, symbolem starým jako sám čas.“

Pocítila váhu a tvar klíčku v dlani. Sevřela kolem něho prsty. Volnou ruku pak podala Jordanovi. „Zavede nás zpátky,“ řekla, „zbývá jen epilog.“

Otevřela oči, zamžikala, aby zaostřila na řadu obličejů nad sebou. Pak pohlédla na bratra. „Teto Emo.“

„Kristepane, Dano.“ Popadl ji do náruče, zvedl do sedu, tiskl ji k sobě a kolébal se s ní.

„Jau.“ Rozesmála se, přestože jí málem zapraštěla žebra. „Pomalů. Už tak jsem samá modřina a škrábanec.“

„Jsi zraněná? Kde?“

„Jestli ji dokážete na chvíli pustit, ošetřím ji.“ Rowena se zlehka dotkla Flynnova ramene.

„Mám klíč.“

„Já vím. Svěříte mi ho na chvíli?“

„Jasně.“ Bez váhání podala klíček Roweně. Pak vzala Jordána za ruku a pohlédla na své přátele. „To byla ale jízda.“

„Vyděsilas nás k smrti.“ Malory polykala slzy. „Vlastně oba dva.“

„Máš na tváři krev. Vždyť je zraněná,“ Zoe se ihned drala dopředu. „A taky na ruce a na krku. Kde jsou nějaké obvazy?“

„Nebude je potřebovat, mamko,“ prohlásil Pitte klidným hlasem.

„Pořezala jsem si ruku o sklo, když jsem lezla oknem na Vrch, teda spíš na Hlídku. A koleno mám nateklé jak meloun. Bylo to všechno tak zvláštní a děsivé, ale musím přiznat, že taky super jízda. Byla jsem...“

Zmlkla a překvapeně pohlédla na koleno, které bolestivě pulzovalo, než se ho Rowena dotkla dlaněmi. „Páni, to je úleva. Cítím se líp než předtím.“

„Možná, ale nejspíš i tak oceníš tohle.“ Brad jí vsunul do ruky skleničku s alkoholem. „Nezapomněl jsem, kam schováváš brandy,“ dodal a vtiskl jí polibek na rty. „Vítej zpátky, kotě.“

„Je to fajn pocit.“ Upila trochu brandy a podala skleničku Jordanovi. „Musím vám všechno vyprávět.“

„Chtěla byste radši zůstat tady a odpočinout si, nebo se už cítíte líp a můžeme zajet na Vrch a použít druhý klíč?“

Dana se na Rowenu zadívala, zatímco jí bříšky prstů hladila po šrámech na tváři. „A počkali byste?“

„Volba je na vás. Stejně jako od začátku.“

„No, já se na to cítím.“ Pohlédla na hodiny a zděsila se. „Devět? Jak to, že je teprve devět? Měla jsem dojem, že jsem pryč celé dny.“

„Šedesát osm minut, nejdelší hodina v mém životě,“ odpověděl Flynn. „Jestli si to chceš odbýt už dnes, pojedeme s tebou.“

„Jen musím zavolat paní na hlídání.“ Zoe se začervenala, když se k ní všichni obrátili. „Já vím, jak hloupě to teď zní...“

„Co je hloupého na tom, když se matka stará, aby bylo dítě v bezpečí?“ Rowena vstala. „Vezmeme s Pittem klíč k sobě a počkáme na vás.“

„A kdyby paní nemohla hlídat,“ ozval se Brad, „zůstanu se Simonem já. Ty bys při tom měla být s ostatními.“

„No dobře.“ Zoe zahanbeně odcházela z místnosti. „Myslím, že s ním paní Hansonová ráda zůstane o něco déle. Ale díky. Jdu jí zavolat.“

„Vyrázíme hned, jak to Zoe vyřídí.“ Dana se ohlédla po Roweně a Pittovi, ale byli pryč. „Páni, že se dokážou ztratit jak pára nad hrncem, co?“

„Mohli nás vzít rovnou s sebou, ušetřili by nám hodinu jízdy.“ Flynn přejel prsty Daninu tvář a krk. Šrámy a zhmožděniny zmizely. „Vážně se na to cítíš?“

„Nejen to, já se těším. Povím vám o všem, co se na Vrchu dělo. Už se nemůžu dočkat, až bude i druhý klíč v zámku.“

V salonu s obrazem se podávala dobrá, silná káva a cukrem sypané dortíčky. Dana s Jordanem mezitím ostatním popsali oněch šedesát osm minut.

„Jsi tak chytrá,“ chválila ji Zoe. „Jak sis dokázala zachovat chladnou hlavu?“

„Byly tam momenty, kdy to šlo ztuha. Měla jsem strach a mátlo mě, jak neustále měnil scénu. Pomohlo mi, když jsem vycítila, že je Jordan buďto nablízku, nebo se aspoň snaží nějak zasáhnout. Odklidil mi z cesty bludiště, co Kane vymyslel, a navedl mě ke správným dveřím. To zabralo.“

„Jeho editorské zásahy se mi vůbec nelíbily.“ Jordan vzal Danu za ruku a políbil ji těsně nad rubínem. „A v tomhle případě bylo třeba zapojit hlavního hrdinu aktivněji.“

„To ti chválím.“

„Myslíš, že jste ho zabili?“ chtěla vědět Malory. „Jak jste ho shodili dolů z té střechy.“

„Ne, pochybuju. On se totiž, puf, ztratil,“ ukázala přitom palcem na Rowenu s Pittem.

„Ale zasáhli jsme ho,“ dodal Jordan. „A nejen jeho pýchu. Jasně jsem cítil, jakou dostal ránu, a ty škrábance od Dany mu taky zůstanou. Krvácel. Když může krváct, může i umřít.“

„Ne tak docela.“ Rowena nalévala kávu a na ruce se jí leskly náramky. „Pro nás je smrt něco jiného. Určitá část naší podstaty tu vždycky zůstává. Ve stromech, kamenech, v zemi, ve vodě a větru.“

„Ale porazit ho můžeme,“ trval na svém Jordan, „zahnat ho ze světa.“

„To je možné,“ řekla tiše. „Snad se to podaří.“

„Stáhl se,“ promluvil Brad s kávou v ruce, „utekl, protože nebyl připravený čelit vám oběma najednou.“

„Mohl nás oba zabít tím mečem, co si vyčaroval. Myslím, že v tu chvíli nás ochránila Rowena,“ odpověděla Dana.

„On nesmí prolévat lidskou krev a ničit lidské životy. To se nikdy nemělo stát. Nechápeme, že zašel tak daleko, ale uděláme cokoli, abychom mu v tom zabránili.“

„A co vás to bude stát?“ zeptal se Brad.

„Je to naše odpovědnost,“ řekl na to Pitte s klidem, „a tudíž i náš trest.“

„Možná se už nedostanete zpátky, co?“ Brad to pochopil, když se snažil přemýšlet o jiných věcech než o tom, co hrozí jeho přátelům. „Porušili jste přísahu, takže i když se všechny klíče dostanou do zámků a duše sester budou osvobozeny, možná tu zůstanete uvězněni. V naší dimenzi jako v pasti a navěky.“

„To není fér.“ Zoe rozčileně vstala, protože z Roweniny tváře vyčetla pravdu. „To není spravedlivé.“

„Bohové nejsou vždycky spravedliví a fér už vůbec ne.“ Rowena byla dojatá Zoeinou reakcí. „Ale je to naše volba. Naše chvíle pravdy, dá se říct. A teď přijde ta vaše.“

Vztáhla ruku k Daně a podávala jí klíč.

Zvláštní, že se jí nohy podlamují až teď, pomyslela si Dana. Přesto vstala a vydala se k Roweně. „Ať jste porušili jakoukoli přísahu, udělali jste to pro záchranu našich životů. Jestli vás za to někdo potrestá, jestli je to ve vašem světě takhle zařízeno, pak bude možná lepší zůstat v tom našem.“

„Neexistovala by žádná schránka se třemi zámky, kdybychom je lépe chránili. Ony jsou nevinné, Dano, a trpí kvůli naší slabosti.“

„A jak dlouho za to budete muset platit?“

„Stejně dlouho jako ony, nebo déle, když budeme muset. Vezměte klíč a odemkněte druhý zámek. Dáte jim i nám novou naději.“

Pitte vyndal z dřevěné truhličky skleněnou nádobku se třemi světélky. Schránku duší opatrně položil na stůl a pak se jako stráž postavil z jedné strany stolu, zatímco Rowena stanula na druhé.

Při pohledu na ta světélka se Daně sevřelo srdce.

Na schránce zbývaly dva zámky. Vsunula klíček do prvního z nich. Ucítla zlatavé teplo na kůži, a když klíčem otočila, její prsty ozářilo zvláštní světlo.

Zaslechla tiché cvaknutí, jakýsi povzdech, a pak se tři modrá světla divoce roztančila. Vteřinu nato zmizel zámek i s klíčem.

Na skleněném vězení zbýval zámek poslední.

Rowena postoupila dopředu a políbila Danu na obě tváře.
„Děkuji vám za vaše prozření.“ S úsměvem pohlédla na Zoe.

„Vypadá to, že jsem na řadě.“ Protože jí šálek zacinkal o talířek, raději kávu odložila.

„Přijedete všichni znovu v sedm večer před novým měsícem?“

„Večer před novým měsícem?“ opakovala Zoe.

„V pátek,“ vysvětlil Brad.

„Aha, ano, jistě.“

„A přiveďte svého syna. Miluju děti a ráda ho poznám.“

„Simona? Nechci ho vystavit žádnému nebezpečí.“

„To já taky ne,“ ujistila ji Rowena. „Chci se s ním jen seznámit a pro jeho bezpečí udělám všechno. Jemu nesmí nikdo ublížit, to vám slibuji.“

Zoe přikývla. „Bude z vašeho domu nadšený. Nic podobného nikdy neviděl.“

„Už se na něj těším. Dano? Mohla bych s vámi chvíli mluvit o samotě?“

„Jasně.“

Rowena vzala Danu za paži a odváděla ji ze salonu.

„Už jsem vám řekla, jak báječně jste to tady zařídili?“

Dana se znovu rozhlédla po mozaice podlahy, hedvábných tapetách a leštěných skřínkách v hale. „Zvlášť když teď vím, jak to tu může vypadat za méně příznivých okolností.“

„Brzy vám to bude patřit.“

„To si ještě nedokážu představit.“

„Už dlouho jsem vám chtěla ukázat jednu místnost.“

Rowena přistoupila k dvoukřídlým dveřím a otevřela je dokořán.

Uvedla Danu přímo do knižního ráje.

Okitly se ve dvoustupňové knihovně, jejíž horní patro rámovalo krásné kované zábradlí. V krbu z růžové žuly plápolal oheň a desítky lamp vrhaly světlo na třpytivou dřevěnou podlahu.

Klenutý strop zdobila nástěnná malba s romantickými výjevy z nejznámějších pohádek. Dana spatřila princeznu Rapunzel, spouštějící zlatý cop z věže, Šípkovou Růženku právě probuzenou polibkem i Popelku, jak si obouvá křehký skleněný střevíček.

„To je neuvěřitelné,“ zašeptala Dana. „Naprosto neuvěřitelné.“

Široká, měkká křesla a pohovky barvy portského zvaly k posezení. Stolky, koberečky a plastiky samy o sobě představovaly drobné poklady, avšak Dana byla omámena hlavně knihami. Stovky, možná tisíce knih, říkala si.

„Věděla jsem, že vám to udělá radost,“ zasmála se Rowena. „Vypadáte, jako byste se chystala pomilovat s opravdu báječným milencem.“

„Víte, zapůsobilo na mě už to, že jste bohyně a tak, ale tohle tady předčí naprosto všechno. Klobouk dolů.“

Rowena s polichoceným výrazem usedla na opěradlo křesla. „Když Malory splnila svůj úkol, nabídla jsem jí, ať si za odměnu něco přeje. Cokoli, co bych dokázala splnit. Totéž teď nabízím vám.“

„Máme přece dohodu. A obě strany zatím dodržely slovo.“

„Něco takového mi tehdy řekla i ona. Dala jsem jí tedy obraz, který namalovala, když ji Kane držel ve světě fantazií. Udělal jí radost. A vám bych chtěla nabídnout tyhle knihy a všechno ostatní v téhle místnosti. Doufám, že vás budou těšit, až se stanete paní tohoto domu.“

„Všechny? Všechny tyhle knihy?“

„Ano, jistě,“ zasmála se znovu Rowena. „Všechno, co tu vidíte. Přijímáte?“

„No, bránit se nebudu. Děkuju.“ Přistoupila k jedné polici, ale hned se zarazila. „Ne, když jednou začnu, nevyjdu odsud dřív než za tři roky. Budu se o ně dobře starat. Tohle bude můj poklad,“ řekla Dana. „Celá tahle knihovna.“

„Já vím. Ale teď nechte svého milence, aby vás odvezl domů. Nechte ho, aby vám dnes v noci projevoval cit, jak si přeje.“

„To udělám. Ale vy už jste mi dárek dala,“ uvědomila si Dana cestou z knihovny. „Vrátila jste mi jeho.“

„Vy jste ho sama vzala zpátky, a to je rozdíl.“ Na prahu salonu se ještě zastavily. „Je moc pohledný, ten váš bojovník.“

„Hm.“ Dana sledovala Jordána, jak natočil hlavu, zadíval se jí na dálku do očí a pak se pomalu usmál.

„Vidíte ten pohled?“ zašeptala Roweně do ucha. „Při něm vždycky taju jako máslo. Kdyby to tušil, použije ho na mě pokaždé, až bude chtít prosadit svou.“

„Čemu jste se s Rowenou smály, když jste se vracely do salonu?“ zeptal se Jordan.

„To je naše malé tajemství.“ Místo aby otevřela dveře auta, zašla o něco dál, pak se otočila a zadívala na dům. „Bude náš. Nějak to pořád nemůžu pochopit. My tady budeme žít, Jordáne.“

Došel až k ní, vzal ji kolem pasu a přitáhl blíž k sobě. „Budeme tady šťastní. Tenhle dům štěstí potřebuje.“

Povzdechla si a políbila ho na tvář. „Já už šťastná jsem.“

Odjížděli z Válečnickova vrchu a nemohli si všimnout postavy v dlouhém plášti, stojící na střešní římsě pod úzkým srpkem měsíce.

Žena se za nimi dívala a přála jim vše dobré.

Obrátila se, když jí na rameni spočinula ruka jejího válečníka. Přitiskla se tváří k jeho hrudi a trochu si poplakala pro to, co bylo a co ještě může přijít.

NORA ROBERTSOVÁ

v nakladatelství Alpress

ISBN 80-7362-099-5

9 788073 620998

www.alpress.cz

